

ДЖЕЙМС
ХАДЛИ

ЧЕИС

Ева

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС ЕВА

Превод: Красимир Цветков

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Преди да започна своя разказ за историята на моята връзка с Ева, първо трябва да ви кажа колкото е възможно по-накратко нещо за себе си и за събитията, които доведоха до първата ни среща.

Ако не беше се случила тази необикновена промяна в живота ми по времето, когато се бях примирил с посредствената кариера на чиновник-експедитор, нямаше да срещна Ева и следователно нямаше да изживея събитията, които в края на краищата ме опропастиха.

Въпреки че вече са изминали две години, откакто я видях за последен път, достатъчно е само да помисля за нея, за да изпитам отново страстното желание и гневното безсилие, които ме държаха като завързан с верига към нея през един период от време, когато цялата ми енергия и внимание би трябвало да са фокусирани върху работата. Няма значение с какво се занимавам сега. Никой не беше чувал за мен в този град на тихоокеанското крайбрежие, където дойдох преди близо две години, след като разбрах подир какво нищожно и вятърничаво същество съм тичал.

Но не за настоящето става дума, нито за бъдещето. Моята история е свързана с миналото.

Въпреки че съм нетърпелив да изкарам Ева на сцената без протакане, има някои подробности за самия мен, както казах преди това, които трябва да бъдат разказани първи.

Казвам се Клайв Търстън. Може и да сте чували за мен. Аз би трябвало да съм авторът на сензационно успешната пиеса „Проверка в дъжда“. Въпреки че в действителност не аз написах пиесата, написах три романа, които в своята област бяха не по-малко успешни.

Преди излизането на „Проверка в дъжда“, както и сега, аз бях никой. Живеех в Лонг Бийч в голям жилищен блок близо до фабрика за консерви, където бях чиновник-експедитор.

До идването на Джон Кулсън в блока влачех монотонно и лишено от амбиции съществуване — живота, който водеха стотици

хиляди лишени от перспектива мъже, които и през следващите двадесет години щяха да работят точно това, което вършеха сега.

Въпреки че животът ми бе еднообразен и самотен, аз го възприемах с апатично примирение. Не виждах спасение от ежедневното ранно ставане, отиването на работа, консумирането на евтина храна, колебанието дали бих могъл да си позволя това или онова и случайното приключение с някоя жена, ако имах достатъчно пари. Не виждах спасение, докато не срещнах Джон Кулсън, но даже и тогава не успях да видя своя шанс и да се възползвам преди неговата смърт.

Джон Кулсън знаеше, че ще умре. От три години се бореше с туберкулозата и вече нямаше сили. Като умиращо животно, което се отделя и се скрива някъде, той се бе изолирал от приятели и познати и дойде да живее в жалкия мръсен блок в Лонг Бийч.

Имаше нещо в него, което ме привлече, а и той, макар и неохотно, приемаше моята компания.

Може би защото бе писател. От дълго време исках да пиша, но мисълта за огромния труд винаги ме обезкуражаваше. Чувствах, че ако веднъж започна, дремещият ми талант, който бях сигурен, че притежавам, щеше да ми донесе слава и богатство. Предполагам, че много други като мен мислят по същия начин, но както на повечето от тях, и на мен ми липсваше инициативата да започна.

Джон Кулсън ми каза, че е написал пиеса, която, уверяваше ме той, е най-доброто, което някога е създавал. Аз го слушах с удоволствие, научавайки някои изненадващо интересни неща за техниката на писането на пиеси и парите, които може да се спечелят от добра пиеса.

Две вечери преди да умре, той ме помоли да изпратя пиесата му на неговия агент. Тогава бе прикован на легло и можеше да върши съвсем малко неща без чужда помощ.

— Не мисля, че ще доживея да видя поставянето ѝ — каза мрачно той, взирайки се през прозореца. — Бог знае кой ще спечели, но това е нещо, което моят агент ще трябва да уреди. Дяволски смешно е, Търстън, но аз нямам никого, на когото да оставя нещо. Сега ми се иска да бях имал деца. Тогава цялата тази работа щеше да има смисъл.

Небрежно попитах дали агентът му очаква пиесата и той поклати глава:

— Никой освен теб не знае даже, че съм я написал.

Следващият ден бе събота и в залива Аламитос се провеждаше годишният карнавал на водните спортове. Отидох долу на плажа заедно с хилядите други хора, за да наблюдавам състезанието с яхти.

Не обичах да се блъскам с тълпата, но беше очевидно, че Кулсън си отива, и аз чувствах, че трябва да се измъкна от атмосферата на неизбежната смърт, която витаеше в цялата къща.

Пристигнах на пристанището, когато малките яхти се подготвяха за най-важния старт този следобед. Наградата беше златна купа и състезанието обещавахе да бъде интересно.

Една от яхтите привлече вниманието ми. Тя беше разкошна малка лодка с яркочервени платна и конструкцията ѝ подсказваше, че е бърза. Екипажът ѝ се състоеше от двама мъже. Единият, на когото само бегло спрях поглед, беше типичен пристанищен работник, но другият очевидно беше собственикът. Той бе облечен в скъпи бели вълнени дрехи и обувки от еленова кожа, а на китката му забелязах тежка златна гривна. Голямото му месесто лице имаше арогантно изражение, което се появява само при наличието на голямо богатство и власт. Той стоеше до кормилния лост със стърчаща между зъбите пура, наблюдавайки работата на другия мъж по последните приготовления на лодката. Чудех се кой е и накрая реших, че или е някой филмов директор, или е петролен магнат.

След като го наблюдавах няколко минути, продължих по-нататък, за да се върна веднага при шума от падането на нещо тежко, последван от тревожен вик.

Пристанищният работник се беше подхлъзнал и сега лежеше на кея с лошо счупен крак.

Инцидентът беше непосредствената причина за внезапната промяна на моята съдба. Имах известен опит в управлението на яхти и изявих желание да заема мястото на пострадалия, вследствие на което споделих със собственика почестите на победителя, спечелил златната купа.

Собственикът на яхтата ми се представи чак след края на състезанието. Когато ми каза името си, аз в първия момент не можах да осъзная добрия си късмет. Робърт Роуън по това време беше един от най-силните хора в театралната гилдия. Той притежаваше осем или

девет театъра и зад гърба си имаше дълга поредица от театрални успехи.

Той се радваше като дете на спечелената купа и ме притесни с благодарностите си за моята помощ. Даде ми визитната си картичка и тържествено обеща, че според възможностите си би направил всичко за мен.

Вероятно можете да си представите изкушението, пред което бях изправен. Когато се завърнах в апартамента, заварих Кулсън в безсъзнание. На следващия ден той умря. Пиесата му, готова за изпращане на неговия агент, лежеше на бюрото ми. Не се колебах много. Кулсън беше отбелязал, че не му е известно да има някой, който да спечели от пиесата, а аз добих усещането тогава, че поне би могъл да помисли за мен. Бяха ми необходими само няколко минути, за да убедя протестиращата си съвест, след което отворих плика и прочетох пиесата.

Въпреки че не знаех много за писането на пиеси, когато я свърших, разбрах, че е забележителна. Дълго седях и премислях възможностите да бъда разкрит, но не можах да съзря никаква опасност. След това, преди да си легна, смених заглавието и първата страница на ръкописа. Вместо „Бумеранг“ от Джон Кулсън на титула сега се четеше „Проверка в дъжда“ от Клайв Търстън. На следващия ден изпратих пиесата на Роуън.

Мина почти година, докато „Проверка в дъжда“ беше поставена. През това време в оригиналния текст бяха направени много промени, тъй като Роуън обичаше да изтъква личното си участие във всяко театрално начинание, финансирано от него. Но дотогава аз вече бях свикнал с мисълта, че пиесата е моя, и когато тя най-после бе поставена и постигна моментален успех, почувствах истинска гордост от постижението си.

Страхотно усещане е, когато влизаш в изпълнена с хора стая и някой те представи, да прочетеш по лицата им, че означаващ нещо за тях. Във всеки случай за мен това бе много важно. Важно беше и когато започнах да получавам големи суми пари, докато преди това трябваше да се оправям с четиридесет долара на седмица.

Когато получих уверения, че пиесата ще се радва на продължителен успех, напуснах Ню Йорк и заминах за Холивуд. Чувствах, че със сегашната си репутация ще бъда търсен и може би ще

успея да се утвърдя сред най-добрите писатели-сценаристи. Тъй като вече печелех почти две хиляди долара на седмица от хонорари, не се поколебах да наема апартамент в модерен блок недалече от булевард Сьнсет.

Веднъж настанил се, реших да се възползвам от възможностите си и след продължителни размишления и планиране започнах работа върху роман. Беше една история за мъж, който е получил раняване във войната, в резултат на което не може да люби момичето си. Известен ми беше такъв случай и знаех какво се беше случило с момичето. Темата беше заредена с динамит и ми беше направила силно впечатление. Някак си успях да го пренеса в книгата. Разбира се, помогна и името ми, но даже и без това книгата не беше чак толкова лоша. Бяха продадени деветдесет и седем хиляди екземпляра и все още вървеше, когато на пазара се появи втората ми книга. Тя не беше толкова добра, но се продаваше. Това беше първият ми опит да сътворя нещо и ми се стори прекалено трудно. В основата на третия ми роман бе животът на една семейна двойка, която ми беше добре позната. Съпругата се държеше безобразно и аз понесох твърде тежко неизбежния разрыв накрая. Единственото, което трябваше да направя, бе да седна зад пишещата си машина. Книгата просто се пишеше сама и когато я публикувах, постигна незабавен успех.

След това бях сигурен, че съм напипал златна мина. Казах си, че съм можел да успея и без пиесата на Джон Кулсън. Чудех се на глупостта си да загубя толкова години от живота си на канцеларския стол, когато съм можел да пиша и да печеля големи пари.

Няколко месеца по-късно реших, че ще трябва да напиша пиеса. „Проверка в дъжда“ бе престанала да се играе на Бродуей и сега пътуваше из страната. Все още вървеше отлично, но аз знаех, че не след дълго ще започна да получавам по-малки хонорари, а няхах желание да снижавам сегашния си стандарт. Освен това приятелите ми се интересуваха кога възнамерявам отново да напиша нещо за театъра и постоянните ми извинения бяха започнали да се изтъргват.

Когато запланувах писането на пиеса, открих, че нямам никакви идеи, които да бъдат драматизирани. Продължих да опитвам. Разговарях с различни хора, но в Холивуд никой не издава идеите си. Мислех и се тревожех, но нищо не излезе. Накрая си казах „по дяволите пиесата“ и реших да напиша още един роман. Седнах зад

машината и написах друг роман. Просто се вкопчих в него и не спрях, докато не го свърших. След това го изпратих на издателя си.

Две седмици по-късно моят издател ме покани на обяд. Беше много прям и без излишни церемонии ми каза, че книгата не струва. Не беше нужно да ме убеждава. Знаех, че книгата не струва, още от момента, когато я завърших. Така че му казах да забрави за нея. Обясних, че съм прищипорвал работата, че постоянно са ме прекъсвали и че за около месец ще му предоставя нещо с необходимото качество.

Започнах да търся място, където бих могъл да работя, без да ме прекъсват. Казах си, че ако бих могъл да се спася от тълпата, която ангажираше времето и вниманието ми, ако успея да намеря някое тихо място, с хубав изглед, където да оправя нервите си, бих могъл да напиша още един „бестселър“, а даже и страхотна пиеса. Толкова бях сигурен в себе си, че бях убеден в способността си да работя качествено, ако се намирам в подходяща среда. Най-накрая намерих място, което чувствах, че е идеално във всяко отношение.

„Трий Пойнт“ беше едноетажна хижа, разположена на няколкостотин ярда от пътя за езерото Биг Бейър. Имаше обширна тераса и прекрасен изглед към планините. Беше обзаведена с възможно най-големия лукс и снабдена с различни удобства, включително малък, но мощен електрически генератор. За мен бе удоволствие да я наема за лятото.

Надявах се „Трий Пойнт“ да бъде моето спасение, но не се получи. Ставах сутрин около девет часа и сядах на верандата с канче силно кафе до лакътя и пишещата машина пред мен. Взирах се в пейзажа и не ми идваше нищо. Прекарвах сутрините в пушене, съзерцавах гледката, написвах по няколко реда, след което всичко късах. Следобед взимах колата и отивах в Лос Анжелис, където се мотаех, разговарях с филмовите писатели и наблюдавах кинозвездите. Вечерта опитвах отново, нервирах се и лягах да спя.

Беше точно по времето на тази криза, в кариерата ми, когато успехът или провалът биха могли да се повлияят и от най-лекия душевен смут, когато Ева се появи в моя живот. Влиянието ѝ стана толкова силно, че аз бях привлечен от нея като карфица към гигантски магнит. Тя нямаше истинска представа за своята власт над мен, но и да имаше, не би я интересувало. Арогантното ѝ безразличие беше най-изявената черта от характера ѝ, която трябваше да понасям. Винаги

когато бях с нея, ме обземаше желанието да я видя капитулирала, да я накарам да се откаже от скритата сила, която притежаваше. За мен борбата помежду ни се беше превърнала в жестока мания.

Но достатъчно. Сцената е подредена и моят разказ може да започне. Отдавна се каня да го напиша. Опитвал съм и преди това, но без успех. Този път се надявам да успея.

Възможно е, ако тази книга някога бъде публикувана, да попадне в ръцете на Ева. Представям си я как лежи в леглото с цигара между пръстите и чете това, което съм написал. Поради факта, че животът ѝ е изпълнен с толкова много неидентифицирани мъже, които неизбежно са останали в съзнанието ѝ като мъгляви фигури, тя вероятно ще е забравила по-голямата част, ако не и всичко, което сме правили, докато бяхме заедно. Може би ще ѝ бъде интересно да възстанови безсмислените мигове на нашата връзка, а може книгата да ѝ даде увереност в силите и способността ѝ да продължава да бъде сама. Поне ще научи, когато стигне до края на разказа ми, че съм успял да надзърна в живота ѝ по-дълбоко, отколкото си е представяла, и като съм свалил част от камуфлажа ѝ, аз съм разголил и себе си.

А когато стигне до последната страница, мога да си я представя с това вкаменено надменно изражение на лицето, което съм виждал толкова често, как захвърля книгата с безразличие.

ГЛАВА ВТОРА

На една бензиностанция в Сан Бернардино ми казаха, че е излъчено предупреждение за торнадо.

Служителят в чудесна бяла униформа с червена триъгълна значка отпред на джоба ме посъветва да остана през нощта в Сан Бернардино, но аз не го послушах.

Когато достигнах възвишенията, започна да духа. Продължих да се движа и след една миля звездите изчезнаха, а после се стовари и проливният дъжд като стоманена стена и сякаш захлупи нощта с мъгла и вода.

Всичко, което можех да видя през предното стъкло, беше отразяващият се в капака на двигателя дъжд и няколко фута от блестящия черен път в светлината на фаровете.

Шумът от дъжда и вятъра по колата ме накараха да се почувствам като затворен в гигантски барабан, блъскан от някакъв луд барабанист. Отвсякъде до мен достигаха звуците на падащи дървета, търкалящи се камъни и над всичко това шумът на вода под колелата на колата. Дъждът се стичаше по страничните прозорци и отразяваше лицето ми, осветено от жълтата светлина на таблото.

След това почти изскочих от пътя. От лявата ми страна беше височината, а отдясно нямаше нищо освен пропаст, която се губеше в долината. Сърцето ми подскочи, докато извивах кормилото и натисках газта. Стрелката на скоростомера трептеше между десет и петнадесет мили в час, което, изглежда, беше пределът на възможностите на двигателя.

Излизайки бавно от следващия завой, видях двама мъже, застанали по средата на пътя. Носеха фенери и бяха облечени в черни дъждобрани, които блестяха от дъжда и светлината на фенерите.

Намалих съвсем скоростта, докато единият от тях се приближаваше.

— О, здравейте, господин Търстън — каза той, докато водата от шапката му се стичаше по ръкава ми. — Към „Трий Пойнт“ ли

отивате?

Познах го.

— Здравей, Том — казах аз. — Ще мога ли да се промъкна?

— Не казвам, че няма да можете. — От вятъра и дъжда лицето му имаше цвета на охлузено месо. — Обаче ще бъде трудно. Може би ще е по-добре да се върнете.

Запалих двигателя.

— Ще рискувам. Смяташ ли, че пътят е отворен?

— Преди два часа мина един голям „Пакард“. Не се е върнал. Може би все още е добре, но трябва да внимавате. Вятърът там горе ще бъде адски.

— Щом един „Пакард“ може да мине, сигурен съм, че и аз мога — казах, вдигнах стъклото и продължих нататък.

Минах следващия остър завой и се заизкачвах нагоре, като се придържах към страната откъм планината. След още няколко минути каране достигнах до тесния планински път, който водеше към езерото Биг Беър.

Гората свърши внезапно в началото на пътя и с изключение на няколко назъбени скали откъм планината, останалата част от пътя до езерото беше гола и открита.

Вятърът удари колата, когато напуснах прикритието на дърветата. Почувствах как се разтърсва. Външните колела се повдигаха на няколко инча, преди отново да тупнат глухо върху пътя. Изругах. Ако това се беше случило в някой от завоите, щях да полетя в долината. Превключих на по-ниска предавка и намалих скоростта. На два пъти колата спира от внезапни пориви на вятъра. При това двигателят гаснеше и аз трябваше да действам бързо, за да не й позволя да потегли назад.

Докато стигна билото на хълма, нервите ми бяха порядъчно опънати. Дъждът се лееше върху предното стъкло и трябваше да се навеждам през страничния прозорец, за да виждам къде карам. Пътят не бе по-широк от десет фута и следващия завой взех повече с късмет, отколкото с умение, при този вятър, който се блъскаше в колата, като я разтърсваше и повдигаше. Веднъж преодолял завоя, се намерих на завет. Дъждът продължаваше да барабани по покрива на колата, но аз се чувствах по-спокойно, като знаех, че останалата част от пътя е спускане, защитено от вятъра.

„Трий Пойнт“ беше само на няколко мили по-нататък и въпреки съзнанието, че най-лошата част от пътуването е преминала, продължих да карам предпазливо. И слава Богу, защото без всякакво предупреждение внезапно пред мен в светлината на фаровете се появи спряла кола и аз едва успях да скоча върху спирачката. Колелата блокираха и за миг помислих, че ще се изпързялям от пътя. След това бронята ми удари другата кола отзад и аз паднах напред върху кормилото.

Ругаейки глупака, който беше зарязал тази кола по средата на пътя без предупредителна светлина, се измъкнах на стъпенката на моя автомобил, докато се мъчех да напипам електрическия фенер. Дъждът се изливаше върху мен и преди да стъпя на земята, насочих светлината надолу, за да видя къде отивам. Водата беше до главините на колелата и обръщайки лъча на фенера към другата кола, разбрах защо е оставена така. Водата беше покрила предните ѝ колела и вероятно беше попаднала в дистрибутора.

Не можех да разбера защо е станало това миниатюрно езеро на пътя, който, както ми беше известно, се спускаше стръмно надолу следващите няколко мили. Предпазливо нагазих във водата, която достигна до прасците ми. Лепкава кал засмукваше обувките ми, докато шляпах към другата кола. До този момент дъждът вече бе превърнал шапката ми в нещо безформено и мокро. Нетърпеливо я смъкнах от главата си и я захвърлих.

Като стигнах до спрелия автомобил, надникнах през прозорците. Беше празен. Качих се на стъпенката и се придвижих към предната част, за да мога да огледам пътя напред. Лъчът на фенерчето ми показва, че той е престанал да съществува. Дървета, големи камъни и кал го бяха блокирали напълно, образувайки нещо като язовир с насип.

Автомобилът беше „Пакард“ и аз реших, че това трябва да е колата, за която ми беше казал Том.

Не ми оставаше нищо друго, освен да тръгна пеша. Върнах се при моята кола и взех по-малката от двете си чанти. Заключих вратите, изкатерих се покрай „Пакарда“ и зашляпах през водата към джунглата от дървета и камъни, които препречваха пътя. След като излязох от водата, продължих да се изкачвам без затруднения. Скоро достигнах върха на струпването и вече можех да огледам пътя долу, който, докъдето можех да видя, беше чист от всякакви други препятствия.

Слизането надолу беше по-трудно и веднъж за малко не паднах. Принудих се да пусна чантата и да се вкопча отчаяно в корените на едно дърво, за да се закрепя, и след това се забавих, докато отново я намеря. Най-накрая стъпих на пътя.

Веднъж преодолял препятствието, продължих придвижването си без проблеми и след около десет минути стигнах до бялата порта на „Трий Пойнт“. Не бях се отдалечил много от отклонението на пътя, когато видях светлина във всекидневната стая. Веднага си помислих за шофьора на „Пакарда“ и с известно раздражение се зачудих как ли е влязъл в хижата.

Приближих се предпазливо, нетърпелив да зърна моя посетител, преди да разкрия собственото си присъствие. В сянката на верандата оставих чантата и изхлузих подгизналото си от водата яке, което хвърлих върху дървената пейка до стената от трупи. Приближих се бавно до прозореца и погледнах в осветената стая. Неизвестният натрапник беше запалил огън, който пламтеше весело. Стаята беше празна, но докато аз стоях в двоумение, откъм кухнята се появи мъж с бутилка от моя скоч, две чаши и сифон.

Погледнах го с интерес. Беше нисък, но гърдите и раменете му бяха масивни. Имаше гадни сини очи и най-дългите ръце, които бях виждал на нещо по-цивилизовано от орангутан. Не ми хареса от пръв поглед.

Той застана пред огъня и отмери две солидни уискита. Едната чаша остави на етажерката, а другата вдигна към устните си. Опитва уискито така, сякаш беше познавач и имаше известни съмнения точно към тази марка. Наблюдавах го как премията уискито из устата си, после накланя глава и го поглежда замислено. След това кимна, очевидно доволен, и погълна останалото. След като напълни чашата си отново, седна на фотьойла до камината и остави бутилката на масата, близо до ръката си.

Предположих, че е прехвърлил четиридесетте. Не изглеждаше като човек, който би притежавал „Пакард“. Костюмът му беше малко износен, а вкусът му, що се отнася до вратовръзки и ризи, съдейки по това, което носеше, беше към ярките неща. От сърце възненавидях перспективата да прекарам нощта в неговата компания. Второто уиски на полицата също ме смущаваше. То можеше само да означава, че неканеният гост имаше и компаньон, и аз се замислих дали да не

изчакам където бях, докато не се появи въпросният човек. Мокрите ми дрехи определиха моето решение. Нямах намерение повече да стоя отвън. Вдигнах чантата и безшумно отидох до входната врата. Тя беше заключена. Извадих ключовете си, отворих я тихо и влязох в антрето. Оставих чантата и докато стоях и се чудех дали да отида в дневната и да обявя присъствието си, или да свърна направо в банята, мъжът се появи на вратата към дневната.

Той се втренчи в мен с безочлива изненада:

— Какво искаш, по дяволите?

Гласът му беше пресипнал и дрезгав.

Огледах го от горе до долу.

— Добър вечер. Надявам се, че не преча, но случайно аз съм собственикът на това място.

Очаквах да се свие като спукан балон, но той стана даже по-агресивен. Гадните му малки очички ме стрелкаха и две вени се издуха на слепоочията му.

— Искаш да кажеш, че тази хижа е твоя? — попита той.

Аз кимнах.

— Нека това не ви притеснява. Пийнете нещо — в кухнята ще намерите уиски. Ще отскоча да взема една баня, но веднага ще се върна.

Оставяйки го да гледа тъпо след мен, отидох в спалнята и затворих вратата. В този момент наистина побеснях.

По цялата стая, пръснати като камъни за стъпване, лежаха различни дамски атрибути: черна копринена рокля, бельо, чорапи и накрая, пред вратата на банята, чифт черни кални обувки от шведска кожа.

Отворен куфар от свинска кожа лежеше на леглото, по което бяха разхвърляни още дамски дрехи. Син мъжки халат с къси ръкави беше прехвърлен върху стола пред електрическия радиатор.

Стоях и гледах този безпорядък, кипнал от яд, но преди да успея да направя каквото и да било — почти бях готов да нахлуя в банята и да изразя мнение по повод на това нахалство и лоши маниери, — вратата на спалнята се отвори и мъжът влезе.

Нахвърлих се върху него:

— Какво означава всичко това? — попитах, размахвайки ръце към разхвърляните по пода дрехи и безпорядъка върху леглото. — Да

не сте си представяли, че това е хотел?

Той попипа неловко вратовръзката си.

— Хайде, не се сърдете. Намерихме къщата празна и...

— Добре, добре — процедих аз, стремейки да потисна раздразнението си. Наистина нямаше смисъл да вдигам врява. Те просто нямаха късмет, че се бях върнал. — Вие положително знаете как да се почувствате у дома си — продължих аз. — Но няма значение. Аз съм мокър и нервен. Ужасна нощ, нали? Извинете ме, ще използвам другата баня.

Изблъсках го, за да мина, и тръгнах по коридора към гостната.

— Ще ви приготвя нещо за пиене — извика той след мен.

И това ми хареса. Непознат човек да ми предлага от собственото ми уиски, е нещо, по което най си падам. Затръшнах вратата на стаята и съблякох мокрите си дрехи.

След горещата баня ми стана по-добре. Като се избърснах, се почувствах достатъчно човек, за да се замисля каква ли ще е жената. Но вътрешно изпитах отвращение, когато се сетих за мъжа. Ако и тя беше като него, предстоеше ми неописуема вечер.

Облякох сиво раирано сако, сресах косата си и се погледнах в огледалото. Изглеждах по-млад от четиридесетте си години. Повечето хора мислеха, че съм около тридесет. Добре, това ме ласкаеше. Аз съм човек като всички. Огледах четвъртитата си челюст, високите си скули и трапчинката на брадата. Това, което виждах, ми харесваше. Бях висок, по-скоро слаб, но костюмът ми стоеше отлично. Все още минавах за известен драматург и новелист, въпреки че това беше клише, което вестниците по навик употребяваха за мен.

Спрях се, когато стигнах вратата на гостната. Гласът на мъжа се чуваше едва доловимо зад нея, но не можах да разбера какво казваше. Изправил рамене и приел обичайното си изражение на безразличие и незаинтересованост, което пазех за срещи с пресата, натиснах дръжката и влязох в стаята.

ГЛАВА ТРЕТА

Видях жената — крехка и тъмнокоса, клекнала пред камината. Беше облечена с халата с късите ръкави, който зърнах на стола в спалнята си. Въпреки че вероятно усети влизането ми, тя не се обърна. Забелязах брачната ѝ халка, докато държеше ръцете си протегнати към огъня. Забелязах също така, че раменете и са малко по-широки от бедрата, а точно това е женското телосложение, което харесвам.

Нямах нищо против това, че тя не обърна внимание на моето влизане. Нямах нищо против венчалния ѝ пръстен. Но имах нещо против халата.

Нито една жена не изглежда най-добре в халат. Дори да не знаеше кой съм, поне трябваше да се облече. Не ми дойде на ум, че на нея може би въобще не ѝ пукаше как изглежда. Аз я преценявах по стандартите на другите жени, които познавах. Те биха предпочели по-скоро да ги видят голи, отколкото в някакъв халат.

При моята репутация, външен вид и пари, беше изключено да не бъда разглезен от жените. В началото тяхното внимание ми харесваше дори като знаех, че повечето от тях се отнасяха към мен като към всяка добра партия ерген в Холивуд. Те ме желаеха заради парите ми, заради името ми, купоните, които вдигах, и всичко друго освен самия мен.

Повечето жени, ако имаха необходимото привличане, събуждаха интереса ми. Красиви и добре облечени жени съставляваха съществена част от моето обкръжение. Те ме стимулираха, те бяха отмора и забавление, те поддържаха моето мъжко его. Обичах да са около мен, така както някои хора обичат да имат хубави картини по стените. Но напоследък ме отегчаваха. Установих, че контактите ми с тях са се превърнали в поредица от стратегически действия, където и двете страни са специалисти, които се стремят да получат за себе си максимум внимание, подаръци и развлечения, а що се отнася до мен — няколко часа лишен от илюзии екстаз.

Керъл беше единственото изключение. Бяхме се срещнали в Ню Йорк, докато чаках постановката на „Проверка в дъжда“. По това

време тя беше лична секретарка на Робърт Роуън. Тя ме хареса и колкото и да е странно, аз също я харесах. Тя беше тази, която ми даде кураж да отида в Холивуд, където по това време работеше като сценаристка към „Интернешънъл пикчърс“.

Съмнявам се в способността си да обичам за дълго някоя жена. Предполагам, че това е достойно за съжаление, тъй като явно трябва да има редица предимства в онова, което ми се вижда като овехтял, рутинен шаблон — да имаш една и съща жена при себе си до края на дните си. Ако няма предимства, тогава защо толкова много хора се женят? В такива моменти се чувствам с нещо измамен, понеже не приличам на обикновените мъже по улицата.

Беше време, преди да дойда в Холивуд, когато сериозно обмислях възможността да се ожения за Керъл. Харесваше ми компанията ѝ и я намирах за по-интелигентна от всяка друга жена, която познавах.

Но Керъл беше заета в студията и ние рядко се виждахме през деня. Много жени се тикаха в ръцете ми и времето ми беше ангажирано не само през деня, но и през повечето нощи. Керъл се занасяше с мен за тези жени, но май нямаше нищо против. Отдаде ми се чак по-късно една нощ, когато бях малко пиан и ѝ казах, че я обичам. Може и тя да е била малко пиана, но ми се струва, че не е било така. Една-две седмици след това се чувствах като мръсник, когато излизах с друга жена, но постепенно престанах да се притеснявам. Предполагам, свикнах с мисълта, че Керъл ме обича, както се свиква с повечето неща, ако съществуват достатъчно дълго.

Докато гледах жената, мъжът, който приготвяше питиетата на страничната маса, се приближи и ми подаде уиски със сода. Изглеждаше леко пиан и сега вече в по-силната светлина на стаята забелязах, че има нужда от бръснене.

— Аз съм Бароу — каза той, издишвайки в лицето ми дъх на уиски. — Харви Бароу. Наистина ми е неудобно, че нахълтахме така, но нямах никакъв избор.

Той застана близо до мен, закривайки с якото си тяло жената до огъня.

Не му обърнах никакво внимание. Ако се беше строполил мъртъв в краката ми, нямаше и да забележа. Направих няколко крачки назад, за да виждам жената. Тя стоеше до камината, сякаш без да знае,

че съм в стаята, и макар и странно, нейното отношение на съзнателно безразличие ми се стори приятно възбуждащо.

Бароу ме потупа по ръката. Отместих очи от жената и се съсредоточих върху него. Той продължи да се извинява за нахлуването в хижата ми и аз рязко му отговорих, че всичко е наред и че аз бих постъпил по същия начин, ако съм бил на неговото място. След това неспонтанно се представих, като говорех тихо, така че жената да не може да чуе. Щом искаше да ми направи впечатление, щях да крия самоличността си до последния момент и след това да се забавлявам от объркването ѝ, което непременно щеше да дойде, когато разбере кого е пренебрегвала.

Трябваше да повторя името си два пъти, докато той го схване, но даже и тогава то не подсказа нищо. Аз всъщност му помогнах, прибавяйки „авторът“, но видях, че никога не беше чувал за мен. Той беше от онези глупави неграмотници, които никога не бяха чували за никого. От този момент престана да съществува за мен.

— Радвам се да се запозная с вас — каза той тържествено, разтърсвайки ръката ми. — Много мило от ваша страна, че не се сърдите. Всеки друг би ме изритал навън.

Нищо не би ми било по-приятно, но казах лицемерно:

— Всичко е наред — и погледнах покрай него към жената. — Я ми кажете, жена ви безчувствена ли е, глухоняма, или просто е срамежлива?

Той проследи погледа ми и грубото му червено лице се стегна.

— Тука нещата са малко объркани, старче, — пошепна едва доловимо в ухото ми. — Тя не ми е жена и е адски ядосана. Намокри се, а жена като нея не обича да се мокри.

— Ясно. — Почувствах внезапно възмущение. — Е, няма значение. Искам да се запозная с нея. — Отидох до камината и застанах близо до жената.

Тя обърна глава, погледна краката ми, след това рязко вдигна поглед към мен.

Усмихнах се.

— Здравейте.

— Здравейте — отвърна тя и отново се обърна към огъня.

За кратък миг зърнах лицето ѝ, което имаше сърцевидна форма, с твърда уста, упорита брадичка и особени, смущаващи очи. Но това ми

беше достатъчно. Обзе ме внезапно усещане за задушаване, такова, каквото се получава, когато сте на върха на висока планина, и аз знаех какво означава това.

Не че беше хубава. Съвсем обикновена, но се усещаше нещо магнетично в нея, което ме смути. Може би магнетично не е съвсем точната дума. Инстинктивно разбрах, че зад тази маска тя е първично лоша и имаше нещо почти животинско в грима ѝ. Самото поглеждане към нея предизвикваше усещането за токов удар.

Реших въпреки всичко, че вечерта няма да бъде толкова лоша. Фактически очертаваше се да бъде крайно интересна.

— Не бихте ли желали нещо за пиене? — попитах аз, надявайки се, че отново ще погледне нагоре, но тя не го направи. Смъкна се на килима и пъхна крака под себе си.

— Имам си. — Тя посочи към чашата, която стоеше близо до нея върху каменната плоча на камината.

Бароу се приближи.

— Това е Ева... Ева... — той се запъна, а лицето му почервения.

— Марлоу — каза жената със здраво стиснат юмрук в скута.

— Точно така — каза бързо Бароу. — Имам много лоша памет за имена.

Той погледна към мен и аз можах да видя, че вече бе забравил моето. Нямах намерение да му помагам. Ако един мъж не можеше да запомни името на любовницата си, по-добре да върви по дяволите.

— Значи се намокрихте — казах на жената и се засмях.

Тя вдигна поглед. Не вярвам на първите впечатления, но усетих, че беше бунтарка. Усетих, че има адски лош характер — избухлив, брутален и невъздържан. Въпреки че беше слаба, целият ѝ вид — очите ѝ, начинът, по който се държеше, изражението ѝ — създаваше впечатление за сила. Две дълбоки бразди между веждите разделяха челото ѝ. Донякъде те бяха причината за характерния израз на лицето ѝ и биха могли да се появят единствено в резултат на тревоги и много страдание. Испитах силно любопитство да узная повече за нея.

— Намокрих се — каза тя и също се засмя.

Смехът ѝ ме стресна. Беше неочаквано приятен и заразителен. Когато се засмя, тя погледна нагоре и изразът ѝ се промени — строгите линии изчезнаха и лицето ѝ се подмлади. Беше трудно да се определи възрастта ѝ. Някъде около тридесетте — може би тридесет и осем,

може би тридесет и три, а когато се засмееше, би могла да мине и за двадесет и пет годишна.

Бароу изглеждаше малко ядосан. Той мнително ни следеше с очи. Имаше основание. Ако се беше заслушал внимателно, щеше да чуе как работят жлезите ми.

— И аз се намокрих — казах, сядайки на фотьойла близо до нея. — Ако знаех, че ще бъде толкова лошо, щях да прекарам нощта в Сан Бернардино. Но сега положително съм доволен, че не го направих.

И двамата ми хвърлиха бързи погледи.

— От далече ли идвате?

Получи се пауза. Ева се загледа в огъня. Бароу започна да върти чашата между дебелиите си пръсти. Почти можеше да се чуе как мисли.

— Лос Анжелис — каза той накрая.

— Често ходя в Лос Анжелис — казах на Ева. — Как така не съм ви виждал досега?

Тя ми отправи остър, неизразителен поглед, след което бързо отклони очи.

— Не знам — каза тя.

Може би Бароу разбра какво смятам да правя, защото внезапно пресуши уискито си и потупа Ева по рамото.

— По-добре отиди да си легнеш — каза той с властен глас.

Помислих си, че е ако е такава, за каквато я взех, ще му каже да върви по дяволите.

— Добре — каза тя с безразличие и се изправи на колене.

— Не трябва още да си лягате — възразих. — Не сте ли гладни, вие двамата? Имам нещо в хладилника, което трябва да се изяде. Какво ще кажете?

Бароу наблюдаваше Ева с неспокоен собственически поглед.

— Вечеряхме в Глендора по пътя насам. По-добре е тя да ляга... сигурно е уморена.

Погледнах го и се засмях, но той не се хвана. Впери поглед в празната си чаша, а вените на слепоочията му пулсираха.

Ева се изправи. Беше дори по-дребна и слаба, отколкото предположих в началото. Главата ѝ едва достигаше до рамото ми.

— Къде ще спя? — попита. Погледът ѝ минаваше над рамото ми.

— Останете в стаята, където сте се настанили. Аз ще използвам гостната. Но ако наистина все още не ви се ляга, ще ми бъде приятно

да останете.

— Искам да легна.

И тръгна към вратата.

Когато излезе, аз казах:

— Ще видя дали има всичко необходимо за нея — и я последвах, преди Бароу да успее да мръдне.

Тя стоеше до електрическия радиатор с ръце зад главата. Протегна се, прозя се и когато ме видя на вратата, нацупи устни, а в очите ѝ се появи пресметливо изражение.

— Имате ли всичко, от което се нуждаете? — попитах с усмивка.
— Сигурна ли сте, че не желаете да хапнете нещо?

Тя се засмя. Имах подозрението, че ми се подиграва и че знае много добре защо съм така загрижен за нейното удобство. Надявах се, че знае, защото това би спестило време и би направило излишни предварителните церемонии.

— Не желая нищо... благодаря.

— Добре, щом сте сигурна, но бих желал да се чувствате като у дома си. За първи път посрещам жена в хижата, така че имам повод да го отбележа.

Разбрах, че съм направил грешка, още щом го казах.

Усмивката моментално изчезна от очите ѝ и студеният, подигравателен израз се появи отново.

— О? — каза тя и се запъти към леглото. Извади от пътната си чанта розова копринена нощница и я хвърли небрежно на стола.

Тя знаеше, че лъжа, и начинът, по който се смени изражението ѝ, ми подсказа, че без друго е очаквала да съм лъжец. Това ме смути.

— Не е ли за вярване? — запитах аз, влизайки в стаята.

Тя наблъска в чантата различните дрехи, пръснати по леглото, и я премести на пода.

— Не е за вярване кое? — попита, отивайки към тоалетната масичка.

— Че не водя жени тук?

— Изобщо не ме засяга кого водите тука.

Разбира се, че беше права, но аз бях ужасен от нейното безразличие.

— Така погледнато — казах уязвен, — предполагам, че не.

Тя разсеяно оправи косата си и внимателно се огледа в огледалото. Почувствах, че е забравила за присъствието ми в стаята.

— Не е зле да ми дадете мокрите си дрехи — казах. — Ще ги оставя в кухнята да се изсушат.

— И аз мога да се погрижа за тях.

Тя рязко се обърна с гръб към огледалото и уви халата по-плътно около себе си. Двете вертикални бразди на челото ѝ се бяха сключили намръщено. Но независимо от цялата ѝ ординарност, а изглеждаше много никаква с това безизразно лице, в нея имаше нещо, което ме привличаше.

Тя погледна към вратата, а след това към мен. Повтори го два пъти, преди да ми светне, че безмълвно ми казва да си отивам. За мен това беше нещо ново и не ми се нравеше.

— Искам да си лягам... ако не възразявате — каза и се извърна.

Никаква признателност, никакви благодарности, никакви въпроси около отнемането на стаята ми, просто студено и съвсем съзнателно изгонване.

Бароу си приготвяше ново питие, когато влязох в дневната. Той се олюляваше несигурно, докато се връщаше към фотьойла. Седна и впери поглед в мен, като присви очи, за да ме вижда по-ясно.

— Недей да мислиш разни работи за нея — внезапно удари с юмрук по фотьойла. — Откажи се. Разбираш ли?

Аз го зяпнах.

— На мен ли говорите? — казах, дълбоко възмутен, че си позволява такова отношение.

Червеното му лице малко се отпусна.

— Остави я на спокойствие — профъфли. — Тя е моя за тази нощ. Знам какво си решил, но нека ти кажа нещо. — Той се наведе напред, сочейки с дебел пръст към мен и мърдайки отпуснатата си уста. — Аз съм я купил. Струваше ми сто долара. Ясно ли ти е? Така че очисти терена.

Не му повярвах.

— Не можеш да купиш една жена просто така. Не и такъв скапаняк като теб.

Той разплиска уиски върху килима.

— Какво беше това? — вдигна към мен воднистите си гадни очи.

— Казах, че не можеш да купиш жена просто така, защото си изпаднал скапаняк.

— Ще съжаляваш за това. — Двете вени на слепоочията му започнаха да пулсират по-бързо. — Още щом те видях, разбрах, че ще предизвикаш неприятности. Ще се опиташ да ми я отнемеш, нали?

Захилих се срещу него.

— Защо не? Ти не можеш да направиш нищо по въпроса, така ли е?

— Но аз съм я купил, дяволите да те вземат — възкликна той, удряйки по облегалката на фотьойла. — Не знаеш ли какво означава това? Тя е моя за тази нощ. Не можеш ли да се държиш като джентълмен?

Все още не му вярвах.

— Дай да я доведем тука — засмях се подигравателно. — В края на краищата сто долара не са кой знае колко пари. Аз може да предложа повече.

Той се изправи с труд. Беше пиан, но раменете му изглеждаха много силни. Ако ме изненадаше, когато не го очаквам, можеше да ми направи някоя поразия. Отстъпих назад.

— Хайде сега, не се нервирай — казах, отстъпвайки назад, докато той ми налиташе. — Можем да го уредим и без да се бием. Нека я извикаме тук...

— Тя получи сто долара от мен — каза той с нисък, гневен глас. — Осем седмици съм чакал за това. Когато ѝ казах да дойде с мен, се съгласи. Но когато отивах у тях, проклетата ѝ прислужница казваше, че е излязла. Четири пъти ми погаждаше този номер и всеки път знаех, че ми се смее горе и ме наблюдава от прозореца. Обаче много я исках. Държал съм се като мухльо, а? Всеки път, когато отивах, покачвах цената. И тя дойде, когато обявих сто долара. Всичко беше наред, докато не се появи ти. Този път нито ти, нито която и да било друга маймуна може да ме спре.

Леко ми призля от него. Все още му вярвах наполовина, но бях сигурен, че повече не мога да го търпя в хижата. Той трябваше да се махне.

Извадих портфейла си и хвърлих стодоларова банкнота в краката му. След кратък размисъл добавих още десетачка.

— Махай се — казах. — Ето ти парите с лихвата.

Той се втренчи в тях и кръвта се оттегли от лицето му. Издаде лек, задавен звук, сякаш се опитваше да прочисти гърлото си от храчка. След това вдигна глава и разбрах, че ще трябва да се бия. Не го желяех, но щом той искаше така, можеше да си го получи.

Заклати се към мен с протегнати напред дълги ръце, сякаш щеше да се бори. Когато се приближи достатъчно, се опита да ме сграбчи. Аз не го избягнах, а влязох близо до него, забих юмрука си в лицето му и дръпнах надолу. Големият пръстен с монограм, който носех на малкия си пръст, остави дълбока бразда на бузата му. Той политна назад, простенвайки, и аз го ударих отново в основата на носа. Той се свлече тежко на четири крака. След това се приближих до него, прицелих се внимателно и го изритах в брадата. Главата му отскочи назад и той се просна върху килима. С него беше свършено, а даже не беше успял да ме докосне.

Ева беше застанала на вратата и гледаше. Очите ѝ се бяха разширили от изненада.

Усмихнах се към нея.

— Няма нищо — казах, духайки върху кокалчетата на ръката си.
— Върни се в леглото. Той си тръгва след малко.

— Не беше нужно да го риташ — рече тя студено.

— Вярно е. — Харесваше ми сърдитият пламък в очите ѝ. — Не трябваше. Явно съм бил много ядосан. Бих желал да си отидеш.

Тя излезе и аз чух затварянето на вратата към спалнята.

Бароу седна несигурно и сложи ръка върху лицето си. Кръв потече между пръстите му върху маншета на ризата. Той се загледа глупаво в нея, а след това опипа гърлото си.

Седях до масата и го наблюдавах.

— До езерото Биг Беър имаш две мили пеша. Няма начин да объркаш пътя. Просто карай право надолу по хълма. Преди да стигнеш езерото, има хотел. Ще те настанят. А сега изчезвай.

Той направи нещо, което не бях очаквал от него. Скри лицето си с ръце и заплака. Това ми подсказа, че е пълен страхливец.

— Ставай и изчезвай — казах с отвращение. — Гади ми се от тебе.

Той се изправи и тръгна към вратата. Беше покрил очите си с ръка и подсмърчаше като уязвено дете.

Вдигнах сто и десетте долара и ги пхнах в горния му джоб.

Той фактически благодари. Такава отрепка беше.

Заведох го до входната врата, дадох му чантата, която беше оставена в антрето, и го избутах в дъжда.

— Не харесвам такива като тебе — казах, — така че не ми се мяркай пред очите.

Наблюдавах го, докато слизаше от верандата, след което дъждът, вятърът и тъмнината го погълнаха.

Затворих и заключих вратата и заставах в антрето. Чувствах напрежение в гърдите и главата и имах нужда да изпия нещо. Но едно нещо трябваше да знам и то не търпеше отлагане. Отидох до спалнята си и отворих вратата.

Ева стоеше до тоалетната масичка със здраво склучени пред гърдите ръце. Очите ѝ гледаха остро.

— Отиде си — казах, спрял на вратата. — Дадох му стоте долара, които му дължиш, и той ми благодари.

В изражението ѝ не настъпи никаква промяна, нито пък каза нещо. Стоеше абсолютно неподвижно като поставено на тясно опасно животно.

Оглеждах я.

— Съжаляваш ли за него?

Устата ѝ презрително се сви.

— Защо би трябвало да съжалявам за някакъв мъж?

Когато каза това, разбрах какво представлява. Не трябваше да се заблуждавам повече. Не мислех наистина, че Барлоу лъжеше. Всичко това около прислужницата и как се беше пазарил изглеждаше твърде точно, за да бъде лъжа. Бях се надявал да е лъжа, но сега знаех, че не е.

Значи тя беше жена за всеки. Нямаше такъв вид. Мен ме беше пренебрегнала. Тя, жената, на която обществото гледаше като на отрепка, имаше безочливостта да ме пренебрегне. Внезапно ми се прииска да ѝ причиня болка, каквато не бях причинявал на никого преди това.

— Той ми каза, че те е купил. — Влязох в стаята и затворих вратата. — Ти си голяма измамница, нали? Знаеш ли, не бих си помислил, че се продаваш. Сто долара, нали така? Е, сега съм те взел аз, само не си мисли, че ще платя повече за тебе. Няма, защото не мога да си представя, че струваш повече.

Тя не помръдна, нито смени застиналото си изражение. Очите ѝ потъмняха едва забележимо, а ноздрите ѝ бяха побелели. Облегна се на тоалетната масичка, като малката ѝ бяла ръка започна да си играе с тежкия бронзов пепелник, който случайно беше там.

Отидох при нея.

— Няма смисъл да ме гледаш така. Не ме е страх от тебе. Хайде, покажи ми какво можеш.

Когато посегнах към нея, тя внезапно грабна пепелника и го стовари върху главата ми.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Истина е, ако се каже, че повечето хора водят два живота — нормален и таен. Обществото, разбира се, е в състояние да даде преценка за характера на човека, съдейки по неговия нормален живот. Ако все как допусне грешка и тайният му живот стане обществено достояние, тогава го преценяват по собствените си стандарти за секретност и в повечето случаи за наказание бива отлъчен от обществото. Независимо от това, той е все още същият човек, който до преди малко е получавал аплодисментите на Обществото. Или поне същият с единствената съществена разлика: бил е разкрит.

Досега, благодарение на абсолютната ми искреност, вие може би сте стигнали до заключението, че съм изключително неприятна личност. Дори може да сте решили, че съм неетичен, безчестен, празен и че не струвам нищо. Тези заключения не се дължат на вашата проницателност или лични възприятия, изцяло на моята откровеност.

Ако ме бяхте срещнали в обществото, ако бяхте станали мой приятел, щяхте да ме намерите приемлив като всеки от приятелите си, защото щях да внимавам винаги да съм в най-добра светлина, когато съм във вашата компания.

Не бих се притеснявал заради такова елементарно нещо, ако не съществуваше фактът, че вие може би ще се зачудите защо ме е обичала Керъл. Даже и сега си спомням за нея с чувство на дълбока привързаност. Тя беше човек с изключителна честност и искреност. Не бих желал да я приравнявате към мен заради това, че ме е обичала.

Керъл знаеше само тази част от моята природа, която аз предпочитах да ѝ показвам. Към края на нашата връзка обстоятелствата вече толкова трудно се поддаваха на контрол, че в последна сметка тя откри моите слабости. Но до този момент аз успях да я изпързялям толкова успешно, колкото и вие хората, които ви обичат.

Именно защото Керъл винаги проявяваше разбиране и симпатия, след двудневен престой в „Трий Пойнт“, последвал нощта, когато за

първи път срещнах Ева, аз заминах за Холивуд да я видя.

Автосервизът в Сан Бернардино се беше погрижил за автомобила ми. Там ми бяха казали, че са прибрали и „Пакарда“. Когато карах по планинския път от езерото Биг Беър, срещнах група мъже, които оправяха повредата на пътя. Почти бяха разчистили препятствията, но въпреки това минах с известни затруднения. Бригадирът ме познаваше и разпореди да наредят дъски върху меката земя, та работниците на практика пренесоха колата на ръце.

Пристигнах в апартамента на Керъл в близост до Сънсет Стрийт около седем часа. Франсез, прислужницата ѝ, ми каза, че тя току-що се е прибрала от студията и сега се преоблича.

— Но, моля ви, влезте, господин Търстън — каза тя, цялата в усмивки. — Няма да се забави повече от няколко минути.

Последвах обилните ѝ форми във всекидневната на Керъл. Беше една приятна стая, модерна и спокойна, а скритото осветление предразполагаше към почивка. Разхождах се из нея, докато франсез ми приготви уискито. Тя винаги се суетеше около мен и Керъл веднъж ми каза на смях, че Франсез ме смята за най-видния ѝ посетител.

Седнах и започнах да се любувам на стаята. Беше семпло обзаведена. Столовете и голямото канапе бяха тапицирани със сива кожа, а завесите имаха цвета на вино.

— Всеки път, когато идвам в тази стая — казах аз, вземайки уискито, което Франсез ми предложи, — ми харесва все повече. Трябва да помоля госпожица Раи да ми извади някои модели за моето жилище.

Керъл влезе, докато говорех. Беше с бял халат, хванат в кръста с широк червен колан с висящи краища, а косата ѝ свободно се спускаше по раменете.

Помислих си, че изглежда доста добре. Тя не беше красавица — поне според холивудските норми. Когато влизаше, ми напомни Хепбърн. Имаше същото телосложение, в което всичко се съчетаваше добре и точните неща бяха на точните им места. Тенът ѝ беше блед и подчертаваше аленочервените ѝ устни, а кожата на лицето ѝ сякаш беше опъната твърде много, очертавайки костната структура. Очите ѝ — най-хубавото у нея — бяха големи, интелигентни и живи.

— О, здравей, Клайв — каза тя весело, приближавайки се бързо през стаята. Държеше цигара с осемнадесетинчово цигаре. Дългото цигаре беше единствената ѝ маниерност. Беше хитро, защото

подчертаваше красивите ѝ длани и китки. — Къде се загуби през последните три дни? — Тя се спря и погледна въпросително към охлузеното ми чело. — Какво си правил?

Хванах ръцете ѝ.

— Бих се с една дива жена — казах, гледайки я с усмивка.

— Трябваше да се досетя — подметна тя и погледна към ставите на ръцете ми, все още обелени от ударите, които бях нанесъл на Бароу. — Трябва да е била много дива жена.

— О, наистина беше — казах и я поведох към канапето. — Най-дивата жена в Калифорния. Дойдох чак от „Трий Пойнт“ специално да ти разкажа за нея.

Керъл се намести в ъгъла на канапето и подгъна крака под себе си.

— Мисля, че искам уиски със сода — каза на Франсез. Малка част от нейната веселост беше изчезнала от погледа ѝ. — Имам чувството, че господин Търстън възнамерява да ме шокира.

— Глупости — отговорих. — Надявам се да ти е интересно, но това е всичко. Шокираният съм аз. — Седнах до нея и взех ръката ѝ. — Много ли работи днес? Имаш сенки под очите. Те ти отиват, разбира се, но означават ли сълзи на трудово удовлетворение, или накрая и ти си го ударила на разврат?

Керъл въздъхна.

— Имах много работа. Нямам никакво време за разврат, а пък съм и сигурна, че няма да се справя. Никога не съм била добра в нещо, което не ме интересува.

Тя пое чашата си от Франсез и ѝ благодари с усмивка.

Франсез се оттегли.

— А сега — продължи тя, — разкажи ми за твоята дива жена. Влюбен ли си в нея?

Погледнах я остро.

— Защо мислиш, че трябва да се влюбвам във всяка жена, която срещам? Влюбен съм в тебе.

— Така де. — Тя ме потупа по ръката. — Трябва да помня това. Само че след като не те видях три дни, започнах да се чудя дали не си ме изоставил. Значи не си влюбен в нея?

— Не ставай досадна, Керъл — казах. Не ми харесваше настроението ѝ. — Със сигурност не съм влюбен в нея.

Намествайки се между възглавниците, ѝ разказах за бурята, Бароу и Ева. Но не ѝ казах всички подробности.

— Ами добре, продължавай — поощри ме тя, докато аз мълчаливо опипвах с пръсти раната на челото си. — След като те подреди така, какво направи? Заля те с вода или изчезна с портфейла ти?

— Изчезна, но без портфейла ми. Не взе нищо... не беше такъв човек. Недей да я съдиш погрешно, Керъл, тя не е обикновена измамница.

— Те рядко са — усмихна ми се Керъл.

Пропуснах го покрай ушите си.

— Докато съм бил в безсъзнание, трябва да се е облякла, събрала си е багажа и е заминала в бурята. А това все пак е нещо — навън валеше и духаше като в ада.

Керъл изучаваше лицето ми.

— В края на краищата, Клайв, дори измамниците имат гордост. Ти си се държал твърде гадно с нея. Аз някак ѝ се възхищавам за това, че те е фраснала по самонадеяната глава. Имаш ли предположения кой е бил мъжът?

— Бароу? Нямам представа. Изглеждаше като пътуващ търговец. Типичният боклук, който би платил на жена, за да излезе с него.

Не бях казал на Керъл, че съм дал на Бароу сто и десет долара. Не мислех, че ще може да ме разбере в тази част от историята.

— Предполагам, че не си искал да се отървеш от него, за да можеш да си побъбриш насаме с дамата?

Внезапно се почувствах ядосан, че тя се беше добрала до истината толкова бързо.

— Наистина, Керъл — казах остро, — такъв тип жени не ме привличат. Не ставаш ли малко смешна?

— Извинявай. — Тя тръгна разсеяно към прозореца.

Получи се пауза, след което тя продължи:

— Питър Тенет каза, че ще намине. Ще вечеряш ли с нас?

Сега съжалявах, че ѝ разказах за Ева.

— Не тази вечер — казах, — много съм зает. Той ще дойде да те вземе ли?

Не бях зает, но в главата ми се оформяше една идея и исках да разполагам с вечерта си.

— Да, но нали го знаеш Питър... винаги закъснява.

Познавах Питър Тенет твърде добре. Той беше единственият от приятелите на Керъл, който ми създаваше комплекс за малоценност. Но аз го харесвах. Беше голяма работа. Разбирахме се добре, но той притежаваше твърде много способности за мен. Беше продуцент, режисьор, сценарист и технически съветник, взети заедно. Всичко, с което се беше захващал, поне досега беше завършвало с успех. Притежаваше качествата на магьосник и беше номер едно в студиите. Не ми се мислеше колко изкарва годишно.

— Наистина ли не можеш да дойдеш? — попита Керъл малко тъжно. — Би трябвало по-често да се срещаш с Питър. Той би могъл да направи нещо за тебе.

Напоследък Керъл беше започнала често да ми предлага различни хора, които биха могли да ми предложат нещо. Дразнеше ме защо тя ще си мисли, че имам нужда от помощ.

— Да направи нещо за мене? — повторих и се засмях насила. — Какво, за Бога, би могъл да направи той за мен? Виж, Керъл, аз се оправям съвсем добре... нямам нужда от помощ.

— Извинявай отново — каза Керъл от прозореца, без да се обръща. — Изглежда, тази вечер казвам само погрешни неща, нали?

— Вината изобщо не е твоя — приближих се до нея. — Все още имам главоболие и съм изнервен.

Тя се обърна.

— Какво правиш, Клайв?

— Какво правя? Ами, отивам на вечеря. Моите — моите издатели...

— Нямам предвид това. Върху какво работиш? Вече от два месеца си в „Трий Пойнт“. Какво става?

Това беше единствената тема, която исках да избегна с Керъл.

— О, един роман — казах безгрижно. — Вече довършвам схемата. Следващата седмица започвам сериозна работа. Недей да изглеждаш така разтревожена — опитах се да се усмихна успокоително.

Невероятно трудно беше човек да излъже Керъл.

— Радвам се за романа — каза тя с помръкнал поглед, — но ми се искаше да е пиеса. С роман не можеш да изкараш много, нали така, Клайв?

Повдигнах вежди.

— Не знам... филмови права... права за сериали... може би „Колиър“ ще го вземат. Те платиха на Имграм петдесет хиляди долара за правата върху сериала.

— Имграм написа страхотна книга.

— Аз също имам намерение да напиша страхотна книга — казах аз. Дори и на мен това ми прозвуча малко неубедително. — След време ще напиша още една пиеса, но сега ми е дошла тази идея за книгата и не бих желал да я изоставя.

Имах неприятното усещане, че ще ме попита за какво става въпрос в тази книга. Ако го беше направила, щеше да ме хване натясно, но в този момент влезе Питър и за първи път бях доволен от прекъсването.

Питър беше един от малкото успели англичани в Холивуд. Той все още си шиеше дрехите в Лондон и характерната за Саквил Стрийт кройка беше точно за английския тип фигура: широка в раменете и стесняваща се надолу към бедрата.

Тъмното му замислено лице просветна, когато видя Керъл.

— Още не си се облякла? — каза той и пое ръката ѝ. — Но изглеждаш много хубава. Сигурна ли си, че не си твърде уморена, за да излезеш тази вечер?

— Разбира се, че не съм — отговори Керъл с усмивка.

Той хвърли поглед към мен.

— Как си, драги?

Ръкувахме се.

— Не е ли чудесна?

Казах, че наистина е, и забелязах въпроса в очите му, когато видя челото ми.

— Дай ми нещо за пиене, Клайв, докато се обличам — помоли Керъл. — Няма да се забавя. — Тя се обърна към Питър. — Нещо се е вкиснал... няма да вечеря с нас.

— О, но ти трябва... все пак имаме повод, нали, Керъл?

Керъл безпомощно поклати глава:

— Ще вечеря с издателите си... Не го вярвам, но предполагам, че ще е по-добре да бъда тактична и да се преструвам, че вярвам. Виж му главата... бил се е с някаква дива жена. — Тя се засмя, обръщайки се

към мене. — Разкажи му, Клайв... той може да го възприеме като сценарий.

Питър достигна преди мен до вратата. Той я отвори.

— Не бързай — каза. — Чувствам се много спокоен тази вечер.

— Но аз съм гладна — възрази Керъл. — Нека да не закъсняваме много.

И тя изтича от стаята.

Питър се приближи до малкото барче в далечния ъгъл на стаята, където аз си приготвих още едно питие.

— Значи си се бил, така ли? — попита той. — Доста неприятно охлузване си получил.

— Няма значение — казах аз. — Какво ще пиеш?

— Малко уиски вероятно. — Облегна се на бара и извади цигара от тежка златна табакера. — Керъл съобщи ли ти новината?

Подадох му бърбън с вода.

— Не... каква новина?

Питър повдигна вежди.

— Странно дете... чудя се защо...

Той запали цигарата си.

Изпитах внезапно усещане, че потъвам.

— Каква новина? — повторих, като го гледах втренчено.

— Дадох ѝ сценария на годината. Беше уредено тази сутрин... романа на Имграм.

Разплисках уиски върху полирания барплот. Чувайки това от него, се почувствах разбит. Разбира се, знаех, че не бих могъл да се справя с темата на Имграм. Беше твърде голяма за мен, но ми дойде като удар, когато чух, че хлапачка като Керъл бе натоварена да прави сценария.

— Но това е страхотно — казах, като се мъчех да изглеждам доволен. — Четох го в „Колиър“. Голяма работа е. Ти ли си продуцент?

Той кимна.

— Да, има най-различни ракурси. Точно такова нещо търсех. Разбира се, имах желание Керъл да прави сценария, но не мислех, че Голд ще се съгласи. След това, докато аз си мислех как най-добре да го убедя, той всъщност ме извика, за да ми каже, че го възлага на нея.

Излязох иззад бара и занесох чашата си до канапето. Радвах се, че имаше къде да седна.

— Какво ще означава това?

Питър сви рамене.

— Ами, разбира се, договор... повече пари... професионален авторитет... и нови шансове, ако се справи добре. — Той отпи от уискито си. — А тя ще се справи, разбира се. Много е талантива.

Започвах да мисля, че всеки в тази игра притежаваше талант, с изключение на мен.

Той се приближи и се отпусна на фотьойла. Изглежда, беше усетил, че новината ме разтърси.

— Върху какво работиш сега?

Започнах да се уморявам от този интерес към моята работа.

— Роман — казах кратко. — Нищо, което би те заинтересувало.

— Жалко. Бих желал да филмирам нещо твое. — Той протегна дългите си крака. — Отдавна възнамерявам да поговоря с тебе. Мислил ли си някога да работиш при Голд? Бих могъл да те представя.

С подозрение си помислих дали Керъл не го е обработвала.

— Какъв е смисълът, Питър? Ти ме познаваш. Аз не мога да работя за никого. Според това, което ми е казвала Керъл, работата в твоята студия е един изтънчен ад.

— Но и големи пари — каза Питър, вземайки питието, което му бях дал. — Помисли върху това и не се бави много. Публиката има къса памет, а Холивуд — още по-къса.

Той не ме гледаше, но имах усещането, че беше нещо повече от обикновен разговор. Беше почти предупреждение.

Запалих цигара и се замислих. Има нещо, което никога не се казва на другите писатели или на продуцентите в Холивуд. Не им казваш, че са ти свършили идеите. Те и без това достатъчно бързо го откриват.

Знаех, че ако се върна в „Трий Пойнт“, щеше да се случи същото, което се беше случило през изминалите два дни. Щях да мисля за Ева. Не бях преставал да мисля за нея, откакто се свестих на пода в празната хижа с грейналите през завесите слънчеви лъчи. Опитвах се да я изтрия от съзнанието си, но не успях. Тя беше там, в спалнята ми, седеше с мен на верандата, вираше се в мен от празния лист на пишещата машина.

Накрая стана толкова тежко, че трябваше да поговоря с някого за нея. Това е причината, поради която дойдох в Холивуд, за да видя

Керъл. Но когато започнах да говоря, установих, че не мога да ѝ кажа нещата, които наистина мъчеха съзнанието ми. Не можех да кажа и на Питър. Не можех да им кажа какво изпитвам към Ева. Щяха да ме помислят за луд.

Може би бях луд. Имах възможността да избирам измежду двадесетина интелигентни и привлекателни жени. Имах Керъл, която ме обичаше и означаваше всичко за мен. Но това ми се струваше недостатъчно. Трябваше да хлътна по една проститутка.

Може би „хлътвам“ не беше точната дума. Бях седял на терасата предишната нощ с бутилка скоч до мен и се бях опитвал да си го обясня. Ева беше наранила моята гордост. Студеното ѝ безразличие представляваше предизвикателство за мен. Чувствах, че тя живее в някаква каменна крепост и аз ще трябва да атакувам тази крепост и да срина стените ѝ.

Когато дойдох до тези заключения, вече се бях наквасил твърде добре, но си навих на ума, че трябва да я завладея. Всички жени, с които се бях забавлявал в миналото, бяха твърде леснодостъпни. Исках нещо, което да ме накара наистина да си покажа зъбите. Ева щеше да ми даде тази възможност. Тя щеше да е трудна и мисълта за това ме възбуждаше. Щеше да бъде състезание без никакви забрани и ограничения. Тя не беше невинното малко същество, което можех да смачкам без усилие. Тя подсъзнателно беше хвърлила предизвикателството и аз възнамерявах да го приема. Нямах никакви съмнения относно крайния резултат. Нито се замислях какво ще стане, след като я превзема с щурм. Това щеше да се подреди от само себе си, когато му дойдеше времето.

Рязко прекъснах мислите си, щом Керъл влезе. Беше се преоблякла в леденосиня вечерна рокля, върху която носеше късо палто от хермелин.

— Защо не ми каза? — попитах, скачайки на крака. — Ужасно съм доволен и се гордея с тебе, Керъл.

Тя ме погледна изпитателно.

— Вълнуващо е, нали, Клайв? Не би ли желал да дойдеш сега вече... би трябвало да го отпразнуваме.

Исках, но имах нещо по-важно, което трябваше да направя. Ако бяхме сами, щях да отида с нея, но с Питър не ми беше съвсем точно.

— Ще се присъединя към вас по-късно, ако мога. Къде ще вечеряте?

— В „Браун Дерби“ на Вайн Стрийт — каза Питър. — Колко ще се забавиш?

— Зависи — казах аз. — Както и да е, ако не дойда, ще се срещна с вас тук след вечеря... добре ли е?

Керъл сложи ръка върху моята.

— Би трябвало да е — каза тя. — Ще се опиташ, нали?

Питър се изправи.

— Ами добре тогава, да тръгваме. В нашата посока ли си?

— Обещах да се срещна с издателя си в осем — обясних аз. Беше седем и половина. — Имаш ли нещо против, ако остана тук още няколко минути? Бих желал да довърша питието си, а имам да направя и няколко телефонни обаждания.

— Не... хайде, Питър, да не му пречим на работата. — Керъл ми помахаш с ръка. — Значи ще се видим? Ще се връщаш ли в „Трий Пойнт“ тази вечер?

— Мисля, че да, но ако закъснея много, ще отида в апартамента си, но утре бих желал да работя.

Когато излязох, си сипах още едно уиски и взех телефонния указател. Имаше няколко фамилии Марлоу в него. След това с внезапно чувство на възмущение видях името й. Адресът беше някаква къща на Лоръл Кениън. Нямах представа къде е това.

Колебах се няколко секунди, след това вдигнах слушалката и набрах номера. Чух равномерно „бърр, бърр“ на звънеца, след това нещо изщрака и кръвта ми се разигра лудо.

Жена, която не беше Ева, каза:

— Ало?

— Госпожица Марлоу?

— Кой се обажда?

Гласът беше предпазлив.

Захилих се на телефона.

— Едва ли ще си спомни името ми.

Кратка пауза, след което жената каза:

— Мис Марлоу иска да знае какво желаете.

— Кажете на мис Марлоу да слезе за малко от коня — казах аз.
— Препоръчаха ми да й се обадя.

Нова пауза, след което Ева се обади:

— Ало — каза тя.

— Може ли да дойда и да те видя?

Говорех тихо, за да не ме познае.

— Сега ли?

— След половин час.

— Предполагам, че може. — Гласът ѝ звучеше озадачено. —

Познавам ли те?

Помислих си, че е страхотен разговор.

— Не след дълго ще се запознаем — казах и се засмях.

Тя също се засмя. Смехът ѝ звучеше добре по телефона.

— Тогава най-добре идвай — каза тя и затвори.

Оказа се толкова просто и лесно.

ГЛАВА ПЕТА

Лоръл Кениън беше тясна улица с пръснати покрай нея къщи като в малките градове, отчасти скрити зад храсти и дървета.

Карах бавно по улицата, докато видях номера на Ева, изрисуван върху малка бяла врата. Спрях и слязох от колата.

Наоколо нямаше никого, а и самата къща изглеждаше дискретна. Веднага щом преминах през портата, високият жив плет ме скри от улицата. Тръгнах по пътеката, слизаща стръмно към входната врата, която от своя страна беше прикрита от вътрешна веранда. Прозорците от двете страни на вратата бяха закрити с кремави завеси от муселин. Трябваше да сляза надолу по няколко дървени стъпала, преди да се изравня с входната врата.

Чукалото на вратата представляваше железен пръстен, преминаващ през тялото на гола жена. Беше добра изработка и аз му се полюбувах няколко секунди, преди да почукам. Зачаках, съзнавайки, че сърцето ми бие от прикрито вълнение.

Почти веднага чух изщракването на електрическия ключ за осветлението и след това вратата се отвори. Висока, грубовата жена почти с моя ръст застана решително на прага.

Светлината от коридора ме обля, докато тя остана в сянка. Можех да почувствам как очите ѝ пълзят по мен, след което, сякаш удовлетворена от видяното, тя се отмести встрани.

— Добър вечер, господине. Имате ли определена среща?

Пристъпвайки покрай нея в антрето, аз я огледах с любопитство. Беше жена на около четиридесет и пет с червено лице. Чертите ѝ бяха остри, с остра брада, остър нос и малки блестящи очи. В усмивката ѝ имаше точната доза дружелюбна сервилност.

— Добър вечер — казах аз. — Госпожица Марлоу тук ли е?

Почувствах остро смущение и раздразнение. Беше ми отвратително, че тази жена ме вижда и знае защо съм дошъл в гадната малка къщичка.

— Бихте ли минали оттук, господине?

Тя тръгна по коридора и отвори една врата.

Устата ми беше пресъхнала и усещах пулса си как биеше в слепоочията ми, когато влизах в стаята.

Не беше голяма стая. Точно срещу мен стоеше тоалетна масичка, оборудвана с многоъгълно огледало. На пода пред нея имаше дебел бял килим. От лявата страна на килима беше поставен малък скрин, върху който бяха наредени няколко миниатюрни стъклени животни. Подалече вдясно имаше евтин, боядисан в бяло гардероб. Голямо легло-диван, покрито със седефено-розово покривало, заемаше останалото пространство.

Ева стоеше до празната камина. До нея имаше малък фотьойл и нощна масичка с лампион и няколко книги.

Тя носеше същия син халат с къси ръкави и лицето ѝ бе неподвижно под грижливо поставения грим.

Вгледахме се един в друг.

— Здравей — усмигнах ѝ се аз.

— Здравей.

Лицето ѝ не се промени, не помръдна. Това беше изпълнен с подозрение, студен поздрав.

Стоях, загледан в нея, леко смутен, озадачен, задето тя не показва никаква изненада, че отново ме вижда, и раздразнен от халата ѝ. Но независимо от враждебната атмосфера кръвта препускаше във вените ми.

— Ето че се срещаме отново — казах малко несигурно. — Не си ли изненадана да ме видиш?

Тя поклати глава.

— Не... познах те по гласа.

— Обзалагам се, че не си — казах аз. — Майтапиш се.

Устните ѝ се свиха.

— Познах те... освен това те очаквах.

Трябва да съм показал пълната си изненада, защото тя внезапно се разсмя. Напрежението спадна моментално.

— Очаквала си ме? — повторих аз. — Защо?

Тя погледна встрани.

— Няма значение.

— Но за мен има — настоях, минах покрай нея и седнах на фотьойла. Извадих табакерата си и ѝ предложих цигара.

Веждите ѝ скочиха нагоре, но тя взе.

— Благодаря — каза.

Подвоуми се и след това седна на леглото до мен.

Аз също си взех цигара, щракнах със запалката и когато тя се наведе напред да запали, казах:

— Кажи ми защо си ме очаквала.

Тя поклати глава:

— Нямам намерение.

Изпусна дим през ноздрите и огледа неловко стаята. Беше в отбранителна позиция и аз инстинктивно почувствах, че е нервна и несигурна в себе си.

Наблюдавах я няколко секунди. Веднага щом усети очите ми върху лицето си, тя се обърна и ме погледна.

— Е? — каза остро.

— Жалко, че се гримираш по този начин. Не ти отива.

Тя моментално се изправи и се взря в огледалото над камината.

— Защо? — попита, вглеждайки се напрегнато в образа си. — Не изглеждам ли добре?

— Изглеждаш, но ще бъде още по-добре без цялата тая цапотия по лицето ти. Нямах нужда.

Тя продължи да се гледа в огледалото.

— Без грим ще изглеждам като плашило — кача сякаш на себе си, а след това се обърна към мен и се намръщи.

— Някой казвал ли ти е, че си интересна жена? — попитах, преди да успее да заговори. — Имаш характер, а това е повече, отколкото притежават много жени.

Устата ѝ се сви и тя седна. За миг я бях заварил неподготвена, но сега маската се беше появила отново на лицето ѝ.

— Не си дошъл тука, за да ми кажеш, че съм интересна, нали?

Усмихнах ѝ се.

— Защо не? Ако никой не ти го е казвал преди това, значи е крайно време някой да го направи. Аз обичам да отдавам дължимото на жените.

Тя изтърси в камината пепелта от цигарата. Направи го с нервно, раздразнено движение и аз разбрах, че тя не знае какво да мисли за мен. Докато можех да я държа в това състояние, инициативата щеше да бъде моя.

— Няма ли да се извиниш за това? — докоснах раната на челото си.

Тя каза точно, което очаквах:

— Защо да се извинявам? Заслужи си го.

— Предполагам, че да — засмях се. — Следващия път ще трябва да внимавам. Харесвам жените с характер. Съжалявам за начина, по който се държах, но исках да видя каква ще бъде реакцията ти. — Засмях се отново. — Не очаквах да я почувствам.

Тя ме изглежда с недоверие, усмихна се и каза:

— Понякога ме прихващат... но ти си го заслужи.

— Все така ли се отнасяш с мъжете?

Тя се наежи.

— Все как?

— Да ги удрияш по главата, ако те дразнят.

Този път тя се закиска.

— Понякога.

— Вече не ми се сърдиш?

— Не.

Наблюдавах я. Както седеше, главата ѝ се отпусна напред, а слабите ѝ рамене се прегърбиха. Отново рязко погледна към мен, когато усети очите ми върху себе си.

— Не ме зяпай така — каза с раздразнение. — Защо дойде?

— Харесва ми да те гледам — отговорих, отпуснах се във фотьойла и се почувствах напълно спокоен. — Не може ли да поговоря с тебе? Нещо странно ли намираш в това?

Тя се свъси. Виждах, че се колебае. Не можеше да реши дали само ѝ губя времето, или съм тук професионално. Беше очевидно, че с мъка съдържа нетърпението си.

— Дошъл си тук само да разговаряме? — погледна ме тя, след което веднага отмести очи. — Не е ли това губене на време?

— Не мисля. С тебе ми е интересно, а освен това обичам да разговарям с привлекателни жени.

Тя погледна към тавана в израз на пресилен гняв.

— О, всички казват така — рече нетърпеливо. Това ме ядоса.

— Ако не възразяваш, не бих желал да бъда причисляван към анонимното „всички“ — казах сприхаво.

Тя изглеждаше изненадана.

— Имаш много добро мнение за себе си, нали?

— Защо не? — Сега беше мой ред да бъда нетърпелив. — В края на краищата кой би повярвал в мен, ако аз самият не си вярвам?

Лицето ѝ потъмня.

— Не харесвам суетни мъже.

— Ти нямаш ли добро мнение за себе си?

Тя категорично поклати глава.

— Откъде накъде?

— Надявам се, че не си просто поредната жена е комплекс за малоценност?

— Много ли такива познаваш?

— Доста. От това ли страдаш?

Тя се загледа в празната камина с внезапно помръкнало изражение.

— Предполагам.

След това вдигна подозрително очи.

— Мислиш ли, че това е смешно?

— Как ти хрумна? По-скоро мисля, че е трогателно, защото нямаш причина.

Тя въпросително повдигна вежди.

— Защо да нямам?

В този момент знаех, че е несигурна в себе си и заинтересувана да знае какво мисля за нея.

— Би трябвало да можеш да си отговориш, ако се размислиш за себе си. А моето първо впечатление за тебе... не, няма значение, не мисля, че ще ти го кажа.

— Хайде — подкани ме тя. — Искам да знам. Какви са първите ти впечатления от мен?

Загледах я изпитателно, сякаш правех внимателна преценка на качествата ѝ. Тя отвърна на погледа ми, чувствайки се неловко, но все пак с желание да разбере. Толкова много бях мислил за нея през последните два дни, че отдавна бях прескочил първоначалните си впечатления.

— Щом наистина искаш да знаеш — започнах с привидно нежелание, — но не мисля, че ще ми повярваш.

— О, хайде де — каза тя нетърпеливо, — не увъртай.

— Добре. Бих казал, че си жена със забележителен характер, независима до определена степен, с горещ темперамент и силна воля, необикновено привлекателна за мъжете и, колкото и да е странно, точна в чувствата си.

Тя ме гледаше с недоверие.

— Чудя си на колко ли жени си го казвал това? — подхвърли тя, но видях, че тайно е доволна.

— Не много... на нито една, погледнато като цяло. Не съм срещал друга жена с всички тези качества освен теб. Но аз, разбира се, все още не те познавам, нали? Може би греша... това са просто първи впечатления.

— Намираш ли, че съм привлекателна?

В този момент беше напълно сериозна.

— Едва ли щях да съм тук, ако не беше. Разбира се, че си привлекателна.

— Но защо? Не съм хубава. — Тя отново се изправи и погледна в огледалото. — Мисля, че изглеждам ужасно.

— О, не, не е така. Ти имаш характер и индивидуалност. Това е много по-добре от първичната хубост. Има нещо необикновено в теб. Може би точната дума е магнетично.

Тя сви ръце върху малките си плоски гърди.

— Мисля, че си ужасен лъжец — каза с гняв в очите. — Нали не смяташ, че вярвам на всичките тези излияния? Какво точно искаш? Никой не идва тука, за да ме четка по такъв начин.

Изсмях се на това.

— Не се сърди. Знаеш ли, съжалявам те. Положително имаш силен комплекс за малоценност. Няма значение, може би някой ден ще ми повярваш.

Обърнах се, за да разгледам книгите на нощната масичка. Имаше няколко детективски романа от най-масовите, опърпан екземпляр от „Да имаш и да нямаш“ от Хемингуей и книгата на Торн Смит „Нощният живот на боговете“. Помислих си, че подборът беше твърде странен.

— Много ли четеш? — попитах, съзнателно променяйки темата.

— Когато намеря хубава книга — отвърна тя объркана.

— Чела ли си „Ангелите в траур“? — попитах, назовавайки първата си книга.

Тя неспокойно отиде до тоалетната маса.

— Да... не ми хареса много.

Взе тампона и напудри брадичката си.

— Така ли? — Бях разочарован. — Бих желал да ми кажеш защо.

Тя сви рамене.

— О, просто така.

Тя остави тампона, огледа се в огледалото и след това се върна при камината. Беше неспокойна, нетърпелива и леко отегчена.

— Но все пак трябва да има причина. Намираш ли, че е скучна?

— Не си спомням. Чета толкова бързо, че никога не си спомням какво точно съм чела.

— Ясно... както и де е, важното е, че не си я харесала.

Подразних се от това, че не може да си спомни книгата ми. Бих желал да разговарям с нея за произведението си и да видя реакциите ѝ, даже и да не ѝ харесваше. Започнах да разбирам, че воденето на нормален разговор с нея щеше да е трудно. Докато се опознаехме — а аз бях решил, че ще се опознаем, — темите на разговор бяха неумолимо малко. До този момент не бяхме намерили нищо общо.

Тя стоеше и ме гледаше с подозрение, а след това отново седна на леглото.

— Е — каза отегчено. — Сега какво?

— Разкажи ми нещо за себе си.

Тя сви рамене и направи лека гримаса.

— Няма нищо за разказване.

— Разбира се, че има — наведох се напред и взех дланта ѝ в моята. — Омъжена ли си, или това е за заблуда?

Завъртях тесния златен сватбен пръстен на пръста ѝ.

— Омъжена съм.

Бях малко изненадан.

— Той хубав ли е?

Тя погледна встрани.

— Ъхъ.

— Много хубав?

Тя измъкна ръката си.

— Да... много хубав.

— И къде е?

Рязко обърна глава:

— Не е твоя работа.

Засмях се.

— Добре де, не се впрягай. Трябва да кажа, че когато се нервираш, изглеждаш доста впечатляващо. Как получи тези две бразди над носа?

Тя скочи веднага и се погледна в огледалото.

— Грозни са, нали? — каза, опитвайки се да заличи бръчките с върховете на пръстите.

Хвърлих поглед на часовника върху полицата. Бях прекарал в стаята точно четвърт час.

— Тогава не би трябвало да се мръщиш толкова — казах и станах. — Защо не се отпуснеш?

Тръгнах към нея и в този момент обърканото, или по-скоро тревожно изражение изчезна от очите ѝ и се смени с увереност и скрито забавление. Тя развърза шнура на халата и тънките ѝ пръсти докоснаха копринения илик, през който минаваше единственото копче, държащо халата затворен.

— Трябва вече да си тръгвам — красноречиво погледнах часовника.

Самоувереността ѝ изчезна, ръцете ѝ се отпуснаха. Радвах се, че бях решил да не ѝ давам среща на неин терен. Докато се държах различно от другите мъже, които я посещавах, бях сигурен, че ще привличам вниманието и ще я държа в неведение относно моята личност.

— Бих желал да говорим за теб, когато имаш време — казах и се усмихнах. — Може би ще ти бъде полезен, що се отнася до комплекса ти за малоценност.

Като минавах покрай скрина, плъзнах две десетачки между стъклениите животни. Едно от тях — модел на Бамби от героите на Дисни — падна на хълбок.

Видях я да поглежда бързо към парите, след което отклони очи встрани. Намусеното изражение изчезна от лицето ѝ.

— Мислиш ли, че някога ще те видя в нещо друго освен в този халат? — попитах я на вратата.

— Може би — каза тя безизразно. — Обличам и други неща.

— Някой ден може би ще трябва да ме оправяш. И не забравяй, когато се обадя следващия път, да не си слагаш грим. Не ти отива. А

сега довиждане — и отворих вратата.

Тя ме настигна.

— Благодаря за... за подаръка — каза, усмихвайки се.

Поразително, колко различна изглеждаше, когато се усмихваше.

— Няма за какво. Между другото, името ми е Клайв. Може ли да ти се обадя скоро?

— Клайв? Но аз познавам още двама Клайвовци.

През последния четвърт час напълно бях забравил, че е жена, достъпна за всеки, и тази забележка ме прободеше неприятно.

— Е, съжалявам. В края на краищата това ми е името. Имаш ли други предложения?

Тя почувства раздразнението ми и леко се намръщи:

— Обичам да знам кой ще идва.

— Разбира се — казах саркастично. — Какво ще кажеш за Кларънс или Ланселот, или Арчибалд?

Тя се изкиска, погледна ме изпитателно.

— Добре де. Ще те позная по гласа. Довиждане, Клайв.

— Чудесно. Скоро ще дойда пак да те видя.

— Марти... — извика тя.

Едрата грубовата жена се появи от съседната стая. Тя застана в очакване, хванала ръцете си, с едва доловима насмешка в очите.

— Скоро ще ти се обадя — казах и последвах жената по коридора.

— Приятна вечер, господине — каза тя при вратата.

Кимнах и тръгнах нагоре по пътеката към бялата дървена портичка. Когато стигнах до колата, спрях и се обърнах назад към къщата. Във вечерния сумрак тя изглеждаше като всяка друга от малките къщички, разпръснати по страничните улици на Холивуд.

Запалих двигателя и отидох в един бар близо до Вайн Стрийт, откъдето се виждаше „Браун Дерби“. Внезапно се почувствах сразен и имах нужда да изпия нещо.

Негърът-барман се захили весело срещу мен. На силната електрическа светлина зъбите му блестяха като клавиши на пиано.

— Добър вечер, господине — подпря той големите си ръце на бара. — Какво ще бъде тази вечер?

Поръчах чист скоч и го занесох на една маса, отдалечена от бара. В заведението имаше само няколко души, от които не познавах никого.

Бях доволен, защото исках да помисля. Отпуснах се на стола, отпих малко от уискито и запалих цигара.

След като размишлявах известно време, реших, че съм прекарал интересен, макар и скъп четвърт час. Първият ход в играта беше мой. Ева беше озадачена, и почти бях сигурен, заинтригувана. Искаше ми се да чуя какво е казала на Марти, след като бях си тръгнал. Тя беше достатъчно проникателна, за да се досети, че играя някаква игра, но с нищо не ѝ бях подсказал каква.

Бях събудил любопитството ѝ. Бях говорил за нея, а не за себе си, което трябва да е било необичайно за нея. Мъжете, с които тя вероятно се срещаше, със сигурност биха говорили продължително време за себе си. Нейният комплекс за малоценност беше интересен. Вероятно се дължеше на страх от бъдещето. Тя имаше нужда да ѝ бъде вдъхвана увереност в себе си. Ако разчиташе на занаята си за печеленето на пари, това обясняваше нейното безпокойство за външния ѝ вид. Не беше млада. Не беше и стара, разбира се, но даже и да беше на тридесет и три, а според мен бе на повече, в нейната игра точно това беше възрастта, в която жената започваше да се безпокои.

Довърших уискито си и запалих цигара. С това наруших потока на мислите си и започнах почти против волята си да разглеждам собствената си съвест.

Очевидно нещо се беше случило с мен. Допреди няколко дни идеята да създам връзка с проститутка щеше да бъде немислима. Винаги съм се отвращавал от мъжете, които ходеха с такива жени. Всичко при тях ме отблъскваше. И въпреки това бях прекарал четвърт час с една от тези жени, отнасяйки се с нея, както се отнасях с другите си приятелки. Всъщност даже бях оставил колата си пред къщата ѝ, която вероятно е известна в квартала, така че всеки можеше да я разпознае, и бях си платил за привилегията да проведа един напълно безсмислен разговор.

За мен беше нещастие да общувам с блестящи и талантиливи хора. Знаех, че съм боклук в сравнение с тях. Но Ева никога не бе познала успеха. Тя не притежаваше никакъв талант и беше социална отрепка. Тя беше единствената жена, която бих могъл истински да покровителствам. Въпреки влиянието си върху мъжете, силната си воля и студеното безразличие, тя беше за продан. Щом имах пари, аз бях нейният господар. Сега разбрах, че за да не загубя изцяло доверие

в себе си, за мен беше от основно значение да имам такъв компаньон, който в морално и социално отношение да стои по-ниско от мен.

Колкото повече мислех за това, толкова по-ясно ми ставаше, че ще трябва да напусна „Трий Пойнт“. Имах намерение да прекарвам много време с Ева. Живеенето толкова далеч от нея нямаше да улесни нашите срещи. Трябваше да се откажа от „Трий Пойнт“.

Загасих цигарата си и намерих обществен телефон. Обадох се в апартамента си.

Гласът на Ръсел се разля по линията:

— Жилището на господин Търстън.

— Ще мина по някое време тази вечер — казах му аз. — Има нещо, което искам да направиш. Ще намериш там някъде една от моите книги — „Цветя за госпожата“. Искam веднага да я изпратиш по куриер на госпожица Ева Марлоу. Без никаква картичка и нищо, което да показва кой я е изпратил. — Продиктувах му адреса. — Би ли направил всичко това?

Той каза, че ще го направи, и ми се стори, че долавям едва забележима нотка на неодобрение в гласа му. Той харесваше Керъл и винаги се отнасяше с неодобрение към всяка друга от жените, които познавах. Окачих слушалката, преди да успее да изрази мнение, за което твърде го биваше. След това напуснах бара и отидох в „Браун Дерби“.

ГЛАВА ШЕСТА

Открих Керъл и Питър на една маса далече от оркестъра. С тях седеше едър, отпуснат човек с безупречен смокинг. Имаше стоманеносив перчем, а лицето му беше продълговато и жълтеникаво, с отпусната дебела долна устна и широк, въздебел нос. Ще рече човек, че прадядо му е бил лъв.

Питър ме забеляза, докато се промъквах между пълните маси. Той се изправи да ме посрещне.

— Здравей отново — каза изненадан и доволен. — Значи все пак успя. Виж кой е тук, Керъл. Вечерял ли си?

Взех ръката на Керъл и ѝ се усмихнах.

— Не — казах. — Може ли да се присъединя към пас?

— Но разбира се — отговори тя. — Радвам се, че дойде.

Питър ме докосна по ръката.

— Мисля, че не се познаваш с Рекс Голд — каза той. Обърна се към мъжа-лъв, който продължаваше съсредоточено да сърба супата си. — Това е Клайв Търстън, писателят.

Значи това беше Рекс Голд. Подобно на всички останали в Холивуд, и аз бях слушал много за него и знаех, че е най-могъщата фигура в киноиндустрията.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Голд.

Той неохотно спря да сърба супата и се надигна малко, за да ми подаде отпуснатата си и сякаш без кости ръка.

— Седнете, господин Търстън — каза той. Дълбоко разположените му очи ме пронизаха. — Ще се убедите, че супата от раци е отлична. Келнер! — Той нетърпеливо щракна с пръсти. — Супа от раци за господин Търстън.

Намигнах на Керъл, докато келнерът слагаше стол за мен.

— Както виждаш, не мога да се отделя от теб — прошепнах ѝ аз.

— Не се ли среща с издателите си? — попита тя също шепнешком.

Поклатих глава.

— Обадох им се по телефона. — Намерих ръката ѝ под масата и я стиснах. — Оказа се, че не е нищо важно, така че ще се видим утре. Искях да взема участие в тържеството.

Докато разговаряхме, Голд продължаваше да излива супа в устата си с изцъклен поглед. Беше очевидно, че не можеше да съчетае яденето с говоренето.

— Чудех се дали не беше решил да се видиш с своята дива жена — прошепна закачливо Керъл — и това да е било истинската причина да ме изоставиш тази вечер.

— Не бих те изоставил заради никого — отвърнах и се опитах да се усмихна искрено. Керъл притежаваше странната способност да познава истината в случаите, когато се отнасяше до мен.

— Какво си шепнете вие двамата? — попита Питър.

— Тайна — отговори бързо Керъл. — Недей да бъдеш любопитен, Питър.

Голд привърши супата и шумно пусна лъжицата. След това се заоглежда сърдито за келнера.

— Къде е супата на господин Търстън и какво е следващото ядене? — извика към дошлия бързо келнер.

Веднага щом получи уверенията, че нито той, нито аз сме забравени, се обърна към Керъл:

— Ще дойдете ли в клуба тази вечер?

— Само за малко — каза Керъл. — Но не искам да закъснявам. Толкова много неща имам да върша утре.

Келнерът донесе супата ми.

— За утрешните неща би трябвало да се мисли утре — каза Голд и очите му се впериха в супата, ми. Имах смътното усещане, че ако само леко го подканя, той на драго сърце ще ми я вземе и ще я изгълта. Това ме притесни.

— Човек трябва да се научи да се забавлява, а не само да работи — продължи той. — Тези две неща винаги си пречат.

Керъл поклати глава.

— Имам нужда от седемте си часа сън, особено сега.

— Това ми напомня нещо. — Голд смръщи тежките си устни. — Имграм ще бъде в офиса ми утре сутринта. Бих желал да се срещнеш с него.

Казаното беше за Питър.

— Разбира се — отвърна Питър. — Посещението му има ли нещо общо със сценария?

— Не. Ако се прави на важен, само ми кажи.

Голд внезапно отправи поглед към мен.

— Писали ли сте за големия екран, господин Търстън?

— Не... не още — отвърнах аз. — Имам някои идеи, върху които смятам да поработя, когато ми остане време.

— Идеи? Какви идеи? — Лицето му увисна над масата, когато се наведе напред. — Има ли нещо, което бих могъл да използвам?

Трескаво зарових в главата си за някой останал сюжет, който да ми бъде от полза, но не можах да измисля нищо.

— Трябва да има — блъфирах. — Ще, ви покажа някои неща, щом ви интересува.

Почувствах как очите му ме пробиват като свредели.

— Какви неща? Не разбирам.

— Разработки — казах, внезапно усещайки се обхванат от гореща вълна на раздразнение. — Щом намеря време да довърша някои разработки, веднага ще ви ги покажа.

Той отправи недоумяващ поглед към Керъл. Тя разсеяно мачкаше хляб между пръстите си, без да вдига очи.

— Разработки? — повтори той. — Не ме интересуват разработки. Трябва ми фабула, сюжет. Вие сте писател, нали? Всичко, което искам от вас, е да ми представите сюжет... кажете ми някакъв още сега. Казвате, че имате идеи. Добре, кажете ми една.

Искаше ми се да не бях сядал на тази маса. Усещах, че Питър ме наблюдава с любопитство. Керъл все още мачкаше хляба, но на лицето ѝ се беше появила лека руменина. Голд продължаваше да ме пронизва с поглед, докато гладеше отпуснатата си челюст с месеста ръка.

— Не мога да разговарям тук — казах аз. — Ако наистина представлява интерес за вас, вероятно бих могъл да ви посетя.

Точно тогава върху нас се нахвърлиха няколко келнери и започнаха да сервират следващите ястия. Голд моментално загуби интерес към мен и се захвана да тормози келнерите. Всичко трябваше да бъде както трябва, включително и предварителното затопляне до необходимата температура на чинията, върху която му сервираха яденето. Няколко минути около масата кипеше трескава дейност. Най-

накрая той остана доволен и започна да яде като вълк, сякаш не се беше хранил от няколко дни.

Питър улови изумения ми поглед и едва забележимо се усмихна. Изглежда, нямаше смисъл в опитите да се води разговор, докато Голд се хранеше. Нито Керъл, нито Питър не направиха каквото и да било усилие и аз реших да последвам примера им. Всички се хранехме безмълвно. Чудех се дали когато завърши вечерята си Голд отново ще се върне към искането да му представя сюжет. Нещо ме караше да мисля, че не. От една страна бях ядосан на себе си, че позволих да ми се изплъзне такава възможност, но тъй като не можех да му предложа нищо, бях благодарен на прекъсването.

Веднага щом свърши с яденето, Голд нетърпеливо блъсна чинията встрани и извади клечка за зъби от джоба на жилетката си. Той замислено взе да човърка зъбите си, докато оглеждаше пълното помещение.

— Чели ли сте книгата на Клайв „Ангели в траур“? — неочаквано попита Керъл.

Голд се намръщи.

— Аз никога не чета каквото и да било — каза кратко той — и вие го знаете.

— В такъв случай мисля, че би трябвало. Фабулата не е подходяща за филмиране, но идеята, която е в основата ѝ, става.

Това беше нещо ново за мен и аз я погледнах остро. Тя съзнателно не ми обърна внимание.

— Каква идея? — Жълтото му лице показва известен интерес.

— Защо мъжете предпочитат развратните жени.

Бях объркан, защото няха спомен за такова нещо в „Ангели в траур“.

— Така ли е? — меко попита Питър.

— Разбира се, че е така — каза Голд, счупвайки клечката за зъби между пръстите си. — Тя е права. И ще ви кажа защо. Те ги предпочитат, защото добрата жена е толкова скучна.

Керъл поклати глава.

— Не мисля така. Ами ти, Клайв?

Не знаех какво да кажа. Не бях мислил по този въпрос. След това в съзнанието ми изплува Ева. Сравних ги двете с Керъл. Ева беше покварена. Докато Керъл беше добра, в смисъл благонадеждна,

откровена, честна и живееше съгласно утвърдените норми, аз се съмнявах дали Ева изобщо имаше представа какво е етика. Това сравнение беше достатъчно добро. Бях оставил Керъл, дори я бях излъгал, за да прекарам няколко минути с Ева. Защо бях постъпил така? Ако можех да дам отговор на това, бих могъл да отговоря и на Керъл.

— Развратницата притежава някои качества, които отсъстват при порядъчните жени — започнах бавно. — Тези качества не са непременно положителни — дразнят първичните инстинкти на мъжа. Мъжете отстъпват на жените в способността да контролират инстинктите си и докато това е така, мъжете ще продължават да тичат след леките жени. В същото време мъжът не желае продължителна връзка с такава жена. Днес тя е тук, утре я няма.

Керъл каза рязко:

— Абсолютни глупости, Клайв, и ти го знаеш.

Погледнах я озадачен. Имаше нещо в очите ѝ, което не бях забелязвал преди. Беше наранена, ядосана и готова да спори.

— Аз самият не мога да кажа, че не съм съгласен с господин Търстън — добродушно се обади Голд. Той извади голяма пура от кутията си и я загледа замислено. — Мъжките инстинкти са важно нещо.

— Те нямат нищо общо — озъби се Керъл. — Ще ви кажа защо мъжете предпочитат такива жени. — Тя погледна към Питър, сякаш за да го изключи от разговора. — Говоря за повечето мъже, които щом скъсат синджира, се втурват и се държат като разгонени псета. Не говоря за малкото мъже, които са възприели за себе си някакво ниво на морално поведение и отказват да се отклоняват от него.

— Скъпа Керъл — възразих, досещайки се, че това може би беше атака лично срещу мен. — Ти би трябвало да стоиш на амвона.

— Би изглеждала очарователно на амвона — каза Голд, подавайки пурата си на един келнер, за да я отреже. — Оставете я да продължи.

— Мъжете предпочитат леките жени, защото са суетни — каза Керъл, обръщайки се директно към мен. — Такава жена обикновено е декоративна. Тя е изискана и ефектна. Мъжете обичат да бъдат виждани с такива жени, защото техните приятели им завиждат... горките мухльовци. Тези жени са обикновено без мозък. Не им е

нужен, разбира се. Всичко, от което се нуждаят, е хубаво, приятно лице, хубави крака, изискани дрехи и желание.

— Смятате, че мъжете се чувстват по-спокойни, ако жените нямат мозък? — попита Голд.

— Знаете, че е така, Рекс Голд — кратко отвърна Керъл. — Не си мислете, че можете да ми хвърлите прах в очите. И вие не сте по-добър от останалите.

Жълтото лице на Голд омекна в усмивка.

— Продължавайте — каза той. — Още не сте свършили, нали?

— Омръзнало ми е да гледам никаквиците, които мъжете влачат насам-натам. Това е почти всичко, за което мислят повечето мъже... външен вид, дреха и тяло. Момиче, което не е красиво, няма място в Холивуд. Това е отвратително.

— Не се отклонявай. Да се върнем на порочните жени — подкани я Питър със светнали от интерес очи.

— Добре... порочните. Мъжът не харесва, когато неговата жена знае повече от него. Ето от това печели порочната лека жена. Тя по природа е мързелива и не ѝ остава време да бъде нещо друго освен това, което е. Тя няма други теми за разговор освен себе си, дрехите си, своите неприятности, и разбира се, как изглежда. Мъжът харесва това. Няма съперничество. Ако пожелае, той може да бъде покровител. За себе си той е един малък ламаринен господ, въпреки че въпросната жена вероятно го мисли за отегчителен. Всичко, което я интересува, е как да си прекара добре времето и какво може да измъкне от него.

— Много интересно — каза Голд. — Но кое тук става за правене на филм? Аз не го виждам.

— Една сатира за мъжа — каза Керъл. — „Ангели в траур“ е страхотно заглавие. Не обръщайте внимание на сюжета на Клайв. Използвайте заглавието и го оставете да напише стопроцентова сатира за мъжете. Помислете как жените просто ще я изядат... в последна сметка жените са нашата публика.

Голд погледна през масата към мен.

— Вие какво ще кажете?

Аз бях вперил поглед в Керъл. Тя ми беше дала идея. Беше направила дори повече. Беше запалила моето въображение, което беше мъртво, откакто написах последната си книга. Сега вече знаех какво

ще направя. Беше ми дошло като проблясък. Щях да напиша историята на Ева. Щях да хвана нейната извратена личност и да я кача на екрана.

— Това е добре — казах с въодушевление. — Да, знам, че мога да го направя.

Керъл ме погледна и изведнъж прехапа устна. Очите ни се срещнаха и аз разбрах, че тя е усетила какво смятам да правя. Бързо отклоних поглед и продължих, обръщайки се към Голд:

— Както казва Керъл, заглавието е страхотно и темата също...

Керъл бутна стола си назад.

— Ще имате ли нещо против, ако ви избягам? — каза ненадейно тя. — Ужасно ме заболя главата. Обаждаше се през цялата вечер...

Питър беше до нея още преди да успея да се изправам.

— Твърде много работиш, Керъл — каза той. — Рекс Голд ще те извини... нали?

Светлокафявите очи отново станаха сънливи.

— Отивайте в леглото — каза Голд малко строго. — Господин Търстън и аз ще останем тук. Изпрати я до вкъщи, Питър.

Изправих се.

— Аз ще я изпратя — казах, чувствайки се ядосан и малко уплашен. — Хайде, Керъл...

Тя тръсна глава и отвърна, без да ме поглежда:

— Остани с господин Голд. Питър, искам да се прибера.

Когато се обърна да тръгва, аз хванах ръката ѝ и я попитах, като се опитвах да овладеем гласа си:

— Какво има? Нещо съм казал ли?

Тя ме изгледа. Болка и яд все още имаше в погледа ѝ.

— Сега просто искам да ти кажа лека нощ, Клайв. Би ли се помъчил да разбереш, ако обичаш?

Тя знае, помислих аз, тя знае всичко. Няма нещо, което мога да скрия от нея. Гледа през мен, сякаш съм от стъкло.

Получи се неловка пауза. Голд наведе очи към месестите си ръце, а лицето му се намръщи. Питър взе палтото на Керъл и зачака с притеснение.

— Разбира се — казах изненадан, че гласът ми звучи така остро, — щом е така.

Тя се опита да се усмихне.

— Явно е така. Лека нощ, Клайв.

— Лека нощ — казах.

— Ще се видим в клуба, Рекс Голд.

Питър ни махна и те се отдалечиха заедно.

Аз седнах отново на масата.

Голд замислено разглеждаше бялата пепел от пурата си.

— Жените са странни, нали? — каза той. — Разбира се, вие означавате нещо един за друг.

Не изпитвах желание да обсъждам Керъл със сравнително непознат човек.

— Познаваме се от известно време — отговорих с равен глас, който не изразяваше нищо.

Дебелите му устни се свиха, а веждите му се смъкнаха надолу.

— Тази нейна идея е добра. Сатира за мъжете. Ангели в траур. Звучи касово. — Той затвори очи и се унесе в размисъл. — Вие от какъв ъгъл го виждате?

— Виждам го като портрет на една проститутка — казах, облягайки се назад на стола, докато съзнанието ми беше раздвоено между Керъл и Ева. — Мъжете, които преминават през ръцете ѝ, властта, която упражнява, както и пълният ѝ духовен прелом.

— Кой ще го направи този прелом? — небрежно попита Голд.

— Един мъж... някой, който е по-силен от нея.

Голд поклати глава.

— Това е психологически слабо. Даже Керъл би могла да ви го каже. Ако вашата героиня е наистина пропаднала, то само друга жена би могла да я промени.

— Не съм съгласен — настоях упорито. — Мъж може да го направи. Ако такава неморална бъде накарана да обича, вярвам, че тогава бариерите ще се вдигнат и бихте могли да направите всичко с нея.

Той тръсна пепелта от пурата си в чинията и каза:

— Не мисля, че вие и аз разсъждаваме по един и същи начин. Опишете ми вашето понятие за неморална жена.

— Ще ви опиша тази, която имам предвид. Тя е единствената, която би могла да ми послужи за модел, тъй като я познавам. Тя съществува реално и аз мога да я изучавам.

— Продължавайте. — Дим се изви от устните му и отчасти закри лицето му.

— Жената, за която мисля, живее за сметка на мъжете. Тя е безмилостно егоистична и много опитна. Тя е антисоциална, аморална и се интересува само от себе си. Мъжете не означават нищо за нея, освен когато ѝ плащат.

Смачках фасата в пепелника.

— Интересно — каза Голд, — но твърде трудно осъществимо. Вие, изглежда, не знаете какво говорите. Жени като тези не могат да обичат. Те са загубили чувството към любовта. — Той вдигна очи и ме изгледа. — Казвате, че познавате такава жена?

— Срещал съм. Не мога да кажа, че наистина я познавам, но имам намерение да го направя.

— Експериментирате с нея?

Нямах желание да му разправам твърде много. Можеше да каже на Керъл.

— Само от гледна точка на това, че ще пиша за нея — казах с безразличие. — В моя занаят ми се налага да се срещам с всякакви хора.

— Разбирам. — Устните му влажно се свиха около пурата. — Не сте мислили да накарате тази жена да се влюби във вас?

Аз го изгледах и отвърнах малко рязко:

— Прекарвам времето си в по-полезни неща.

— Не ме разбирате погрешно — размахаша той ръце извинително. — Казахте, че тази жена е героинята на вашата тема. Също така казахте, че ако бъде накарана да обича, с нея можете да направите каквото пожелаете? Така ли беше?

Кимнах.

— В такъв случай как можете да сте сигурен, че сте психологически прав, без да сте експериментирали? Аз не мисля, че сте прав. Смятам, че една такава жена, като тази, която описахте, е лишена от способността да обича. За мен това е здравият смисъл, докато вие само теоретизирате.

Наместих се по-удобно на стола си. Изведнъж видях капана, който ми бе поставил. Или трябваше да се съглася с него, или да призная какво възнамерявах да правя.

— Чакайте малко — каза Голд. — Не казвайте нищо. Нека първо аз да говоря. Винаги е по-добре да знаеш всички факти, преди да поемеш някакъв ангажимент.

Той махна на келнера.

— Донесете ни бренди. Намирам, че брендито е много подходящо за такъв разговор.

След като направи поръчката, той сгуши главата си между раменете, облегна се върху масата и каза:

— Заинтригуван съм. „Ангели в траур“ ми харесва, а също и идеята за сатира за мъжете. От много дълго време не съм правил психологически филм. Те са касови. Жените ги харесват. Керъл беше права, като каза, че жените са нашата публика.

Той порови из сакото си и измъкна кутията с пурите.

— Ще вземете ли една пура, господин Търстън?

Взех дългата пура, въпреки че в действителност не я исках. Все пак нещо ми подсказа, че Голд не предлага пури на всеки, а само на тези, които му допадат.

— Тази пура ми струва пет долара — каза той. — Правят ми ги по специална поръчка. Ще ви хареса.

Брендито дойде, той подуши чашата с форма на балон и въздъхна. Обхвана я с две ръце и промърмори:

— Отлично.

Аз не бързах. Внимателно отрязах края на пурата и я запалих. Беше мека и много приятна.

— Интересува ме — продължи Голд — история, базираща се на факти. Харесва ми вашата идея да създадете героиня, вземайки за прототип някоя, която познавате. Тя изглежда подходяща. Очевидно ще успеете да ѝ вдъхнете живот, щом тя реално съществува. Всичко, което трябва да направите, е да уловите характерните черти и да ги пренесете на хартията. Искане ми се да стигнете още по-далече. Бих желал преди да започнете да пишете, да се поставите на мястото на вашия герой и да преживеете онова, което сте планирали за него.

— Вижте какво, господин Голд... — започнах аз, но той вдигна ръка.

— Оставете ме да продължа. Първо чувайте какво имам да кажа. Може да установите, че идеите ви не се развиват според вашия замисъл. Но това не би имало значение — крайният резултат ще бъде психологически правилен. Вие сте светски човек. Мога да си представя, че в миналото сте имали забележителни успехи сред жените. Тази жена, която сте избрали като героиня във вашето

произведение, ще ви бъде достоен опонент, нали така? Защо не я накарате да се влюби във вас? Това ще бъде много интересен експеримент.

Не казах нищо. Той предлагаше точно това, което смятах да направя. Въпреки това се почувствах неловко, защото някъде дълбоко в съзнанието ми беше Керъл.

— Ще си призная, че тази идея ми е минавала през главата — казах аз. — Но да стане човек толкова интимен с жена с подобна репутация е малко сложно.

Лека усмивка се появи в очите на Голд. Имах неприятното усещане, че гледа през мен.

— Значи ще го направите? — каза той, повдигайки вежди.

— Да, като предложение за бизнес ще се заема с това — казах аз. — Но не искам да си губя времето, ако не получа някаква компенсация.

— Разкажете ми сюжета с няколко думи.

Замислих се за момент.

— Това ще бъде историята на една преуспяваща проститутка, която живее на гърба на мъжете. Ще предам миналото ѝ, както и предишни връзки с мъже, по такъв начин, че и Хейс да не го отхвърли. Единственото нещо, което наистина трябва да подчертаем, е, че тя взима пари и подаръци от мъже, които са се увлекли по нея. След това в живота ѝ се появява съвсем друг мъж и това е мястото, където драмата наистина започва. Първоначално като всички други и той си пада по нея, но когато я опознава, разбира каква измамница е и решава да заиграе играта по нейните правила. Успява и накрая я побеждава. След това, уморен от играта, той я изоставя и отива да си търси щастието другаде. Виждам го като нещо в стил Скарлет О'Хара — Рет Бътлър.

— И вие наистина сте убеден, че ще стане така? — попита Голд с подчертано недоверие.

— Разбира се. Това е въпрос на по-силна воля.

Голд поклати глава.

— Ако тази ваша жена е толкова долна, колкото я описвате, аз съм сигурен, че няма да се получи така.

— Добре, нека експериментираме и ще видим. Както казвате, какъвто и да е резултатът, ще се получи интересен сценарий.

Голд се замисли.

— Да, мисля, че ще се получи. Добре, заемете се. Ще ви платя две хиляди долара за разработката. Ако се получи това, което искам, тогава ще ви платя още петдесет хиляди за напълно готов сценарий. Можете да получите всякакъв вид помощ от студията, но разбира се, това е въпрос на ваш избор.

С труд потиснах възбудата си.

— Може ли да получа предложението в писмен вид?

— Разбира се. Ще кажа на моите хора да се свържат с вас.

— Ще можете ли да чакате три месеца? Ако не успея за три месеца, няма да си струва да се губи повече време.

Той кимна.

— Три месеца е добре. Ще бъде интересен експеримент в реалния живот. Очакват ви твърде интересни преживявания.

Той даде знак на келнера.

— А сега трябва да вървя в клуба. Не бихте ли желали да се присъедините към мен, господин Търстън?

Поклатих глава.

— По-скоро не, благодаря. Оставихте ми твърде широко поле за размисъл и трябва да направя някои планове.

ГЛАВА СЕДМА

През следващите две седмици не видях Керъл. Звънях по телефона всяка сутрин и вечер но ми отговаряха, или че е в студията, или че е в дома на господин Голд. Не знаех дали ме отбягваше, или наистина беше много заета със своя сценарий. Ако не беше си тръгнала по този начин, хич не бих се замислил. Тя често изчезваше за седмица-две, когато имаше много работа, но този път бях разтревожен. Спомних си погледа ѝ, когато беше казала: „Явно е така.“ За първи път от две години съзнавах, че съм я наранил и разсърдил.

Разбира се, можех да отида в студията, но най-напред исках да ѝ се обадя по телефона, така не можеше да ме наблюдава, докато говорех. Както вече съм казвал, беше много трудно да я излъже човек. За да я убедя, че между Ева и мен няма нищо, трябваше да се отнеса много внимателно към ситуацията.

Бях се установил в апартамента си за голямо разочарование на Ръсел. Той бе хранил надеждата, че ще остана в „Трий Пойнт“ поне още един месец. Мислех много за Ева. На третата нощ след срещата ни отидох с колата до Лоръл Кениън и минах покрай къщата ѝ. Не светеше и аз не спрях, но изпитах странно удоволствие просто от това, че отново съм видял къщата.

На четвъртия ден веднага след обяд ѝ позвъних.

Отговори Марти — прислужницата. Когато попитах за Ева, тя поиска да знае кой се обажда.

След моментно колебание казах:

— Господин Клайв.

— Много съжалявам — отговори тя. — Точно сега госпожица Марлоу е заета. Нещо да ѝ предам?

— Нищо — казах аз. — Ще се обадя по-късно.

— Тя няма да се забави. Ще ѝ кажа, че сте обаждали.

Благодарих и затворих. Няколко минути седях с телефона, след което го оставих на масата с лека гримаса. Защо се почувствах зле? — зададох си въпроса. Знаех какво представлява тя, нали? Не ѝ се обадох

повече в този ден и не свърших никаква работа. Сетих се за Голд и направих опит да изработя план за сценария, който бяхме обсъждали. Но нямах успех. Докато не опозная Ева по-добре, не бих могъл да се надявам на по-голям напредък.

Трябва да съм бил голямо изтезание за Ръсел, който беше свикнал с честите ми отсъствия, когато апартаментът оставаше изцяло на него. Прекарах остатъка от деня в лутане между обширната всекидневна, спалнята и малката ми библиотека. Вечерта имах среща с Клеър Джейкъби, певицата, и въпреки че не бях в настроение да слушам непрестанното ѝ бърборене, нямаше начин да я отклоня. Прибрах се в апартамента малко преди полунощ леко пийнал и раздразнителен.

Ръсел ме чакаше и след като ми донесе уискито, го изпратих да си легне. След това позвъних на Ева. Седях и слушах свободния сигнал, но никой не отговори. Треснах слушалката и отидох в спалнята да се съблека. В пижама и халат се върнах в дневната и отново набрах номера ѝ. Беше един без двадесет.

— Ало — каза тя.

— Ти си ало.

Забелязах, че при звука на гласа ѝ устата ми пресъхна.

— Много си закъснял, Клайв.

Беше казала, че ще ме познае по гласа, но аз не мислех, че ще може. Едно на нула за нея.

— Как си?

Наместих се по-удобно във фотьойла.

— Добре съм — каза тя.

Зачаках да каже още нещо, но слушалката мълчеше. Това беше първият ми опит от дългата поредица неуспешни телефонни разговори, които ми предстоеше да проведе с нея, поради което все още не знаех, че отговорите ѝ ще бъдат неразбираеми и едносрични.

— Ало? — казах след цялото изчакване. — Чуваш ли ме?

— Да.

Гласът ѝ звучеше далечно и глухо.

— Помислих, че са ни прекъснали.

Отново се наместих във фотьойла.

— Хареса ли ти книгата, която ти изпратих?

Последва дълга пауза, след това я чух да казва нещо, сякаш говореше с някой, който е при нея.

— Какво беше това? — попитах аз.

— Сега не мога да разговарям — каза тя. — Заета съм.

Див, безпричинен гняв забушува в мен.

— Мили Боже! — възкликнах аз. — И нощно време ли работиш като през деня?

Говорех в онемялата слушалка. Тя беше затворила.

Мислих напрегнато почти цял час. Започна да ми просветва, че Ева щеше да се окаже още по-труден човек, отколкото си бях представял в началото. Докато размишлявах за нея и предложението на Голд, дори изпитах лек пристъп на паника. Бяха минали четири дни, откакто я бях видял, а не успях даже да драсна по повърхността. Фактът, че ми беше затворила телефона по такъв начин, означаваше, че все още не я интересувам. Тя дори не се извини. „Сега не мога да говоря, заета съм“ — и прас слушалката. Стиснах юмруци.

Независимо от яда, нейното безразличие ме караше още по-силно да искам да я видя. През тези две седмици, в които не видях Керъл нито веднъж, три пъти ходих при Ева. Няма смисъл да описвам тези три срещи. Всяка от тях преминаваше точно като предишната. Разговаряхме неловко за най-различни глупости и след четвърт час аз си тръгнах, като не забравях всеки път да оставя две десетдоларови банкноти върху скрина. Всеки път, когато отивах при нея, ѝ занасях по една книга, за която тя изглеждаше наистина благодарна. Въпреки че се опитвах да разбия нейната необщителност, тя си оставаше неотстъпчива и мнителна. Разбрах, че ако искам да стигна донякъде с нея, ще трябва да опитам по-решителна тактика. Най-накрая реших как да действам.

На следващата сутрин слязох в трапезарията, за да заваря там Ръсел в очакване да сервира закуската. От десет дни не бях виждал Керъл и знаех, че Ръсел е разтревожен. Можех да съдя за това по неодобрителния му израз.

— Би могъл да позвъниш на госпожица Керъл — казах аз, докато прехвърлях пощата си — и да видиш какво прави. Ако е вкъщи, ще говоря с нея.

Докато набираше номера, хвърлих поглед на заглавията във вестника. Нямаше нищо интересно и го пуснах на пода.

Ръсел, след като промърмори в слушалката, затвори и поклати глава.

— Излязла е, господине — каза той и тлъстото му кръгло лице потъна в тъга. — Защо не прескочите до студията да я видите?

— Твърде зает съм, за да прескачам — отговорих кратко. — И във всеки случай тебе какво те интересува?

Той застана пред мен, премествайки препечената филийка поблизо, и каза:

— Госпожица Керъл е чудесна млада жена и не ми е приятно да виждам, че се отнасяте зле с нея, господин Клайв.

— Значи мислиш, че се отнасям зле към госпожица Керъл, така ли? — казах аз, докато мажех масло върху филийката си, отбягвайки неодобрителния му поглед.

— Точно така, господине. Мисля, че трябва да се срещнете с нея. Тя е чудесна млада жена и заслужава да получи по-добро отношение от другите млади жени, които познавате.

— Пъхаш си носа, както обикновено, в неща, които не те засягат. Госпожица Керъл е изключително заета и няма време за срещи в този момент. Аз не я пренебрегвам и ако би могъл да запомниш това, ѝ звъня по два пъти на ден, всеки ден през последните две седмици.

— В такъв случай всичко, което мога да кажа, господине, е, че тя ви избягва — отвърна той упорито. — Не би трябвало да го позволявате.

— Мисля, че е по-добре да оправиш спалнята ми, Ръсел — казах студено. — В момента имам всичко, от което се нуждая.

— Тази госпожица Марлоу, господине — попита той, — тя е професионалистка, нали?

Изгледах го с изумление.

— И как го разбра?

Лицето му доби почти набожен вид.

— При моята професия, господине — каза малко надутото, — чувствам, че част от моите задължения е да разбирам нещо от светските аспекти на живота. Името, господине, позволявам си да кажа, е малко очевидно.

— Така ли мислиш? — опитах се да сдържа усмивката си. — И какво, ако е такава?

Рошавите му бели вежди се изкатериха по челото.

— Мога само да ви предупредя, господин Клайв. Този вид жени никога не са направили нищо добро на някого. И ако ми позволите да кажа, всякакъв опит за установяване на светска връзка с нея е обречен на провал.

— Престани да дрънкаш като глупак и се качвай горе — му казах, чувствайки, че нещата бяха отишли твърде далече. — Срещам се с госпожица Марлоу, за да събера впечатления за филмов сценарий. Господин Голд ми възложи да го напиша.

— Изненадан съм да го чуя, господине. Винаги съм мислил, че господин Голд е интелигентен човек. Никой, който е с всичкия си, не би се заел да прави филм на такава тема. Ако можете да ме извините, ще отида да оправя стаята ви.

Проследих умислен изпълненото му с достойнство излизане. Реално погледнато, той беше прав и все пак Голд определено беше обещал да направи филма. Отново взех писмата и ги отворих, гледайки с надежда за вест от студията. Нямаше такава и аз разбрах, че може би е малко рано да я очаквам. Отидох до писалището и проверих банковия си баланс. Изненадах се, че е толкова лош. След моментно колебание захвърлих квитанциите за дългове в кошчето за отпадъци. Плащанията ще трябва да почакат. След това се обадох на Мерл Бенсинджър — моята агентка.

— Слушай, Мерл — й казах веднага щом се обади, — какво става с „Проверка в дъжда“? Не съм получил отчисленията за тази седмица.

— Тъкмо ти пишех за това, Клайв — отговори тя. — Мерл говореше с ясен метален глас, който ми се струваше малко силен по телефона. — Артистите имат едноседмична почивка. Мисля, че я заслужават, горкичките. Играха двадесет седмици без прекъсване.

— Значи докато те се забавляват, аз трябва да гладувам? — казах сърдито. — Нещо друго не е ли постъпвало? Нещо от книгите ми?

— Знаеш, че до септември няма да има нищо, Клайв. — Звучеше разтревожено. — „Селик“ не правят балансите си преди септември...

— Зная, зная — подех рязко. — Е, щом не можеш да направиш нищо за мен, Мерл, поне чуй новините. Голд ми предложи договор. Трябваше да ти кажа преди това. Очертах му един сюжет преди няколко седмици и той предложи петдесет хиляди долара за него.

— О, но това е чудесно. — Гласът ѝ прозвуча по-ясно и още по-метално. — Искаш ли да се заема с подробностите?

— Предполагам, че да — казах с известно колебание.

Десет процента означаваха, че ще трябва да се разделя с пет хиляди долара, но Мерл си знаеше работата и ако Голд имаше намерение да опита някаква измама, та щеше да се справи с него.

— Да, най-добре се заеми. Щом получа кореспонденцията, ще ти я изпратя.

— Как върви новата книга?

— Остави новата книга. Точно сега на главата ми е Голд.

— Но, Клайв — гласът ѝ издаваше тревога, — в „Селик“ я очакват до края на месеца.

— Тогава ще трябва да почакаш — отвърнах. — Казвам ти, че съм зает.

Получи се малка пауза, след което тя попита:

— Но не си ли я започнал още?

— Не, не съм. По дяволите „Селик“. Сега мисля за петдесетте хиляди на Голд.

— Ще трябва да кажа на господин Селик. Той ще бъде много разочарован. Те вече са обявили излизането ѝ, Клайв.

— Кажи на когото искаш. Хич не ми пука. Кажи и на президента, ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, но за Бога, Мерл, не ме занимавай с главоболията на Селик — озъбих се, внезапно нервиран от нея. — Предложението на Голд не е ли по-добро?

— Парите са повече, разбира се — отговори бавно тя, — но мина доста време, откакто си написал книга, и трябва да помислиш за името си.

— Ще имам грижата — уверих я аз. — Не се тревожи за името ми.

Тя си спомни нещо и каза:

— О, Клайв, имам предложение от „Дайджест“. Искат статия на тема „Жените в Холивуд“. Три хиляди долара. Хиляда и петстотин думи. Би ли желал да се заемеш?

Не се случваше често Мерл да ми предложи нещо. Стана ми приятно.

— Разбира се — казах. — За кога я искаш?

— Можеш ли да я напишеш днес? Задържах я известно време и сега е спешно.

Това до голяма степен разваляше предложението. Значи тя се беше опитвала да намери някой друг да я напише и до този момент не беше успяла.

— Ами добре. Остави я за мен. Ще пратя Ръсел да я донесе утре сутринта.

Казах довиждане и затворих.

Точно тогава влезе Ръсел, за да почисти масата.

— Трябва да напиша една статия за „Дайджест“ — обясних му. — Имам ли някакви срещи днес?

Ръсел обичаше да го питам за уговорките си.

— Обещахте да се видите с госпожица Селби в три часа, господине — каза той. — А довечера сте на вечеря с господин и госпожа Уилбър.

— Е, с госпожица Селби не е толкова важно. И без това е една проклета малка досадница. Кажи й, че ми се е наложило да напусна града. Ако следобедът ми е свободен, би трябвало да се справя. Ще вечерям със семейство Уилбър.

Оставих го да се тутка из дневната и се качих горе да се облека. Докато свърших, стана дванадесет без двадесет. Беше време да позвъня на Ева.

Дълго слушах сигнала, преди тя да отговори. Звучеше сънливо.

— Здравей — казах аз. — От леглото ли те вдигнах?

— Да, Клайв — каза тя. — Бях заспала дълбоко.

— Е, съжалявам, но виж колко е часът. Не се ли срамуваш от себе си?

— Никога не ставам преди дванадесет. Досега би трябвало да си разбрал.

Е, все пак поне навързваше по някое изречение, за разлика от друг път.

Поех дълбоко въздух и казах:

— Ева, ти не би ли желала да прекараш един уикенд с мен?

След продължителна пауза тя каза с равен, безразличен глас:

— Щом искаш.

— Можем да отидем на театър. Какво ще кажеш за този уикенд?

— Добре.

Ако можеше да прозвучи само малко по-ентусиазирано, помислих с яд, и казах, като се мъчех да прикрия разочарованието в гласа си:

— Отлично, къде би желала да вечеряме?

— Оставям на тебе да решиш.

Отново настъпи пауза, после тя каза:

— Но не трябва да бъде в... — и изброи смущаващ брой ресторанти и хотели, от което останах с отворена уста.

— Ами тогава не остава никакъв избор — възразих. — Например защо, по дяволите, да не можем да отидем в „Браун Дерби“?

— Просто не мога — каза тя.

Представих си как се задълбочават двете вертикални бразди над носа ѝ.

— Както и в което и да е от другите заведения, за които ти казах.

— Добре тогава — казах, чувствайки, че ако настоявам повече, тя изобщо ще откаже да дойде. — Ще ти се обадя. Значи в събота ще се видим със сигурност?

— Добре.

Затвори телефона, преди да успея да кажа колко се радвам.

ГЛАВА ОСМА

Когато завих на ъгъла на Феърфакс и Бевърли, видях пред себе си голяма тълпа. Булевардът беше блокиран от автомобили и хора. Изглежда, беше станала катастрофа, така че отбих до тротоара и зачаках, но тълпата стана още по-голяма.

— По дяволите — казах, изскочих от колата и отидох да видя за какво беше всичко.

Малка открита спортна кола беше застанала напърно на движението. Един от предните ѝ калници беше смачкан. Четирима мъже избутваха голям „Пакард“ към тротоара. Той имаше счупен фар, много драскотини по безупречното купе и спукана гума.

Питър Тенет стоеше в центъра на група каращи се мъже. Той говореше с възрастен човек и очевидно беше разтревожен и ядосан.

— Здравей, Питър — казах, проправяйки си път с рамене през тълпата. — Мога ли да помогна с нещо?

Лицето му се разведри, когато ме видя.

— С колата ли си, Клайв? — попита обнадежден.

— Разбира се — отговорих. — Паркирана е хей там. Какво се е случило?

Той махна с ръка към „Пакарда“.

— Тъкмо потеглях, когато нашият приятел тук пресече напърно и ме удари челно.

Възрастният човек промърмори нещо за спирачките си. Изглеждаше пребледнял и уплашен.

Точно тогава се чу воят на полицейската сирена и една радиокола спря наблизо. Едър полицай с червено лице излезе от нея и си проправи път през тълпата.

Той позна Питър и попита:

— Какво има, господин Тенет?

— Удариха ме — каза Питър, — но не искам неприятности. Нямам никакви претенции, ако този господин също няма.

Полицаят изгледа със студен поглед възрастния човек.

— Е, щом господин Тенет няма претенции, аз също нямам. Вие ще предприемете ли нещо?

Възрастният човек отстъпи примирено.

— При мен всичко е наред, господине.

Питър погледна часовника си.

— Ще се погрижите ли за това, сержант? — каза той. — Вече закъснявам за студията.

Полицаят кимна.

— Всичко е наред, господин Тенет. Ще се обадя в гаража на студията от ваше име.

Питър му благодари и след това дойде при мен.

— Можеш ли да ме хвърлиш до студията, или ще се отклониш от пътя?

— С удоволствие — казах, — промъквайки се през тълпата. — Сигурен ли си, че си добре?

Питър се засмя.

— Да, но старчето изглежда зле. Надявам се, че ще се погрижат за него.

Чух едно момиче, което стоеше наблизко, да казва на малко русо дете с велосипед:

— Това е Питър Тенет — режисьорът.

Погледнах към Питър с усмивка, но той не беше чул.

Докато пътувахме към студията, той каза:

— Къде изчезна, Клайв? Не съм те виждал.

— Насам-натам — казах. — Как върви филмът?

Питър вдигна изразително ръце и каза:

— Приключваме го. Първите няколко седмици са винаги най-лошите. Още е твърде рано да се каже какво ще излезе.

Той махна небрежно на Корин Моърленд — филмовата звезда, която се размина с нас в кремав спортен автомобил.

— Възнамерявах да ти звъня, Клайв. Много се радвам, че работиш за Рекс Голд.

Хвърлих бърз поглед към него.

— Той ти е казал?

— Каза, че искал да разработи идеята на Керъл, но не ми съобщи никакви подробности. Какво се крие зад всичко това?

Застанах нащрек и казах:

— Ами сега работя над тази задача. Ще бъде сатира за мъжете. Не мога да ти кажа нищо повече, защото все още е само в главата ми.

— Но има ли действително нещо в това? Рекс Голд обикновено разговаря с мен за своите намерения, но този път е много мистериозен.

— Веднага щом имам нещо готово — казах аз, — ще те запозная.

Намалих пред входа. Пазачът отвори портата и докосна шапката си, приветствайки Питър, докато преминавахме.

— Сигурен ли си, че не те отклонявам от пътя? — попита Питър, докато се промъквахме бавно по засадената с палми алея към офисите на студията.

— Ще те оставя тук, ако не възразяваш — казах и спрях колата. — Имам страшно много работа...

Млъкнах, защото Керъл беше застанала до мен.

— О, здравейте, непозната госпожо — продължих, сваляйки шапка с усмивка.

Беше облечена в тъмнокафява риза и керемиденочервен панталон. На главата си носеше тюрбан с цветовете на огъня. Изглеждаше модерна, спретната и живописна.

— Здравей, Клайв. — Очите ѝ бяха широко отворени и сериозни. — Дошъл си да ме видиш ли?

— Крайно време беше, нали? — Отворих вратата на колата и излязох навън. — Знаеш ли, че ти звъня по два пъти на ден?

Намеси се Питър.

— Оставям ви. Благодаря, Клайв, че ме измъкна от онази бъркотия.

Той махна и изчезна в огромната сграда от стъкло и дърво, в която се помещаваха офисите на студията.

Внезапно Керъл сложи ръката си в моята.

— Извинявай, Клайв — каза поривисто тя. — Бях ти ядосана.

— Зная — отвърнах, мислейки колко хубава изглеждаше. — Заслужавах си го. Нека да отидем някъде и да поговорим. Липсваше ми.

— И ти ми липсваше. — Тя ме хвана под ръка. — Хайде да отидем в моята стая. Можем да поговорим там.

Докато се придвижвахме към сградата, отвътре изтича момчето за поръчки.

— Госпожице Раи — каза то малко задъхано. — Господин Хайъмс иска да отидете веднага при него.

Керъл щракна с пръсти.

— О, Клайв, колко досадно. Но ела с мен. Искам да се запознаеш с господин Имграм.

Дръпнах се назад и казах:

— Сега не трябва да се мотая около тебе, Керъл. Достатъчно си заета, нали?

Тя ме задърпа за ръката.

— Време е да се запознаеш с някои хора — каза строго. — Джери Хайъмс е важна личност. Той е шеф на продукцията и ти би трябвало да се срещнеш с него.

Оставих се да бъда убеден и я последвах през безкрайната плетеница от широки коридори, докато достигнахме до полирана махагонова врата, на която пишеше със спретнати черни букви „Джери Хайъмс“.

Керъл влезе веднага.

На един фотьойл седеше Питър с куп книжа в кожена папка на коленете. До прозореца стоеше едър дебел мъж с коса като слама и пепел от тютюн навсякъде по бяло-жълтия му пуловер. Той се обърна, когато влязохме. Забелязах тесните му сиви очи. Бяха насмешливи, остри и проникателни.

— Джери, това е Клайв Търстън, който написа „Ангели в траур“ и пиесата „Проверка в дъжда“ — каза Керъл.

Той ме погледна бързо и аз почувствах как очите му опипват черепа ми отвътре. Извади ръце от джобовете на панталона и се приближи, говорейки, докато се ръкувахме:

— Слушал съм за вас. Рекс Голд казваше, че работите върху някакъв сценарий за него.

Изглежда, Голд ме рекламираше навсякъде. Не знаех дали да се радвам, или не.

— Седнете. Вземете цигара — продължи Хайъмс, посочвайки ми с жест стола. — Каква е основната идея в този сценарий? Рекс Голд се държи много тайнствено.

— Тя ще ви каже — посочих Керъл. — Все пак това беше нейна идея.

— Така ли? — Лицето на Хайъмс се проясни. — Вярно ли е, Керъл?

— Е, аз само предложих на Клайв да напише една сатира за мъжете, като използва заглавието си „Ангели в траур“.

Хайъмс отново насочи вниманието си върху мен.

— Това ли правите?

Кимнах.

— В общи линии.

— Е, не е лошо.

Той се обърна и погледна с надежда към Питър.

— Идеята е чудесна и ако Клайв направи сценарий подобен на „Раят ще трябва да почака“, ще бъде страхотно — каза Питър и сложи папката на писалището.

— Тогава защо Рекс Голд се нрави на интересен? — попита Хайъмс.

— Може би е дошло време и той да ти скрои някой номер — засмя се Керъл. — Може би знае, че ще стане нещо добро, и иска да те изненада.

Хайъмс поглади брадата си.

— Може и така да е.

Той размахна пръст към мен и каза:

— Виж какво, приятел. Искам да си наясно. Хората, които ще правят твоя филм, ще бъдем Питър и аз... а не Голд. Преди да покажеш предварителната си разработка на Голд, донеси я при мен да я видя. Ще ти помогна с каквото мога. Зная какво можем и какво не можем да направим. Голд не знае. И ако Голд не хареса някоя разработка, той я унищожава. Нека първо аз да видя своята, за да я излекувам от недостатъци. Имаш добра идея, върху която да работиш. Не я проваляй и не слушай Голд. Разбра ли?

Кимнах:

— Разбрах.

Усетих, че мога да му имам доверие. Беше откровен и щом казваше, че ще помогне, щеше да го направи, без да очаква нещо в замяна.

На вратата се почука и след поканата на Хайъмс в стаята предпазливо се вмъкна слабичък дребен мъж във вехт костюм.

— Закъснях ли? — попита той, гледайки тревожно към Хайъмс.

— А, заповядай — каза Хайъмс и отиде при него. — Не, тъкмо навреме идваш. Това е Клайв Търстън. Търстън, запознай се с франк Имграм.

Не можех да повярвам, че този незначителен дребен човечец беше авторът на „Земята е забранена“ — книгата, за която се бореше всяка филмова компания и която, според мълвата, Голд беше купил накрая за 250 000 долара.

Станах на крака и протегнах ръка, след което казах, гледайки с интерес бледото му, чувствително лице:

— Радвам се да се запозная с вас, господин Имграм.

Имаше големи изпъкнали сини очи, голямо чело и орediaла коса с миши цвят.

Той ме изгледа изпитателно, усмихна се нервно и отново се обърна към Хайъмс с някакво трескаво безпокойство:

— Сигурен съм, че господин Голд греши. Мислих за това през цялата сутрин. Хелън не може да е влюбена в Лансинг. Направо е смешно. Тя никога не би могла да изпитва чувства към човек с такъв сложен характер като Лансинг. Това просто подсказва щастливия край.

Хайъмс поклати глава и каза утешително:

— Не се тревожи. Ще говоря с Рекс Голд.

Той погледна към Керъл:

— Ти също имаше някакво виждане, нали?

Имграм нетърпеливо отиде при нея.

— Сигурен съм, че ще се съгласите с мен — каза той. — Досега сте се съгласявали. Не можете ли да видите колко невероятно би било това?

— Разбира се — любезно отговори Керъл. — Темата е толкова голяма, че бихме могли да оставим края така. Не мислиш ли, Питър?

— Да, но знаеш какво отношение има Рекс Голд към такъв край.

Питър изглеждаше разтревожен.

Почувствах се не на място и казах:

— Вижте, ще ви оставя да си вършите работата...

Имграм моментално се обърна към мен.

— Така съжалявам — каза той. — Знаете ли, аз имам толкова малък опит и всяко нещо ме хвърля в тревога. Не бих желал да ви гоня. Вероятно бихте могли да ни помогнете. Виждате ли...

Прекъснах го. Имах си достатъчно мои грижи, за да се натоварвам с главоболията на Имграм.

— Само ще ви загубя времето — казах. — Зная за тези неща по-малко от вас. А освен това самият аз имам много работа.

Обърнах се към Керъл.

— Кога ще се видим?

— Трябва ли да си тръгваш? — каза тя разочарована.

— Ти трябва да работиш, а и аз имам да свърша някои неща, — отговорих. — Но нека да се уговорим.

Тримата мъже ни наблюдаваха. Виждах, че Керъл искаше да остана, но ми писна от съсредоточения интерес върху Имграм.

— Днес е четвъртък, така ли? — Тя присви очи към календара на стената. — Утре? Ще дойдеш ли утре вечер? Днес ще работя до късно.

— Прекрасно, ще дойда.

Кимнах на Хайъмс, стиснах ръката на Имграм и махнах на Питър.

— Не се безпокойте — казах на Имграм. — Вие сте в много добри ръце.

Опитах се да не прозвучи покровителствено, но не се получи. Може би изтърканият му костюм ми създаде комплекс за превъзходство.

Керъл ме изпрати до колата.

— Той е толкова честен и откровен — каза тя, докато се намествах зад кормилото. — Така ми е мъчно за него, Клайв.

Погледнах развеселено към сериозното ѝ вдигнато нагоре лице.

— Наистина трябва да се тревожиш. Отхапал е от Голд само четвърт милион, нали?

Тя пропусна това покрай ушите си.

— Рекс Голд казва, че той няма идеи, а той е пълен с тях. Хубави идеи — страхотни идеи, но Рекс Голд не ги разбира. Ако го оставим на спокойствие, вярвам, че ще направи много хубав филм от всичко, на което са способни Питър или Джери. Но Голд продължава да се меси.

— Странно малко човече, нали?

— На мен ми харесва. Той е почтен и всичко това означава много за него.

— Добре, но се нуждае от нещо — казах студено. — Забеляза ли костюма, който носеше?

— Не костюмът е важен, Клайв — отвърна тя и лицето ѝ смени цвета си.

— Е, нека бъде както ти казваш.

Посегнах напред и натиснах бутона на стартера.

— Не се преуморявай много. Ще се видим утре около осем.

— Клайв. — Тя се качи на стъпенката. — Какво уредихте с Голд?

— Искан от мен да напиша нещо — казах небрежно. — Утре ще ти разкажа за това.

— За онази жена ли?

Извих се на седалката.

— Каква жена?

— Когато предложих идеята, знаех, че допускам грешка — каза тя малко задъхано. — Ти имаш нужда от претекст, за да я виждаш, нали? О, Клайв, познавам те толкова добре. Ти само се преструваш, че искаш да пишеш за нея, но не е така. Нещата са много по-сложни. Но ще бъдеш внимателен, нали? Не мога да те спра, но бъди внимателен.

— Нямам и представа за какво говориш — започнах аз, но Керъл вдигна ръка.

— Недей, Клайв — каза тя, обърна се и изтича в сградата.

Подкарах бавно към апартамента си. Стрелките на часовника върху таблото показваха три и половина, когато влязох в гаража. Имах неприятно усещане дълбоко в съзнанието си. Колкото и да си внушавах, че това няма нищо общо с Керъл, знаех, че съм започнал опасна игра. Желаех Керъл. Ако не работеше толкова много, ако можеше да ми отделя от времето си, предполагам, че ни бих пожелавал никаква друга жена. Но разполагайки с толкова много свободно време, трябваше да върша нещо. Помислих, че може би е по-добре да изхвърля Ева от съзнанието си. Но да мисля така, означаваше да заблуждавам себе си. Знаех, че дори ако наистина го исках — а не исках, — не бих могъл да се освободя от нея толкова лесно.

Влязох в апартамента, хвърлих шапката си на близкия стол и отидох в библиотеката. На бюрото си намерих писмо от „Интернешънъл пикчърс“. Прочетох го внимателно. Нямаше никаква уловка. Може би единственото съмнително нещо в него беше молбата на Голд да запази договора в тайна. Но той би могъл да иска това както заради себе си, така и заради мен. Беше изложил черно на бяло, че ще ми плати петдесет хиляди долара за готов сценарий, който да носи

заглавие „Ангели в траур“, при положение, че сюжетът се базира на уговореното между нас и сценарият получи одобрението му.

Написах набързо една бележка на Мерл Бенсинджър и я запечатах заедно с писмото. След това насочих вниманието си към статията за „Дайджест“.

На пръв поглед „Жените в Холивуд“ изглеждаше лесна тема. Но аз не бях свикнал да пиша статии и подходах към задачата с доста голяма доза неспокойствие и съмнения.

Запалих цигара и се замислих над проблема. Беше ми трудно да се съсредоточа. Продължавах да мисля за Керъл. Плашех се при мисълта, че толкова добре четеше мислите ми. Не исках да я загубя и знаех, че ако не бъда внимателен, в крайна сметка щеше да се случи точно това. След това Ева измести Керъл от съзнанието ми. Замислих се за предстоящия уикенд. Къде бих могъл да я заведа? Как ли ще се държи? Какво ще облече? Защо се запъна така относно появата пред публика? Ако някой трябваше да се пази, по-скоро би трябвало да съм аз.

Взех вестника и прегледах страницата с развлеченията. Реших да я заведа на театър и след известно колебание се спрях на „Сестра ми Ейлин“ като най-подходяща. Часовникът на бюрото показваше пет и петнадесет и аз набързо оставих вестника и сложих лист в машината. Написах „Жените в Холивуд“ от Клайв Търстън в горния край на страницата и се облегнах назад, загледал в клавишите. Нямах представа как да започна статията. Исках да кажа нещо елегантно и остроумно, но мозъкът ми беше напълно блокирал.

С безпокойство си мислех дали Ева ще се облече крещящо и дали ще личи каква е. Щеше да се получи неловка ситуация, ако налетях на Керъл, докато тя беше с мен. Знаех, че поемам риск. Никога не бях виждал Ева облечена и нямах представа за вкуса ѝ. Реших, че ще трябва да избира някой малък, усамотен ресторант, където не бях известен и нямаше вероятност да ме види някой, когото познавах.

Запалих друга цигара и направих нов опит да се съсредоточа върху статията. До шест часа листът в пишещата машина беше все още празен, а мен ме обземаше лека паника.

Издърпах нетърпеливо машината към себе си и започнах да чукам думи с надеждата да имат някакъв смисъл. Така писах до седем

часа, след това събрах листовите и ги закачих заедно. Не направих опит даже да ги препрочета.

Влезе Ръсел, за да ми каже, че банята е готова. Той с одобрение изгледа ръкописа в ръката ми.

— Добре ли стана, господине? — попита в най-окуражителния си стил.

— Да — казах на път към вратата. — Ще препрочета текста, когато се върна утре сутринта, и можеш да го занесеш на госпожица Бенсинджър.

Прибрах се от срещата с Уилбърови към един и петнадесет. Стана добро парти и главата ми беше малко натежала от отличното шампанско, което пих през по-голямата част от вечерта. Забравих за статията, която лежеше на бюрото ми и трябваше да бъде проверена, и направо си легнах.

Ръсел ме събуди в девет на следващата сутрин.

— Съжалявам, че ви безпокоя, господине — каза с извинителни нотки в гласа, — но да занеса ли статията на госпожица Бенсинджър?

Седнах в леглото, изгрухтах от ужас. Усещах главата си тежка, а устата ми сякаш беше дъното на кафез за пойни птички.

— По дяволите! — възкликнах аз. — Забравих да я прегледам. Ръсел, донеси я. Сега ще я видя.

Бях изпил първата си чаша кафе, когато той се върна. Подаде ми написаните на машина листове.

— Само ще почистя обувките ви, господине, и ще се върна.

Отпратих го с махване на ръката и започнах да чета какво бях написал. След по-малко от три минути скочих от леглото и тичешком се отправих към кабинета си. Знаех, че никога не бих могъл да изпратя такова нещо на Мерл. Беше безнадеждно. Беше толкова ужасно, че не ми се вярваше аз да го бях писал.

Започнах да блъскам по машината, но главата ме болеше, не можех да вържа и две изречения. След половин час работа се бях докарал до състояние на бесен гняв. За четвърти път измъкнах листа от машината и го хвърлих на пода.

Ръсел подаде глава иззад вратата.

— Минава десет, господине — напомни ми той с извиняващ се глас.

Обърнах се побеснял и изкрещях:

— Вън! Махай се и престани, за Бога, да ме притесняваш!

Той излезе заднишком, зяпнал от изненада.

Отново се обърнах към машината, освирепял. В единадесет часа главата ми почти щеше да се пръсне и целият кипях от гняв. Около мен се валяха смачкани топки хартия. Виждах, че нищо не излиза. Просто не можех да започна статията. Паника, гняв и разочарование ме караха да хвана машината и да я разбия в земята.

Точно тогава иззвъня телефонът.

Грабнах слушалката и се озъбих:

— Какво има?

— Чакам статията за „Дайджест“... — започна Мерл с жален глас.

— Ще продължиш да чакаш — викнах и цялата концентрирана горчивина и гняв се изляха от мен. — Кой си мислиш, че съм аз? Да не смяташ, че си нямам друга работа, освен да се занимавам с някаква блудкава статия за „Дайджест“? Да вървят по дяволите! Кажи им да си я напишат сами, щом толкова им е притрябвала!

И треснах слушалката.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Не се срещнах с Керъл в онази вечер. Нямах настроение за това. Нямах настроение за нищо, след като бях наругал Мерл по такъв начин. Веднъж успокоил се, разбрах колко ненормален съм бил. Мерл беше най-добрият агент в Холивуд. Писатели и кинозвезди се биеха заради нея, за да се занимава с техния бизнес. Тя се интересуваше единствено от петцифрени приходи и това всеки го знаеше. Така че, ако тя беше ваш агент, авторитетът ви беше висок навсякъде. След като я наругах така, твърде вероятно беше да ме изостави. Точно сега не можех да си позволя да се лиша от Мерл. Ако получавах изобщо някаква работа, то ставаше благодарение на нея. Фактически от нея зависеше хлябът ми. Веднага щом разбрах какъв глупак съм бил и видях в каква бъркотия съм се насадил, ѝ телефонирах. Секретарката каза, че я няма и не знае кога ще се върне. Звучеше така, сякаш не я интересуваше. Това не ми изглеждаше на добре, така че написах една бележка на Мерл, в която се извинявах за стореното и се оправдавах с махмурлук. Изказах надежда, че ще прояви разбиране. В това писмо направих всичко, освен да ѝ целуна краката, и го изпратих до нейния офис по куриер.

След обяда все още се чувствах отвратително. Мисълта, че съм подминал три хиляди долара, ме разяждаше като дървояд. Но това, което ме тревожеше още повече, беше моята неспособност да седна и да напиша за кратко време най-простата статия. Това беше наистина сериозно. То съвсем ясно ми показва, че нямам качествата да стана първокласен писател. Тази мисъл заседна в гърлото ми като въдица.

Както и да е, не изпитвах желание да прекарвам вечерта с Керъл. Знаех, че ще подхване нещо за Ева, а нервите ми бяха твърде изопнати, за да понеса каквото и да било независимо от кого. И така, обадох ѝ се и казах, че се налага да отида в Лос Анжелис по спешна работа. Тя искаше да се видим в събота, но аз се измъкнах с някаква лъжа и от това. По гласа ѝ пролича, че е потисната и разочарована, но бях решен

да прекарам уикенда с Ева и никой не можеше да наруши плановете ми. Въпреки това нещо ме прободеше, когато тя се опита да ме убеждава.

След това написах бележка на Ева. Съобщих ѝ, че ще ѝ се обадя в шест и половина следващата вечер, че ще ходим на театър и ще прекараме остатъка от уикенда във взаимно опознаване. Приложих една стодоларова банкнота, пояснявайки, че парите са за разходите по преспиването и закуската. За пръв път в живота си плащах на жена, за да излезе с мен. Това не ми се понрави. Неволно започнах да се сравнявам с Харви Бароу, но си казах, че не след дълго тя ще започне да излиза с мен просто защото ще ѝ бъде хубаво. Това вече променяше нещата.

На следващата сутрин, докато Ръсел приготвяше закуската, аз се излеждах във фотьойла и премятах вестника.

— Ръсел — казах, когато той ми донесе кафето и яйцата, — ще отсъствам през уикенда. Искam да отидеш в „Трий Пойнт“ и да събереш нещата ми. Отказвам се от това място. Обади се на агентите по недвижимите имоти и уреди с тях.

Той плъзна стола под мен, за да седна до масата, и каза, разгъвайки снежнобяла кърпа върху коленете ми:

— Жалко, че се отказвате от мястото, нали, господин Клайв? Мислех, че там ви харесва.

— Така мисля и аз, но трябва да правя икономии, а „Трий Пойнт“ ми струва твърде много.

— Разбирам, господине. — Веждите му се изкачиха по челото. — Не бях осведомен, че сме финансово затруднени. Съжалявам за това.

— Може би не е чак толкова лошо — реших да не го плаша. — Нека видим, Ръсел. От „Проверка в дъжда“ сега се получават само двеста долара седмично. Миналата седмица не беше играна изобщо. От книгите няма да дойде нищо до края на септември, а когато ми платят няма да е кой знае какво. Ето защо се налага да правя икономии за известно време.

Ръсел изглеждаше леко разтревожен.

— Скоро няма ли да напишете друго, господине?

— Сега работя върху нещо — казах, поемайки от него чашата с кафето. — Щом го свърша, ще бъдем на върха... или би трябвало да бъдем.

Не изглеждаше впечатлен.

— Радвам се да го чуя, господине — каза той. — Отново пиеса ли ще бъде?

— Това е онзи филм, за който ти казвах, по поръчка на господин Голд.

— О, разбирам, господине.

Тлъстото му лице помрачня.

Мерл все още ми беше в съзнанието, поради което позвъних в офиса ѝ. Секретарката отговори, че е заминала за края на седмицата. Поисках среща за понеделник, но тя ми съобщи, че цялата седмица Мерл е ангажирана плътно. Казах, че ще се обадя по-късно.

В шест часа, точно когато излизах, за да взема Ева, позвъни Керъл.

— О, Клайв, страхувах се, че ще те изпусна. — Гласът ѝ беше напрегнат от възмущение.

— Още две минути и щеше да ме изпуснеш — отвърнах, чудейки се какво ще последва.

— Наистина трябва да дойдеш насам, Клайв.

С око в часовника казах, че е невъзможно.

— Но аз говорих с Джери Хайъмс за „Проверка в Дъжда“ — продължи тя и думите ѝ се застъпваха. — Той каза, че Бърнстейн търси сценарий. И двамата ще дойдат при мен тази вечер; ако се появиш и ти, би могъл да заинтригуваш Бърнстейн с твоя сюжет. Джери смята, че е подходящ за него. Казах му, че ще дойдеш.

Чудех се дали Керъл не беше разбрала какво възнамерявах да правя и не беше измислила всичко това, за да ми попречи да се видя с Ева. Ако Бърнстейн наистина се интересува от „Проверка в дъжда“, ще е глупаво да оставя такава възможност да ми се изплъзне. Бърнстейн отстъпваше само на Джери Хайъмс и имаше репутацията на голям майстор на разкошни филми с житейска тематика.

— Виж, Керъл. — Опитах се да звуча убедително. — Наистина съм ангажиран тази вечер. Не може ли Бърнстейн да се срещне с мене в понеделник?

Тя каза, че той трябвало да вземе решение до края на седмицата, тъй като Голд ставал нетърпелив. Имал предвид и две други произведения, но ако го обработим всички, лесно бихме могли да го убедим да направи „Проверка в дъжда“.

— Тя е точно по неговия вкус — настоя Керъл. — Той ще послуша Джери и ако бъдеш и ти, да го запознаеш в общи линии, сигурна съм, че ще я предпочете. Хайде сега, бъди разумен, Клайв, толкова е важно.

Но същото се отнасяше и за Ева. Ако отклоня срещата в последния момент, може би никога вече няма да имам възможност да излезем заедно.

— Не мога — настоях, без да се мъча да прикрия нетърпението в гласа си. — Не ме ли разбираш? Трябва да пътувам извън града.

Последва дълга пауза, след което чух Керъл да си поема дъх с леко изохкване. Това ми подсказа, че тя също започва да се нервирала.

— Кое е толкова важно, Клайв — рязко попита тя. — Не искаш ли да навлезеш в киното?

— Аз съм в киното, скъпа, не помниш ли? Не работя ли за Голд? Работех ли за Голд? Само Господ и Голд знаеха това.

— О, бъди разумен. — В гласа ѝ се появиха остри нотки. — Какво ще си помислят те, ако не се появиш?

— Не е моя грижа — остро отвърнах аз. — Не съм обещавал нищо. Ти знаеше, че съм зает, нали?

— Разбира се, знаех, но мислех, че за тебе работата стои на първо място. Добре, Клайв, приятно прекарване. — И тя затвори.

Това означаваше вече две жени, които се бяха вкиснали от мен. Тръшнах слушалката, ливнах три инча бърбън в една чаша и го изгълтах на един дъх. След това грабнах шапката си и слязох долу при колата.

Докато завия в Лоръл Кениън, уискито ми подежда и се почувствах добре. Спрях пред къщата на Ева и кратко натиснах клаксона. След това запалих цигара и зачаках. Чаках точно една минута и петнадесет секунди, когато стрелките на часовника на арматурното табло застанаха на шест и тридесет. Тогава Ева излезе от къщата.

Когато я видях, излетях от колата за части от секундата и отворих бялата порта.

Тя беше облечена с тъмносини манто и пола, бяла копринена риза, без шапка, а под мишницата си носеше голяма ръчна чанта с инициалите ѝ от платина върху капака. Всичко това не че беше необичайно, но ако бяхте видели кройката на този костюм, вие щяхте

да зяпнете като мен. Неговата строгост и начинът, по който стоеше на стегнатата ѝ фигура, го правеше най-елегантния костюм, който бях виждал върху жена от дълго време.

След това забелязах краката ѝ. В Холивуд хубавите крака са нещо обичайно. Грозните крака се срещат толкова рядко, колкото и естествено платинените блондинки. Но краката на Ева бяха изключителни. Те бяха не само хубави, стройни и обути в красиви чорапи, но притежаваха своя особена индивидуалност.

Разбрах с приятно смущение и удоволствие, че си имам работа с елегантна, изискана и добре поддържана жена. И изобщо не изглеждаше обикновена. Гримът ѝ беше внимателно поставен... не твърде много... и очите ѝ блестяха.

— Здравей — казах, поемайки ръката ѝ. — Винаги ли си толкова точна?

Тя попита, издърпвайки ръката си:

— Добре ли изглеждам?

Отворих вратата на колата, но тя не понечи да влезе. Стоеше намръщена срещу мен, като хапеше нервно с равните си зъби долната устна.

— Изглеждаш страхотно — казах с усмивка. — Като извадена от кутия. А този костюм е убиец.

— Не лъжи — каза тя остро, въпреки че лицето ѝ се разведри. — Знам, че само така приказваш.

— Без майтап. Какво чакаш... качвай се. Ако знаех, че ще изглеждаш толкова добре, щях да бъда тук още вчера.

Тя влезе в колата. Полата ѝ беше толкова тясна, че се вдигна нагоре, докато се наместваше върху пружиниращата седалка. Не бързах, докато затварях вратата.

— Казвал ли ти е някой, че имаш две много хубави очи — погледнах я засмян.

Тя бързо оправи полата си и се изсмя:

— Дръж се прилично, Клайв.

— Така, както изглеждаш, няма да е лесна работа — уверих я аз и се наместих зад кормилото.

— Сигурен ли си, че изглеждам добре?

Тя отвори чантата си и надникна в малко огледалце в емайлирана рамка.

— Абсолютно — казах и предложих цигара. — Би могла да отидеш навсякъде с когото и да било.

Тя ме погледна със зловна насмешка и попита:

— На бас, ти си мислел, че ще изглеждам като проститутка, нали?

Можех да забележа задоволството ѝ от това, че ме е изненадала.

Аз се засмях.

— Признавам, да — и запалих цигарата ѝ.

— Знаеш ли какво? — Тя изпусна дима през ноздрите си. — Нервна съм като котка.

Аз също бях нервен. Може би не точно нервен колкото гипсиран. Това беше ново преживяване за мен, изпитвах голяма възбуда.

— Не ти вярвам. Защо ще си нервна с мене?

— Ами нервна съм. Къде отиваме?

— Първо в „Манхатън грил“, а след това да гледаме „Сестра ми Ейлин“. Какво ще кажеш?

— Хм. — Изтръска пепелта от цигарата си. — Надявам се, че си ангажирал маса до стената.

— Защо? — попитах озадачен. — Защо искаш маса до стената?

— Обичам да гледам хората, когато влизат — каза тя, без да ме гледа. — Трябва да внимавам Клайв. Мъжът ми има приятели навсякъде.

Сега пък аз откривах някои неща.

— Значи това е причината да не можем да отидем в „Браун Дерби“ и останалите по-известни места? Мъжът ти би ли възразил срещу мен?

Тя кимна.

— Всичко ще е наред, когато му кажа за тебе, но не искам друг да го направи.

— Тоест той не би имал нищо напротив да излизаш с мен, ако му кажеш за нас?

Тя кимна отново.

— Защо? Аз бих имал и още как, ако ти бях мъж.

Устните ѝ се свиха.

— Той ми вярва.

Помислих си, че това надхвърля всичките ми представи. Ако бях твоят съпруг, не бих ти имал доверие, когато си на повече от един

хвърлей разстояние.

— Разбирам — казах аз. — А как ще ме представиш пред съпруга си? Ти даже не знаеш кой съм.

Тя ме изгледа косо:

— Почти сигурна бях, че ще го кажеш.

Прехвърлих няколко бързи мисли и попитах с престорена наивност:

— Всички други мъже-приятели, които имаш, разказват ли ти предварително кои са?

— Аз не излизам с други мъже — каза тя. — Както виждаш, наистина трябва да внимавам.

— Предполагам, че трябва, в тази твоя игра с нищо неподозиращия съпруг — отговорих аз. — Но къде е той? С какво се занимава, за Бога?

Тя се поколеба за момент.

— Той е инженер. Виждам го веднъж на няколко месеца. Сега е в Бразилия.

Не знаех дали това ми харесва.

— Какво ще стане, ако му скимне да вземе самолета и да долети тази вечер — попитах на шега, а вътрешно си помислих, че бих изпаднал в неловко положение, ако наистина го направи.

Тя енергично поклати глава.

— Няма. Не се тревожи. Той винаги ме предупреждава, когато се връща.

Все още не бях напълно успокоен.

— Може би ще реши да те изненада някой ден. Не е ли рисковано?

— Защо? Ти не мислиш, че това е моят дом, нали? Това е само работният ми адрес. Тази вечер бях намислила да те заведа в истинското си жилище, но после реших, че е по-добре да не го правя.

— Значи имаш две жилища? Къде е другото?

— Лос Анжелис.

Начинът, по който ми отговори, подсказваше, че няма да изкопча нищо повече от нея.

— Значи той не знае нищо за Лоръл Кениън?

— Разбира се, че не.

— И ти трябва да бъдеш внимателна?

Тя помръдна рамене.

— Предполагам, че ще разбере. Винаги съм казвала, че пороците ми ще ме провалят. Така и ще стане. Тогава ще трябва да тичам при тебе за закрила.

— Преди да се обрека, искам да знам колко е едър съпругът ти — отвърнах, като знаех, че се будалка.

— Много е едър. — Тя се смъкна на седалката, главата ѝ се опря на меката облегалка. — И здрав, и силен.

— Сега вече започваш да ме плашиш — ухилих се аз. — Остава да кажеш, че те бие.

Тя се усмихна по особен тайнствен начин.

— Понякога.

Стрелнах я с бърз стреснат поглед.

— Ти си последната жена, за която бих си помислил, че може да се примири с такова нещо.

— Заради него бих се примирила с всичко, с изключение на друга жена.

По гласа ѝ разбрах, че действително мисли така, и изпитах неприятно убождане от завист. Не бях предвидил съпруг за съперник.

— От колко време сте женени?

— О, от много отдавна. — Тя обърна главата си така, че да може да ме гледа. — И престани да задаваш въпроси.

— Добре — казах и смених темата, — знаеш ли какво ще бъде върхът?

— Какво?

— Голямо уиски със сода. Не мислиш ли, че това ще бъде върхът, или ти не пиеш?

— Не съм въздържателка, но не пия много.

— Колко пиеш?

Тя се изкикоти.

— Не ми понася. Три скоча и съм гипсирана.

— Не ти вярвам.

— Не е задължително. Просто ти казвам.

Тя изхвърли фаса от цигарата през прозореца.

— Добре тогава, нека се гипсираме — казах, насочих колата към Вайн Стрийт и спрях пред малкия бар, откъдето се виждаше „Браун Дерби“.

Тя колебливо надникна през стъклото и попита:

— Смяташ ли, че всичко е наред? Не съм идвала тук преди.

— Всичко е точно — отговорих, слязох от колата и минах от другата страна, за да ѝ отворя. — Винаги идвам тук, когато ми се прииска да си направя „Гарбо“.

Докато слизаше от колата, отново се възхитих на краката ѝ.

— Отпусни се. В края на краищата не сме направили нищо лошо... все още.

Тя ме последва в бара, който беше полупразен.

Негърът-барман ми се усмихна.

— Ти седни някъде, а аз ще донеса питиетата — казах. — Скоч?

Тя кимна и се отправи към една маса в далечния ъгъл. Видях как няколко мъже я проследиха с алчни очи. Те я наблюдаваха през целия ѝ път към масата, а един дори се обърна на стола си, за да я види как ще седне.

— Две двойни уискита — поръчах на бармана.

Той ги плъзна по плота.

— И джинджър отделно.

Докато той отиде до хладилника, аз се наведох напред, така че заставах с гръб към Ева, и изпразних едно от уискитата в другата чаша. Щом се гипсира от три уискита, помислих нека да видим какво могат да направят четири.

Негърът ми донесе джинджъра и аз го разделих между двете чаши.

— Заповядай — казах, присъединявайки се към Ева на масата. — За чудесния уикенд.

Отпих малко от джинджъра. Без уиски беше отвратително.

Тя погледна чашата си.

— Какво е това?

— Уиски с много джинджър. Какво мислиш, че е?

— Уискито ми се струва страшно много.

— Тук оставят джинджъра на слънце. Придава му нещо като слънчев тен.

Тя изпи половината питие, направи физиономия и остави чашата на масата.

— Тук има повече от едно уиски.

— Какво да правя, като на бармана му треперят ръцете. Хайде, още по едно, и тръгваме.

— Опитваш се да ме гипсираш — нападна ме тя.

Изсмях се:

— Глупости. Защо ми е?

Тя сви рамене, довърши уискито и не възрази, когато отново отидох на бара. Повторих същото изпълнение. За известно време исках да остана трезвен.

Наблюдавах я, когато излязохме на улицата. Доколкото можех да видя, уискито не ѝ беше подействало. „Три уискита и съм гипсирана.“ Може би трябваше да ѝ бях взел три. Сега носеше осем уискита и беше абсолютно трезва.

— Как се чувстваш? — попитах, когато стигнахме до „Манхатън грил“.

— Добре. — Тя се измъкна от колата. — Защо?

— Просто питам, защото ми е приятно да си общувам с тебе — отвърнах и я последвах в заведението.

В коктейлбара, имаше много хора и Ева изостана зад мен. Очите ѝ заоглеждаха лицата и двете линии над носа ѝ се превърнаха в дълбоки бразди.

Хванах я за лакътя и я преведох внимателно през навалицата.

— Всичко е наред — казах. — Не се нервирай.

— Не знам дали е така — отвърна приглушено тя. — Тук е твърде многолюдно за мен.

Проправихме си път към ресторанта и когато се настани на мекия стол до стената, тя вече изглеждаше по-спокойна.

— Винаги съм така — каза тя, докато очите ѝ продължаваха да изучават обстановката. — Съжалявам, но наистина трябва да бъда внимателна.

— Не винаги — припомних ѝ аз. — Ти излизаш само с мен. Другите ти клиенти не те извеждат.

— Понякога ме извеждат — отвърна тя, без да се замисли. — Не очакваш от мен да си стоя вкъщи всяка вечер, нали?

Лъжа номер две. Първо каза, че след три уискита е аут, а от осем ѝ нямаше нищо. След това каза, че никога не излиза с други клиенти, а сега — точно обратното. Започнах да се чудя кое ли от това, което ми сервира, е истина.

Поръчахме вечеря.

Тъй като беше с осем питиета пред мен, помислих си, че не е зле да започна да наваксам. След две добри дози изведнъж реших да ѝ кажа кой съм. Трябваше да научи рано или късно и ми се стори, че няма смисъл да отлагам повече.

— Нека да се представим — започнах аз. — Добре знаеш името ми.

В очите ѝ веднага се появи интерес.

— Така ли? Не ми казвай, че си известен.

— Изглеждам ли ти известен?

— Разкажи ми кой си.

Това вече не беше тази Ева, която познавах. Изглеждаше съвсем човешки, много любопитна и малко развълнувана.

— Името ми — наблюдавах я внимателно — е Клайв Търстън.

Тя не беше Харви Бароу. Веднага забелязах, че това означава нещо за нея. За секунда в погледа ѝ блесна недоверие, след това тя се обърна към мен.

— Значи затова искаше да знаеш какво мисля за „Ангелите в траур“ — възкликна. — Разбира се. А аз казах, че не я харесвам.

— Няма нищо. Исках истината и я получих.

— Гледах пиесата ти „Проверка в дъжда“... Джек ме заведе. Случих се зад една колона и можах да видя само половината.

— Джек? — Реагирах незабавно.

— Мъжът ми.

— Той хареса ли я?

— Да... — тя ме погледна с известно колебание. — Може би ще е по-добре да се представя... Аз съм госпожа Полин Хърст.

— Не си Ева?

— За теб съм Ева, ако обичаш.

— Да... въпреки че Полин ми харесва. Отива ти, но същото може да се каже и за Ева.

След вечерята отидохме на театър. Пиесата я забавляваше, както се бях надявал. През антрактите изпихме набързо още по няколко питиета. Когато се връщахме от бара по време на последния антракт, някой ме докосна по ръката. Обърнах се и видях Франк Имграм зад себе си.

— Харесва ли ви? — попита той с усмивка.

В този момент ми се прииска да го удуша. Той непременно щеше да каже на Керъл, че ме е видял.

— Добра е — кимнах за поздрав — и чудесно изиграна.

Очите му бяха върху Ева.

— Нали?

След това тълпата ни раздели и аз си проправих път към моето място.

Ева ме погледна въпросително.

— Някой познат ли беше?

— Имграм, който е авторът на „Земята е забранена“.

— Лошо ли е, че ме видя?

Поклатих глава.

— Откъде накъде?

Тя ми хвърли още едни поглед и не каза нищо. Остатъкът от пиесата беше провален за мен. Непрекъснато мислех какво ще каже Керъл.

Имахме късмет да излезем едни от първите. Не видях Имграм повече. Качихме се в колата и подкарах надолу по Вайн Стрийт.

— Искаш ли нещо за пиене, преди да се приберем? — попитах.

— Мисля, че да.

Отидохме в същия малък бар и останахме там известно време. Пихме много, но на Ева не ѝ личеше. Аз усетих, че съм леко пьян, и помислих, че е време да спра. Все пак шофирах.

— Още по едно и си тръгваме. Искаш ли бренди?

— Защо?

— Просто да видиш дали можеш да го изпиеш.

Очите ѝ блестяха, но иначе изглеждаше съвсем добре.

— Мога — каза тя.

Поръчах двойно бренди.

Тя ме погледна.

— А за теб?

— Аз ще карам.

Тя елегантно изпи брендито.

Качихме се в колата и потеглих бавно към Лоръл Кениън.

— Можеш да вкараш колата в гаража — каза тя. — Има достатъчно място.

Беше отворила входната врата и ме чакаше в хола. Взех малката си ръчна чанта от багажника на „Крайслера“ и я последвах горе.

Влязохме в спалнята и тя включи осветлението.

— Е, заповядай — каза и забелязах, че е малко притеснена.

Стоеше почти опряла брадичка на рамото си, отбягвайки погледа ми, със свита пред гърдите дясна ръка, а лявата ръка подпираше десния ѝ лакът.

Пуснах чантата си върху леглото, хванах ръцете ѝ над лактите и леко ги стиснах. Пръстите ми почти се срещаха.

Останахме така няколко секунди, след което я притеглих към себе си.

За момент тя се опита да се измъкне, а после бавно пусна ръцете си и ги обви около мен.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Събудих се с усещането, че ми е горещо и задушно. Сивата светлина на утрото влизаше през двата прозореца срещу мен и изпълваше малката стая с мистериозни сенки. За момент не можах да си спомня къде съм, след това видях стъклените животни върху скрина и моментално погледнах към Ева, която спеше до мен.

Беше се свила на кълбо, с ръка над главата. Сега, когато очите ѝ бяха затворени, върху лицето ѝ се беше спуснала младостта. Подпрях се на лакът и я загледах, чудейки се как може да изглежда толкова млада. Сънят беше изгладил линиите и омекотил твърдата, волева брадичка. Спейки, тя изглеждаше по-невинна от всякога, но аз знаех, че това ще изчезне, щом отвори очи. Всъщност очите ѝ даваха представа за нейния характер. Те бяха прозорците, през които можеше да се види непокорният ѝ дух и тъмните страни от живота ѝ. Дори и в съня си тя не почиваше. Тялото ѝ трепкаше и помръдваше, а устата ѝ се движеше, сякаш си говореше сама. Тя простена меко и пръстите ѝ се свиха и разпуснаха. Спеше като жена, която живее с измъчени, опънати до крайност нерви.

Свалих ръката ѝ, вдигната над главата. Тя въздъхна тежко, посегна и обви ръцете си около мен, притисна ме силно.

— Скъпи — изломоти, — не ме оставяй.

Разбира се, тя спеше. Разбира се, тя не говореше на мен. Може би сънуваше мъжа си или някой любовник, но на мен ми се искаше този, на когото говореше, да бъда аз и я притиснах до себе си с глава на рамото ми.

Внезапно тялото ѝ подскочи силно, сякаш нервите ѝ, до този момент свити на пружина, се бяха отпуснали. Тя се събуди и отблъсна от мен.

Примигна насреща ми, прозя се и падна отново върху възглавницата си с думите:

— Здравей. Колко е часът?

Погледнах ръчния си часовник. Беше пет и тридесет и пет.

— О, Господи — възкликна тя. — Не можеш ли да спиш?

Отново забелязах колко горещо и задушно беше в леглото.

— Колко одеяла има върху нас? — попитах и ги преброих. Бяха пет плюс един юрган. Трябва да съм бил доста пиян, за да не забележа нищо снощи. — Трябва ли да си завита с всичко това? — обърнах се към нея.

Тя се прозя отново.

— Разбира се, че трябва. Когато съм в леглото, ми е студено.

— Щом казваш.

Измъкнах се отдолу и започнах да махам одеялата едно по едно.

Тя седна разтревожена.

— Не го прави, Клайв... чуваш ли!

— Не се вълнувай — казах. — Ще си ги получиш отново. Сгънах одеялата така, че върху мен останаха само две. Другите ги подредих откъм нейната страна.

— Сега как е?

Тя отново се сви в леглото и каза с въздишка:

— Ммм. Главата ме цепи ужасно. Бях ли пияна снощи?

— Би трябвало.

— Мисля, че да. — Тя се протегна с удоволствие. — О, толкова съм уморена. Заспивай, Клайв, моля те.

Чувствах лош дъх в устата си. Искаше ми се да можех да позвъня на Ръсел за кафе. Очевидно тук нямаше прислуга.

Тя вдигна поглед.

— Искаш ли кафе?

Оживих се.

— Не би било зле.

— Тогава включи кафеварката. Марти я е приготвила — и тя издърпа одеялата до брадата си.

Беше преди много време, откакто за последен път си бях правил кафе, но имах нужда от едно, така че отидох в другата стая. Беше оскъдно обзаведена, само с един фотьойл. Малката кухня беше до нея. Включих кафеварката, запалих цигара и извиках:

— Къде е банята?

— На горния етаж вляво.

Изкачих се по стръмните стъпала. Крадешком огледах и трите стаи. С изключение на банята, останалите две стаи не бяха обзаведени.

Подът беше прахен и явно никой не влизаше в тях.

Отидох в банята, измих си лицето с гъба и се сресах. После слязох долу и заварих кафеварката да ври. Кафето беше готово. На масата в дневната имаше табла с чаши, захар и сметана. Върнах се в спалнята.

Ева беше седнала в леглото с цигара в устата. Тя ме погледна сънено и се почеса по главата.

— Хващам се на бас, че изглеждам ужасно.

— Малко си рошава, но колкото и да е странно, ти отива.

— Не лъжи, Клайв.

— Някой ден ще преодолееш комплекса си за малоценност — казах и налях кафето. — Ако не е станало хубаво, не ме обвинявай.

Подадох ѝ едната чаша и седнах върху леглото. След това имам намерение да спя — предупреди ме тя. — Така че не започвай да приказваш.

— Добре — отвърнах.

Кафето не беше лошо, а вкусът на цигарата вече не беше толкова близък до този на амбалажната хартия.

Тя се загледа през прозореца към избледняващите звезди. Неочаквано попита:

— Ти не се влюбваш в мен, нали?

За малко да изпусна чашата.

— Откъде ти дойде на ум да питаш?

Тя ме погледна, сви устни и отново погледна встрани:

— Защото иначе си губиш времето.

Гласът ѝ звучеше брутално със студената си безусловна категоричност.

— Защо не си признаеш? — казах аз — Гони те страхотен махмурлук и търсиш да се заядеш с някого. Изпий си кафето и лягай да спиш.

Очите ѝ потъмняха.

— Да не кажеш, че не съм те предупредила. Има само един мъж в моя живот, Клайв, и той е Джек.

— Точно както би трябвало да бъде — казах безгрижно и си допих кафето. — Значи той означава много за тебе, така ли?

Тя нетърпеливо остави чашата от кафето на нощната масичка и каза:

— Всичко, така че недей да мислиш, че ти би могъл да означаваш нещо за мен.

Забелязах, че трудно контролирам раздразнението си, но в сегашното й мрачно настроение, толкова различно от снощи, знаех, че ще се скараме, ако не проявя търпение.

— Добре — казах, събличайки халата, за да се пъхна под завивките. — Ще запомня, че Джек означава всичко за тебе.

— Най-добре — отсече тя, обърна ми гръб и потъна в одеялата, като се отдръпна от мен.

Загледах се в тавана зверски ядосан. Беше ме яд на нея, защото не я интересувах. Беше усетила, че вече означава нещо за мен. И наистина. Не исках да го призная, но беше факт. Намирах я вълнуваща, тайнствена и я исках за себе си. Знаех, че това е лудост. Може би ако тя ми беше дала някакви аванси, щеше да е по-различно, но нейното пресметнато безразличие ме караше да я желая още повече. Това излизаше от рамките на секса. Исках да съборя стената, която беше издигнала между нас. Исках да я накарам да ме обича.

Събудих се отново, когато слънцето струеше през кремавите щори. Ева беше в прегръдката ми с глава на моето рамо, а устата й беше опряла гърлото ми. Спеше кротко, а тялото й беше отпуснато и неподвижно.

Държах я и ми беше хубаво. Беше удобна за прегръщане — лека, мъничка и топла. Приятно ми беше от дъха й върху гърлото ми и мириса на парфюм от косата й. Тя спа така почти цял час, а след това се размърда, отвори очи, повдигна глава, погледна ме и каза:

— Здравей.

Докоснах лицето й с пръсти.

— Косата ти мирише хубаво — казах. — Добре ли спа?

— Ммм. — Тя се прозя и отново отпусна глава на рамото ми. — А ти?

— Да... как е главата?

— Добре. Гладен ли си? Да ти приготвя ли нещо за ядене?

— Аз ще направя.

— Ти стой тук.

Тя се освободи от мен и се измъкна от леглото. Изглеждаше крехка като дете в синята си нощница. Облече си халата, погледна в огледалото, направи гримаса и излезе.

Качих се в банята и след ленивото бърснене се върнах долу, за да я заваря под завивките. Върху масата до леглото имаше табла с ново кафе и чиния с тънко нарязан хляб и масло.

— Сигурно не искаш да ти сготвя нещо? — попита тя, докато събличах халата и се намествах в леглото до нея.

— Не, благодаря. Не ми казвай, че умееш и да готвиш — казах, като улових китката ѝ и си заиграх с нея.

— Разбира се, че мога — отвърна тя. — Мислиш, че съм толкова безпомощна?

Ръката ѝ беше слаба и твърда и аз без усилие можех да обхвана китката ѝ с палеца и показалеца си. Разгледах трите рязко очертани линии върху дланта ѝ.

— Ти си независима — казах. — Това е ключът към твоя характер.

Тя кимна.

— Независима съм.

Пуснах китката ѝ, а тя се загледа в дланта си и попита:

— Какво друго?

— Ти си човек на настроенятията.

Тя кимна отново:

— Имам ужасен нрав. Когато съм истински сърдита, просто полудявам.

— От какво ставаш истински сърдита?

— От много неща.

Тя стовари чинията с хляба и маслото върху гърдите ми.

— Джек ядосва ли те?

— Повече от всеки друг.

Сръбна от кафето си и зарея безизразен поглед през прозореца.

— Защо?

Тя сви устни и мръдна рамене.

— О, той ме ревнува, аз го ревнувам. — Тя неочаквано се закиска. — Караме се. Последния път, когато отидох с него на вечеря, имаше една жена, в която той се заглеждаше постоянно. Тя беше само една глупава малка блондинка — въпреки че имаше хубава фигура. Казах му, че може да отиде с нея, ако иска. Той ми отговори да не ставам глупава, но не спря да я гледа. Тогава откачих. — Очите ѝ засвяткаха. — Знаеш ли какво направих?

— Разкажи ми.

— Грабнах покривката от масата и съборих всичко на пода.

Тя остави чашата от кафето и се засмя.

— О, Клайв, само да беше видял. Бъркотията, трясъка и лицето на Джек! След това си излязох и го оставих там. Още бях бясна, когато се прибрах, така че отидох във всекидневната и изпочупих всичко, което можеше да бъде счупено. Вълшебно! Нямах представа колко вълшебно беше. Часовника, стъклените животни на Джек — тя посочи към скрина, — тези са единствените, които оцеляха. Държа ги тук, защото той мисли, че всички са счупени. Имаше и снимки — нали разбираш, всичко.

Тя запали цигара и вдиша дълбоко.

— Разбира се, той беше много ядосан, когато се върна. Бях се заключила в спалнята, но той изкърти вратата с ритници. Мислех, че ще ме убие, но той само си събра багажа и излезе, без дори да ме погледне.

— И оттогава не си го виждала?

— О, той ме познава. — Тя тръсна пепел в празната си чаша от кафето. — Той знае каква съм. Аз винаги избухвам. Не се занимавам с безхарактерни хора... ти такъв ли си?

— Обичам спокойния живот.

Тя поклати глава.

— Когато Джек го прихванат... — тя разпери ръце нагоре и се засмя.

Забелязах, че твърде охотно говори за съпруга си. Даже изглеждаше развълнувана и доволна, че има кой да я слуша. Като ѝ зададох няколко насочващи въпроса и я оставих да говори, успях да сглобя голяма част от миналото ѝ.

Вече знаех, че е изкусна лъжкиня, но чувствах, че някои от нещата, които ми беше казала, трябваше да са истина.

Беше омъжена от десет години. Преди това, както се досещах, е била доста дива. С Джек се срещнали на някакво парти, погледнали се и това било достатъчно. Трябва да е било някое от онези редки и необуздани физически съвпадения, когато няма никакво съмнение, че хората са били създадени един за друг. Оженили се почти веднага. По това време тя имала свои пари. Не каза колко, но вероятно е била сравнително заможна. Джек бил минен инженер, работата често го

отвеждала в далечни страни — места, където жена не би могла да отиде. Първите четири години от семейния им живот трябва да са били еднообразни и самотни за жена като Ева. Разбира се, тя била невротичка и много напрегната. Имала екстравагантни вкусове, а Джек не изкарвал много пари. Тогава това нямало значение, защото тя съхранила своята независимост и отказвала парите му. Той знаел, че тя разполага с достатъчно, и това положение му изнасяло. Но Ева била хазартен тип. Тя призна, че и двамата с Джек просто били родени за комарджии. Тя залагала на конни състезания, докато той съсредоточил вниманието си върху покера с големи суми. Тъй като бил много добър играч, печелел малко повече, отколкото губел.

Докато бил в Западна Африка — преди около шест години, — щастието я напуснало и тя започнала да пие много и да залага безразсъдно. Лошият късмет продължавал да я преследва, но не я спрял. Винаги дълбоко в съзнанието си тя вярвала, че ще може да си възстанови загубите. След това една сутрин открила, че е профукала целия си капитал и е останала на сухо. Знаела, че Джек ще побеснее, поради което не му казала. Мъжете я харесвали и бил необходим само този финансов натиск, за да стане тя това, което беше сега.

През последните шест години живяла изцяло от мъжете. Нищо неподозиращият Джек все още мислел, че тя продължава да има сигурния си доход, а Ева само поддържала тази илюзия у него.

— Предполагам, че все някой ден ще разбере... тогава не знам какво ще стане — заключи тя с фаталистично свиване на раменете.

— Защо не престанеш? — попитах, палейки десетата си цигара.

— Трябва да имам пари... а и какво ще правя по цял ден? И без това съм достатъчно самотна.

— Самотна? Ти си самотна?

— Нямам никого... освен Марти. Тя си отива към седем и аз оставам тук сама със себе си, докато дойде на следващата сутрин.

— Но имаш приятели... предполагам?

— Нямам никого — повтори глухо тя — и не искам да имам.

— Даже и сега, когато познаваш мен?

Тя се изви в леглото, така че да може да ме погледне, и каза:

— Чудя се твоята игра каква е. Намислил си нещо. Ако не си влюбен в мен... тогава какво е?

— Казах ти, че те харесвам. Интересуваш ме и искам да ти бъда приятел.

— Никой мъж не може да ми бъде приятел. Загасих цигарата си и обгърнах Ева с ръка, притеглих я плътно до мен.

— Не бъди толкова мнителна — казах. — По едно или друго време всеки има нужда от приятел. Бих могъл да ти помогна.

Тя се отпусна в мен.

— Как? Аз нямам нужда от никаква помощ. Единствено от полицията бих могла да очаквам неприятности. Имам един съдия, който може да ме измъкне.

Беше права, разбира се. Освен с пари всъщност с нищо не бих могъл да ѝ помогна.

— Ако се разболееш... — започнах аз, но тя ми се изсмя.

— Никога не съм била болна и ако се разболея, никой няма да го е грижа. В такива моменти мъжете винаги изоставят жената. Когато е болна, тя е безполезна за тях.

— Ти си адски цинична, нали?

— И ти щеше да си такъв, ако живееше като мен.

Зарових лице в косата ѝ.

— Харесваш ли ме, Ева?

— Ставаш — отвърна тя с безразличие, — и не си прави устата, Клайв.

Аз се засмях.

— Къде ще обядваме?

— Където и да е... няма значение.

— Да отидем ли на кино довечера?

— Добре.

— Значи ясно.

Погледнах часовника на полицата. Минаваше дванадесет.

— Знаеш ли, че бих пийнал нещо.

— А аз трябва да се изкъпя.

Тя се изплъзна от ръцете ми и стана.

— Оправи леглото, Клайв. Това е нещо, което не можах да се науча.

— Добре — казах, наблюдавайки я как се суети пред огледалото.

Станах и оправих леглото. След това отидох в другата стая и телефонирах в ресторант „Барбекю“, където резервирах маса до

стената.

Междувременно Ева вече беше слязла долу.

— Водата тече — извика тя. — Какво да облека?

— О, някаква рокля, мисля — казах аз. — Въпреки че снощният костюм ми хареса.

— Костюмите ми отиват повече от роклите.

Тя дойде до вратата, докато се качвах нагоре. Сложи ръце върху плоските си гърди.

— Пасват ми на фигурата — добави, кикотейки се.

— Добре — отвърнах. — Както искаш.

Останалата част от деня мина много бързо за мен. Изглежда, бях спечелил пълното ѝ доверие и тя ми разправяше за своите преживявания с мъжете, а темата за съпруга ѝ никога не отсъстваше твърде дълго. Приятно ни беше заедно. Но имах чувството, че мога да постигна само толкова. Все още съществуваше невидима стена, която от време на време се изправяше срещу мен. Ева не ми казваше колко печели. Когато я попитах дали спестява пари, отговори:

— Всеки понеделник отивам в банката и внасям половината от всичко, което съм изкарала. Тези пари не ги пипам.

Издекламира го така гладко, че не ѝ повярвах. Знаех колко безгрижни и екстравагантни са винаги жените от този вид. Бях готов да се обзаложа, че не е спестила пукнат грош, въпреки че, разбира се, не можех да я улича в лъжа.

Опитах се да я убедя да вземе застрахователна полица.

— Ще имаш нещо, когато остарееш и почувстваш нужда от пари — обясних аз.

Но тя не ми обърна внимание. Съмнявам се дали изобщо ме чу.

— Няма от какво да се безпокоя — каза. — Правя спестявания... между другото, тебе какво те интересува?

Едно нещо, което каза, ми хареса. Беше след като бяхме гледали най-новия филм с Богарт и отивахме към Лоръл Кениън. И двамата бяхме пили много и тя се беше смъкнала ниско долу на седалката с отметната назад глава и затворени очи.

— Марти каза, че с тебе ще ми бъде тъпо — заговори тя. — Помисли ме за луда, като чу, че ще прекарам края на седмицата с теб. Ще бъде изненадана, когато разбере, че не съм те изхвърлила.

Сложих ръка върху нейната.

— Щеше ли да ме изхвърлиш?

— Щях, ако ме беше отегчил.

— Значи уикендът ти хареса?

— Ммм... много.

Е, все нещо.

Лежахме в тъмното и говорихме до късно през нощта. Не мисля, че беше разговаряла толкова освободено с другото от много време. Сякаш беше отворила шлюзовете на някакъв язовир и думите ѝ бяха първоначално колебливи, с прекъсвания, а след това като непрекъснат поток. Не мога да си спомня всичко, което каза. Въпреки че по-голямата част беше за Джек. Животът им, изглежда, се състоеше от безкрайни скандали и диви вълнуващи сдобрявания. Според това, което ми разказа, отношенията му с нея се базираха на някакъв вид брутална привързаност, която допадаше на странната ѝ комплексирания същност. Фактът, че от време на време я биеше, не променяше нещата, щом той ѝ оставаше верен. В последното тя беше сигурна. Разказа ми как една вечер се връщали у дома от някакъв купон и тя се подхлъзнала и паднала на улицата. Изкълчила си, глезена, който моментално се подул. Джек ѝ се изсмял и я оставил да седи на тротоара. Бил уморен и бързал към леглото. Когато най-накрая се добрала, куцукайки, до дома, заварил го заспал, а на следващата сутрин я изхвърлил от леглото, макар че едва можела да стъпва, за да му направи кафе. Тя явно му се възхищаваше още повече заради подобен род изпълнения.

Това ме довърши. Беше толкова извън рамките на нормалните отношения с жените, че не можех да го разбера.

— Искаш да кажеш, че не харесваш внимателното държане? — попитах аз.

Почувствах как раменете ѝ се повдигнаха.

— Мразя слабостта, Клайв. Джек е много силен. Той знае какво иска и нищо не може да го спре.

— Е, щом ти харесва да се отнасят така с тебе... — предадох се аз.

Когато говореше за мъжете, които я посещаваха, тя не споменаваха имена. Възхищавах се на нейната дискретност. Това поне означаваше, че не би говорила и за мен.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Прибрах се около обяд. Когато влязох в асансьора, момчето ме дари с една от онези служебни усмивки.

— Добър ден, господин Търстън.

— Добър — казах аз и изпитах неизбежното повдигане в стомаха, докато асансьорът препускаше между етажите.

— Разбрахте ли за ония двамата, които се убили миналата нощ пред „Манола“? — попита момчето, докато излизах от асансьора.

— Не.

— Няма майтап. Сбили се заради някаква флърца и паднали на платното, прас — под колелата на един камион. Лицето на единия било размазано.

— Значи е получил нова физиономия — казах и отворих вратата на апартамента си.

Ръсел беше във вестибюла.

— Добър ден, господин Клайв — каза той с глас, който ми подсказа, че мисли деня за всичко друго, но не и за добър.

— Здравей.

Готвех се да вляза в спалнята си, когато улових погледа му.

— Какво има?

— Госпожица Керъл чака в дневната — каза той укорително.

Цялото му тяло, лицето му, веждите му излъчваха укор.

Вторачих се в него.

— Госпожица Керъл? Какво иска? Защо не е в студията?

— Не зная, господине. Чака повече от половин час.

Подадох му чантата си.

— Отнеси това в спалнята ми — казах и минах през антрето към дневната.

Керъл беше до прозореца, когато влязох. Тя не се обърна, въпреки че сигурно ме беше чула. Възхитих се на стройния ѝ гръб и на свежата бяло-червена карирана рокля, която носеше.

— Здравей — казах и затворих вратата.

Тя смачка цигарата си в пепелника и се обърна на пети. Заби очи в мен и аз пръв не издържах.

— Не си ли на работа тази сутрин? — прекосих стаята и спрях до нея.

— Исках да те видя.

— Чудесно. — Махнах към канапето. — Седни.

Докато отиваше към канапето, казах:

— Няма нищо нередно, нали?

Тя седна.

— Още не знам.

Посегна за друга цигара, намести я в цигарето и я запали.

Изведнъж почувствах, че съм леко уморен и нямам настроение да слушам лекции. Изправих се над нея.

— Виж какво, Керъл... — започнах, но тя вдигна ръка.

— Разговорът няма да бъде от типа „Виж какво“ — каза остро.

— Съжалявам, Керъл, но тази сутрин съм нервен. — Не исках да се карам с нея. — Нещо не е в ред. По-добре ми го кажи направо.

— Днес сутринта се видях с Мерл Бенсинджър. Тя се тревожи за теб.

— Ако Мерл Бенсинджър е разисквала моите проблеми с теб — казах аз студено, — значи е забравила, че е моя агентка, на която плащам.

— Мерл те харесва, Клайв. Тя мислеше, че сме сгодени.

Бавно седнах в един фотьойл по-далеч от Керъл и казах с леден и накъсан от гняв глас:

— Даже и да бяхме женени, пак не е нейна работа да говори за моите неща.

— Тя не каза нищо за твоите работи — тихо се обади Керъл. — Тя ме помоли да се опитам да те накарам да работиш.

Запалих цигара и хвърлих клечката в празната камина.

— Но аз работя — казах. — Ако тя се тревожи за проклетата си комисиона, защо не го каже?

— Добре, Клайв, щом приемаш нещата по този начин.

— Точно така ги приемам. За Бога, Керъл, никой писател не може да бъде накаран насила да пише. Ти го знаеш. Или ти идва, или не ти идва. Мерл искаше да напиша някаква тъпа статия за

„Дайджеста“. Аз просто нямах настройка за такова нещо. Ето защо тя се сърди.

— Тя не каза нищо за „Дайджест“, но добре тогава, нека оставим Мерл. — Тя кръстоса стройните си глезени. — Да говорим за Бърнстейн.

— Какво за него?

— Знаеш ли, той дойде вкъщи тази събота.

— Да, ти ми каза.

— Направих каквото можах. Четох му части от твоята пиеса. Дори го накарах да я вземе със себе си.

Изгледах я и повторих след нея:

— Дала си му екземпляр от пиесата? Къде намери ръкописа?

— О, намерих го — каза тя малко нетърпеливо. — Няма значение. Така се надявах...

Тя млъкна с жест на отчаяние. След това продължи:

— Ако беше там, щеше да е съвсем различно. Страхувам се, че пропусна голям шанс, Клайв.

Напълних дробовете си с дим от цигарата и казах:

— Не ми се вярва. Ако Бърнстейн толкова много искаше да направи „Проверка в дъжда“, щеше да я направи. Човек, който трябва да бъде уговарян да купи едно произведение, не върши работа. Той охладнява бързо, след като даде цял куп обещания. Не ми казвай, че Имграм е трябвало да убеждава Голд, за да купи романа му.

— Има голяма разлика между „Проверка в дъжда“ и „Земята е забранена“ — каза рязко Керъл.

Аз се размърдах нетърпеливо и тя продължи:

— Съжалявам, Клайв. Не исках да прозвучи така. Не можеш да сравняваш... искам да кажа...

— Добре, добре — прекъснах я сърдито. — Не е необходимо да ме пипаш с ръкавици. Искаш да кажеш, че моята работа не е достатъчно добра, за да защити сама себе си. Налага се ти, Джери Хайъмс и аз да се размажем пред Бърнстейн още преди да я е погледнал.

Тя прехапа нервно устна, но не каза нищо.

— Е, това не е начинът, по който бих желал да продавам работата си. Когато я продам, ще го направя, защото си заслужава да бъде

продадена. Няма да е нужно да я предлагам като амбулантен търговец. Така че Бърнстейн да върви по дяволите.

— Хубаво, Клайв, Бърнстейн да върви по дяволите. Но ти не постигаш нищо, нали?

— Аз съм добре. Не можеш ли да престанеш с тревогите си за мен? Сега виж какво, Керъл, нека да се разберем. Когато имам нужда от помощ, ще ти кажа. Твърде много хора се интересуват от мен. Това ме притеснява.

За да не нараня чувствата ѝ, добавих:

— Разбира се, аз съм благодарен, но в края на краищата това е мой бизнес. Оправям се чудесно.

Тя отново ме погледна в очите и каза:

— Мислиш ли? От две години не си написал нищо. Живееш от миналото си, Клайв. Това е едно от нещата, които не можеш да правиш в Холивуд. Един писател е добър само колкото следващата си книга или филм.

— Но моят следващ филм ще бъде добър — опитах се да се усмихна. — Не вдигай излишен шум, Керъл. Все пак Голд ми направи предложение. Това би трябвало да ти говори, че още не съм изпаднал.

— О, престани да позираш — каза тя и лицето ѝ започна да почервява. — Въпросът не е дали можеш да пишеш, а кога ще започнеш да работиш.

— Защо по-добре не оставиш това на мен? Какво правиш извън студията? Мислех, че си ангажирана с Имграм.

— Вярно е. Но трябваше да те видя, Клайв. Хората приказват.

Тя се изправи и се заразхожда из стаята.

— Предполага се, че би трябвало да сме нещо като сгодени, нали?

Това беше тема, в която нямах желание да навлизам точно тогава.

— Какво искаш да кажеш... хората приказват?

— За този уикенд.

Тя се обърна и ме погледна.

— Как можа, Клайв? Как можа да направиш такова нещо? Полудял ли си?

Стана тя, си помислих.

— Ако можех да разбера за какво става дума...

— Защо трябва да ме лъжеш? Аз знам какво се е случило. Досега трябваше да съм убедена, че си се освободил от всичко това. Не мислиш, че си още в гимназията, нали?

Изгледах я:

— Какво искаш да кажеш? От какво да съм се освободил?

Тя седна отново и каза уморено:

— О, понякога си глупав и отвратителен.

Раздразнението беше изчезнало от гласа ѝ. Изглеждаше отчайващо нещастна.

— Искаш да бъдеш неотразим, нали? Искаш да бъдеш големият чаровник и всички жени да падат, като те видят. Защо избра жена като тази? Докъде мислиш, че ще те докара това?

Нетърпеливо посегнах за цигара.

— Казваш много тежки неща, Керъл. С труд сдържах гнева си.

— Не съм в настроение да слушам повече. Може би е по-добре да се върнеш в студията, преди да сме си казали нещо, за което по-късно ще съжаляваме.

Тя седя неподвижно няколко секунди със склучени на коленете ръце и напрегнато тяло. След това си пое дълбоко въздух и се отпусна.

— Извинявай, Клайв. Не подходах правилно към случая. Не можеш ли да прекратиш всичко това? Не можеш ли просто да го зарежеш? Все още не е твърде късно.

Сърдито изтръсках цигарата си върху килима:

— Правиш голям въпрос за нищо. За Бога, Керъл, трябва да се осъзнаеш.

— Стигна ли донякъде с нея през уикенда? — попита ненадейно тя. — Успя ли вече да я събориш с чара си?

Скочих от мястото си:

— Виж какво, Керъл, слушах те достатъчно. Предпочитам да си тръгнеш. Иначе можем да се нараним взаимно всеки момент.

— Рекс Голд ми поиска ръката.

Преди години ме ритна кон. Вината си беше изцяло моя. Бях предупреден за лошия му нрав, обаче си мислех, че ще мога да се справя с него. Но той внезапно хвърли къч и аз се опомних на мократа кална земя, с разкъсван от болка корем, гледах коня и не можех да повярвам, че той е постъпил така с мен. В момента почувствах същата разкъсваща болка в червата.

— Голд? — казах и седнах отново.

Керъл удари юмруците си един в друг.

— Не трябваше да ти го казвам сега. Това е изнудване, нали, Клайв? Не, не трябваше да ти го казвам сега.

— Не мислех, че Голд... — започнах и млъкнах.

Защо не? Тя беше хубава. Беше добра в работата си. Щеше да бъде чудесна съпруга за Голд.

— Какво смяташ да правиш? — попитах след продължително мълчание.

— Не знам. Особено след този уикенд.

— Какво общо има този уикенд? — попитах. — По-скоро въпросът е дали го обичаш, или не.

— Такъв въпрос не важи за Холивуд — каза Керъл. — Знаеш това не по-зле от мен. Ако бях сигурна, че ти и аз... — Тя спря, подвоуми се и след това продължи: — Правиш ми живота много труден, нали?

Не казах нищо.

— Знаеш, че те обичам, Клайв.

Посегнах да хвана ръката ѝ, но тя се отдръпна.

— Не, не ме докосвай. Остави ме да говоря. Ужасно много неща съм изтърпяла от тебе. Познаваме се вече повече от две години. Предполагам, че е глупаво от моя страна да живея с миналото, но не мога да не си спомням за тебе, когато за първи път дойде при Робърт Роун. Тогава никой от нас не беше известен. Харесах те в момента, в който те видях. Според мен пиесата ти беше добра. Помислих си, че човек, способен на такива чувства, сигурно е добър, сърдечен и почтен. Харесваше ми уплашено-притесненият вид, който ти имаше винаги когато Роун се обръщаше към тебе. Беше обикновен и мил, и различен от другите мъже, които посещаваха офиса. Мислех си, че ще постигнеш много. Ето защо ти казах да дойдеш тук и да напуснеш Ню Йорк и всичко свързано с него. Беше време, преди да намериш всички останали свои приятели, когато ти се радваше на моята компания. Ходехме навсякъде и правехме всичко. Веднъж ме попита дали ще се омъжа за тебе и аз казах да. Но на следващата сутрин ти беше забравил. Даже не си направи труда да ми се обадиш. Не зная и сега какво чувстваш към мене, но знам аз какво чувствам към тебе. Това

обаче не означава, че искам да те обвържа по някакъв начин. Не бих желала да те имам на такава цена.

Искаше ми се да не беше започвала. Знаех, че трябва да взема решение, и ми беше необходимо време за размисъл. До събота вечер обичах Керъл, сега не бях сигурен. Знаех, че не трябва да я оставям да говори по този начин, разголвайки се пред мене, освен ако и аз не направех същото. Иначе всичко щеше да свърши, когато тя си тръгне, а аз не исках да свършва. За мен тя имаше голямо значение. Тя олицетворяваше последните две години, които бяха най-хубавите в живота ми. Тя олицетворяваше разума и добротата. Тя ми даваше увереност. Страхувах се да мисля какво ще бъде без нея.

— Повярвах ти, когато ми каза, че ме обичаш — продължи тя. — Предполагам, че беше така, защото ти означаваше толкова много за мен. Имаше нещо чисто в тебе, Клайв, докато беше беден. Предполагам, че успехът не се отразява добре на някои хора. На тебе не ти се отрази добре. Разбери, тревожа се за тебе. Наистина не виждам как ще я караш по-нататък. Не си научил нищо ново, откакто започна да пишеш в началото. Мислиш, че всичко, до което се докоснеш, става, но не е така. Никой не е... няма такова нещо. Всичко идва след много труд и никакво задоволяване с постигнатото, а придвижване напред, към все по-значителна тема, всеки път когато започнеш да пишеш. Освен това, естествено, трябва да чувстваш, че искаш нещо да кажеш и това нещо си заслужава да бъде казано.

— Страхотна реч — подхванах нетърпеливо, — но да приемем, че сме я слушали, ако не възразяваш. Ами ти? Ще се омъжиш ли за Голд?

Тя затвори очи и каза:

— Не знам. Не искам, но има редица предимства.

— Сигурна ли си?

— Голд е човек с въображение... власт... пари. Ще ми даде пълна свобода. Има няколко страхотни филма за правене. Може би това е нещо, което не би възприел, Клайв, но аз съм амбициозна. Не за себе си. Искам да видя създаването на по-добри филми. Бих могла да влияя на Голд. Той би се вслушвал в мнението ми.

— Остави настрана възпитаването на света, нека се съсредоточим върху себе си. Не се налага да се омъжваш за Голд, за да възпитаващ света, нали?

— Имаш ли нещо против?

Сега трябваше да говоря, или щях да я загубя.

— Разбира се, че имам, но искам да се опиташ да видиш нещата от моята гледна точка. Аз те обичам. Обичам те от много време, но това едва ли има значение точно сега. Всичко се обърка. Не мога да пиша повече. Ако скоро не се случи нещо, ще загазя здраво. И преди съм закъсвал, разбира се, но винаги съм бил сам. Не мога да понеса такова нещо, когато съм с теб.

Тя се загледа в деликатните си, кафяви от слънцето ръце.

— Така е само защото си загубил контакт с нещата, които наистина имат значение. Доста дълго време само се забавляваш.

Тя замълча, намествайки маншетите си така, че да покрият китките ѝ, и отсечено попита:

— Защо трябваше да водиш тази жена там, където можеха да ви видят заедно?

Обзе ме гняв.

— Значи този проклет преуспял писател ти изчурулика, нали? Така и предполагах. Точно в негов стил е да създава интриги и да клюкарства.

— Джери Хайъмс също те е видял — каза тя с умора в гласа.

— Е, и какво от това? Хайъмс знае защо се виждам с нея. В това няма нищо друго, Керъл. Не бих те лъгал. Имам страхотни планове и искам да напиша нейната история. Но това е всичко.

Керъл се изправи.

— Трябва да се връщам в студията — каза тя. — Съжалявам за всичко това, Клайв. Не можем да направим нищо повече, нали?

— Не ми ли вярваш? — попитах и се доближих до нея. — Голд ми поръча тази работа. Как бих могъл да я напиша, ако не се срещна с жената?

Тя поклати глава.

— Не знам, Клайв, и в случая не ме интересува особено. Доста ми писна от твоите приятелки. Трябваше да те дяла с твърде много от тях. Не бих могла да се състезавам с професионалистка. Докато не я оставиш, мисля, че е по-добре да не се срещаме.

— Не е възможно да говориш сериозно, Керъл — възкликнах разтревожен. — Не предпочиташ ли и при мен нещата да се оправят? Голд ми предлага петдесет хиляди долара. Не мога да пиша за нея, ако

не я виждам. — Тя се обърна да си тръгва, аз хванах ръката ѝ. — Слушай, казвам ти, че в тази история няма нищо освен писателски интерес. Не можеш ли да повярваш?

Тя си издърпа ръката.

— Не... но не забравяй да бъдеш внимателен, Клайв. Ще пострадаш. Тя знае как да се справи с човек като тебе.

В този момент балансите ми избиха.

— Добре — казах и гневът ми вече беше насочен срещу нея. — Ти си едно мило и сладко момиче. Благодаря ти за предупреждението. Ще бъда внимателен. Всеки път, когато я виждам, ще мисля за теб и твоето предупреждение и ще бъда много, много внимателен.

Тя пламна.

— Можеш да си задържиш евтиния сарказъм. Сам си търсиш белята и много се страхувам, че ще я намериш.

— Не трябва да се страхуваш за нищо. Докато имам твоето съчувствие, ще се справя добре — казах аз. — Не е нужно да се караме за това, нали? По-добре да бъдем любезни и да се преструваме, нали?

— Ти си специалист по фалша, разбира се — отвърна тя, засегната. — Но ако така чувстваш нещата, то наистина не трябва да се караме.

— Прекрасно.

Исках да се ядоса колкото мен.

— И да ме поканиш на сватбата. Няма да дойда, но ти ме покани, защото това ще бъде единственият път, когато ще мога да откажа на Голд. Но не се отказвам от неговите петдесет хиляди.

В очите ѝ се появи презрение и внезапно ми се дощя да я уязвя.

— Мога да си представя каква сватба ще ти направи Голд — продължих, усмихнат срещу нея. — Ще бъде в стил „Техникалър“. „Булката изглеждаше прекрасно. Тя пристана на Голд, за да може да възпитава света чрез създаването на по-хубави филми“. Голям смях ще падне.

Извадих табакерата си и измъкнах една цигара.

— Каза, че няма да се състезаваш с професионалистки? Вярно ли е това, сладка моя?

— Надявам се тя да те нарани — каза Керъл с побеляло лице. — Имаш нужда от това. Имаш нужда от точно такава жена, която може да

ужили дребното ти, подло мъжко его. Мисля, че тя ще го направи. Надявам се. Много се надявам да стане.

— Знаеш ли, добре че си жена. Добре че си в моя апартамент, под моя закрила, защото това ме спира да постъпя така, както би ми се искало.

— Предполагам, че би желал да ми отвъртиш един?

— Позна. Точно това ми се иска да направя, мила моя.

— Сбогом, Клайв.

— Това е страхотно. Това се казва въздържаност в драмата. Би имало голям успех на сцената. Нищо вулгарно... окончателно, разбира се, но определено не вулгарно. Ти си невероятна сценаристка с невероятно чувство за театър. Но трябва да внимаваеш за репликите си по време на сватбената нощ, сладка моя.

Тя стигна до вратата. Изобщо не се обърна. В следващия миг вече си беше отишла.

Когато вратата се затвори зад нея, стаята ми се стори много празна. Отидох до бюфета и си налях едно уиски. Изпих го, без да оставям бутилката, и веднага си налях още едно. Направих го четири пъти. След това оставих бутилката и отидох във фоайето. Чувствах се малко пиян и ми се плачеше.

Докато си слагах шапката, Ръсел слезе по стълбите. Той ме погледна печално, но не каза нищо.

— Госпожица Керъл ще се омъжи за господин Рекс Голд — казах, внимателно произнасяйки думите. — Знам, че обичаш клюкарските истории, Ръсел. Чувал си за господин Голд, нали? Е, тя се омъжва за него. Омъжва се за него, за да може да прави добро кино и да възпитава по-низшите класи. — Облегнах се на парапета. — Мислиш ли, че по-низшите класи искат да бъдат обучавани? Мислиш ли, че жертвата си струва? Аз не. Аз мисля, че те пет пари не дават дали тя ще се омъжи за Голд й дали ще гледат по-хубави филми. Но човек не може да спори с жена.

Ръсел изглеждаше сякаш го бях ударил в лицето. Той се опита да каже нещо, но думите не искаха да излизат. Оставих го и слязох с асансьора.

Качих се в колата.

— Горкичкият — казах на себе си. — Толкова ми е мъчно за теб. Запалих и подкарах към Клуба на писателите.

Обичайната тълпа отсъстваше този ден. Поздравих се с управителя и влязох в бара.

— Двоен скок — казах, докато издърпвах един от високите столове и сядах на него.

— Да, господин Търстън — откликна барманът. — Бихте ли желали малко лед?

— Слушай — наведох се напред, — ако исках лед, щях да кажа. Не желая да слушам никакви приказки нито от тебе, нито от някой друг.

— Разбира се, господин Търстън — изчерви се той.

Глътнах уискито наведнъж и бутнах чашата обратно към него.

— Още едно, отново без лед и без приказки. Дори не е нужно да споменаваш за времето.

— Разбира се, господин Търстън.

Ако не успеях да продам сценария си на Голд, не след дълго и аз щях да бъда като това момче. Парите ми щяха да са толкова оскъдни, че щях да съм принуден да приема каквото и да ми се предложеше.

Довърших уискито си.

— Напълни я пак.

В този момент влязоха Питър и франк Имграм.

Беше ужасно, че дойдоха точно в този момент, защото бях много ядосан и доста пиан. Смъкнах се от стола.

Питър се усмихна към мен.

— Здравей, Клайв — каза той. — Да пием ли по едно? Познаваш се с Франк Имграм, нали?

Познавах го и още как.

— Разбира се — казах и отстъпих крачка назад, заставайки в стойка. — Холивудският писател-клюкар, нали?

Праснах Имграм право в устата. Той падна по гръб и захърка, бъркайки с пръсти в устата си, за да не се задави от изкуствената челюст. Може и да е написал „Земята е забранена“, но зъбите му не бяха негови. Това беше нещо, с което го превъзхождах.

Не чаках да видя какво е станало. Просто си излязох от бара. Минах през фойето и излязох на улицата. Добрах се до колата и запалих. Трябваше да се овладеея, защото имах желание да се върна и отново да ударя онази дребна въшка. Толкова много ми се искаше да го ударя, че чак ме заболяха очите и врата.

Помислих си: Мерл Бенсинджър, Керъл, скъпата сладка Керъл, а сега Франк Имграм... вероятно и Питър Тенет. Сега всички те ще ме мразят до смърт. Наистина обърках всичко. Ако продължавах така, щях да стана доста известен.

Подкарах надолу по булевард Сънсет. След няколко дни вероятно никой не би искал да разговаря с мен. Може би ще се наложи да напусна клуба. Няма значение, си казах, все пак ти остава Ева. Намалих скоростта, защото внезапно ми се прииска да говоря с Ева. Това беше нещо, от което никой не беше в състояние да ме отклони. Можеха да ми попречат да бия Имграм, но не биха могли да ме спрат да телефонирам на Ева.

Спрях пред една дрогерия, оставих колата и влязох вътре.

Имах проблеми с телефонната шайба. Бях по-пиян, отколкото предполагах. Три пъти сгрехих номера, преди да го уцеля. Дотогава от мен вече се лееше пот и бях нервиран.

Обади се Марти.

— Ева Марлоу — казах аз.

— Кой се обажда?

Какво, по дяволите, я интересуваше? Защо не се обади Ева? Да не би да мисли, че искам да говоря със слугинята й всеки път, когато й звъня? Да не би да мисли, че ще си кажа името на слугинята, която ще го съобщи на млекаря, на сладоледаджията и на всички ония типове, с които се напива?

— Човекът от луната — казах. — Ето кой се обажда.

Пауза, после тя каза:

— Съжалявам, но госпожица Марлоу излезе.

— Не, не е — реагирах сърдито. — Не и по това време. Кажи й, че искам да говоря с нея.

— За кого да й предам?

— О, за Бога, господин Клайв... сега доволна ли си?

— Съжалявам, но госпожица Марлоу е заета.

— Заета? — повторих глуповато. — Но още няма два. Как може да бъде заета?

— Съжалявам — каза тя отново. — Ще й предам, че сте се обаждали.

— Чакай малко. — Почувствах се болен и опустошен, — искаш да кажеш, че има някой при нея?

— Ще ѝ предам, че сте се обаждали — каза Марти и затвори.
Пуснах слушалката и я оставих да се люлее. Чувствах се ужасно.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Събудих се от дълбок сън, за да открия, че Ръсел отваря завесите. Седнах със стон, усещайки, че главата ме цепи, а езикът ми е като гьон.

— Господин Тенет иска да ви види, господине — каза Ръсел, тътрейки се през стаята, за да застане до леглото ми. Тлъстото му лице издаваше лоши предчувствия.

Тогава си спомних Имграм.

— О, по дяволите — и паднах обратно на възглавницата. — Колко е часът?

— Минава десет и половина.

Той продължи да ме гледа с укор.

— Престани да се дуеш, Ръсел — извиках. — Предполагам, вече си чул какво се е случило в Клуба на писателите?

— Чух, господине — каза той и стисна устни. — И много съжалявам, че трябваше да го чуя.

— Сто на сто е така — отговорих и ми се искаше главата да не ме боли толкова много.

Трябва да съм бил много пиян, когато съм се прибрал. Даже не можех да си спомня как съм си легнал.

— Онази малка въшка си го търсеше.

Ръсел прочисти гърлото си.

— Господин Тенет чака, господине — напомни ми той.

Аз простенах.

— Чудесно. Кажи му да почака. Но нямам представа какво може да направи той. Не мисля, че някой може да направи нещо.

Когато той излезе, аз станах и пропълзах до банята. Студеният душ облекчи изтръпналата ми глава. След като се обръснах, си смесих бренди със сода и докато се облякох, вече приличах повече на себе си.

Заварих Питър в дневната.

— Здравей — казах, отидох до бюфета и си сипах поредното бренди със сода. — Още спях. Съжалявам, че те накарах да чакаш.

— Няма нищо.

— Някакво питие?

Той поклати отрицателно глава.

Приблжих се и седнах на канапето до него. Настана неловко мълчание. Погледнахме се и пак отместихме очи.

— Разбира се, става въпрос за Имграм. Ти сигурно беше пиян?

— Трябва ли да се оправдавам? — попитах, като се мъчех да запазя спокойствие, но чувствах, че ядът ме завладява отново.

— Не мисли, че съм тук, за да те критикувам — бързо каза той. — Въпреки че трябва да призная — бях изненадан, че можеш да направиш такова нещо. Дойдох да ти кажа, че Голд има намерение да те даде под съд.

Зяпнах от изненада.

— Голд има намерение да ме съди? — повторих.

Това не бях очаквал да чуя.

Питър кимна утвърдително.

— Страхувам се, че да. Виж какво, Имграм е контузен. Няма да бъде в състояние да работи няколко дни. Забавянето ще струва пари на студиото и Голд е бесен.

Почувствах внезапен прилив на задоволство. Най-накрая бях успял да засегна малката въшка.

— Ясно — казах.

— Помислих, че ще е по-добре да дойда и да поговорим — продължи Питър. Чувстваше се неловко, беше притеснен и по вида му можех да преценя, че цялата тази работа му е много неприятна. — Рекс Голд казва, че това щяло да му струва сто хиляди.

— Доста скъпо кроше — отвърнах, усетил внезапен студ и страх. — Не смята да ме съди за такава сума, надявам се.

— Практически той изобщо не би могъл да те съди. Това ще трябва да направи Имграм — обясни Питър. Загледа се в безупречно лъснатите си обувки и добави: — Рекс Голд се е видял с Имграм.

— Значи се е видял с него.

Изпих половината от питието си. Вече не беше толкова приятно на вкус.

— И Имграм смята да ме съди за сто хиляди долара? Не мисля, че ще ги получи.

Питър внимателно събори пепелта от цигарата с малкия си пръст.

— Имграм няма да те съди — отговори той. — Каза на Голд, че не би искал.

Оставих чашата си.

— Какво смята да прави?

— Не знам — каза Питър откровено. — Мисля си, че аз бих те дал под съд. Това, което направи, беше твърде долно, нали, Клайв?

Отминах думите му с махване с ръка.

— Да не би да ми казваш, че обръща и другата буза?

Питър кимна.

— Нещо такова.

Станах.

— Я го виж ти, малкото мазно зверче! — възкликнах гневно. — Не може да се отнася така с мен. Нека ме съди! Мислиш ли, че ме интересува? Мислиш ли, че ми пука какво ще направи?

— Виж какво, Клайв, я по-добре седни. И без това направи достатъчно глупости. Не е нужно да прибавяш още. Какво става с тебе? Разбираш ли, че Керъл се разкъсва на парчета?

Надвесих се над него.

— Слушай сега, Питър. Нямам нужда от твоите съвети. В това съм напълно сигурен. Така че стой настрана. Изобщо не се бъркай.

— Стига да можех — Питър разпери ръце в жест на отчаяние. — Мислиш ли, че всичко това ми харесва? Ти, изглежда, не можеш да разбереш колко сериозно е положението. Изправил си се срещу Голд. Всичко, което засяга Голд, засяга и студията. Това кроше стана причина за много неприятности. Аз не знам защо постъпи така. Може би си имал всички причини, за да удариш Имграм. Не знам и не искам да знам. Но вече се е случило и това обърка цялата ни програма. За да увеличи още повече неприятностите ни, Керъл нещо откачи. Не е в състояние да се съсредоточи и според мен ти си на дъното на това.

Седнах отново.

— Изглежда, всичко ще се стовари върху мен — казах с горчивина. — Какво, по дяволите, да правя?

— Мисля, че е най-добре да се махнеш от града за няколко дни — рече Питър: — Не можеш ли да отидеш в „Трий Пойнт“? Не бих желал да налетиш на Рекс Голд... не в сегашното му настроение. Както

разбра, Имграм няма да предприема нищо, а ние се опитваме да накараме Рекс Голд да те остави на мира. В момента, Клайв, той иска да ти изпие кръвта.

Щом чувствата му са такива, помислих аз, явно трябва да сложа кръст на моя сценарий.

— Точно сега не мога да напусна града — реших след минута размисъл. — Твърде много работа имам, но ще внимавам да не му се мяркам пред очите.

Питър изглеждаше разтревожен.

— Може би ще успееш. — Той стана. — По-добре да отивам в студията. В момента сме в страхотна бъркотия, а Рекс Голд е като сърдита мечка. Бъди разбран и се скатай за няколко дни.

— Добре — обещах аз. — Между другото, Питър, знаеш, че работя върху един сценарий за Голд. Мислиш ли, че това ще го провали?

Питър сви рамене.

— Би могло. Зависи колко време ще се забавим. Ако се оправим бързо и сценарият ти е добър, би трябвало всичко да е наред. Рекс Голд е бизнесмен. Малко вероятно е да подмине един добър сценарий. Но само ако е нещо изключително.

— Да.

Изпратих го до вратата, чувствайки се депресиран и разтревожен. Започнах да разбирам какъв глупак съм бил, за да ударя Имграм. Това сериозно би могло да повлияе на бъдещата ми кариера.

— Можеш ли да направиш нещо за Керъл? — неочаквано попита Питър.

— Предполагам, че не.

Той ме изгледа и аз внезапно почувствах срам.

— Тя те обича, Клайв — тихо каза той. — Тя е страхотно момиче и не заслужава подобно отношение. По едно време мислех, че отношенията ви са сериозни. Зная, че не е моя работа, но ми е отвратително да я гледам как се разкъсва на парчета.

Не казах нищо.

Той стоеше, колебаейки се, после сви рамене:

— Е, съжалявам. Може би тя ще го преодолее. Довиждане, Клайв. Не се показвай известно време. Сигурен съм, че ще се размине, ако си внимателен.

— Разбира се — казах аз. — Благодаря, че дойде.

Когато той си отиде, аз се върнах в дневната и изпих още една чаша. Искях да отида при Керъл, но някак не можех да заставя себе си да застана пред нея. Бях я наранил и знаех със сигурност, че ако сега отида при нея, задачата ми ще бъде много по-трудна, отколкото ако ѝ дам време да се стабилизира. Между другото на мен също ми се събра твърде много. Не се притеснявах от Имграм, но Голд ме тревожеше. Той би могъл да е опасен, ако поискаше. Седнах и се замислих за това. Може би трябваше да го видя и да се опитам да му обясня, но накрая реших, че Питър знае най-добре. Трябваше да се примиря с мисълта да изчезна, докато се уталожат нещата.

Огледах сърдито голямата дневна, понеже не можех да понеса мисълта, че ще трябва да прекарвам ден след ден, затворен между тези четири стени. Щях да полудея. Надали щях да седна с някоя книга като в доброто старо време. Холивуд ме беше направил неспокоен и мисълта да остана сам, макар и за няколко часа, беше непоносима.

Погледнах часовника си. Беше единадесет и четиридесет и пет. Тогава се сетих за Ева. По това време би трябвало да е в леглото — вероятно спи. Знаех какво щях да направя. Щях да ѝ се обадя и да я накарам да обядва с мен. В момента, в който го реших, почувствах голямо облекчение. Ева щеше да бъде разрешението на моята самота. Докато разполагах с нея, не ме интересуваеше какво ще се случи.

Стигнах до Лоръл Кениън няколко минути след пладне. Спрях пред къщата на Ева, оставих колата и минах бързо по пътеката. Почуках и застанах в очакване.

Вратата се отвори почти веднага и пред мен застана Ева, премигваща срещу силната слънчева светлина. Тя се опули насреща ми и се изсмя:

— Клайв! Помислих, че е млекарят.

Явно току-що се беше измъкнала от леглото. Косата ѝ беше разчорлена и не си беше сложила грим.

— Какво правиш, за Бога, тук по това време?

Усмихнах ѝ се.

— Здравей, Ева. Реших да те изненадам. Може ли да вляза?

Тя се уви в халата и се прозя.

— Тъкмо мислех да влизам в банята. О, Клайв, ти си върхът. Можеше поне да се обадиш.

Последвах я в спалнята. Стаята едва доловимо миришеше на парфюм и нечиста пот. Тя отиде и отвори прозорците.

— Пфу! Тук смърди, нали? — каза Ева, седна на леглото и се зачеса по главата. — О, уморена съм.

Седнах до нея.

— Изглеждаш, като че ли си имала изтощителна нощ. Какво си правила?

— Ужасно ли изглеждам? — попита тя, падна назад върху възглавницата и се протегна. — Не ми пука. Тази сутрин не ми пука за нищо.

— И при мен е същото. Затова дойдох да те видя — казах, гледайки бялото ѝ тясно лице.

Имаше торбички под очите, а двете вертикални бръчки на челото ѝ бяха силно изразени.

— Нека се отегчаваме заедно. Ела да обядваш с мен.

Тя изкриви лице и каза:

— Не. Не ми досаждай.

— Хайде, не бъди инат — помолих я. — Ще обядваме рано и след това можеш да се върнеш пак тук, ако искаш. Хайде не се прави на рак.

Тя вдигна очи към мен и в погледа ѝ прочетох колебание.

— О, не знам. — Намръщено изражение помрачи лицето ѝ. — Толкова е отегчително да се обличаш. Не, Клайв, не ми се излиза.

Посегнах и я хванах за ръцете, издърпвайки я така, че телата ни се доближиха.

— Ще дойдеш — казах твърдо. — За разнообразие искам да те видя облечена. А сега, какво ще облечеш?

Тя се освободи от мен и се помъкна към гардероба.

— Не знам — прозя се отново. — Оох, уморена съм и не искам да излизам.

Отворих гардероба. На релсата висяха половин дузина различни костюми, шити по поръчка.

— Защо не облечеш рокля? — попитах. — Защо винаги трябва да се обличаш толкова строго? Бих желал за разнообразие да те видя в нещо леко и женствено.

— Поне ми позволи аз да реша какво ми отива, Клайв — каза тя и свали един стоманеносив костюм от закачалката. — Ще облека това.

Разбра ли?

— Добре, а сега отивай в банята. Седнах на леглото. — Ще изпуша една цигара и ще те чакам.

— Няма да се бавя — каза тя, затваряйки гардероба.

Докато беше горе в банята, обиколих малката стая. Отварях чекмеджетата, поглеждах вътре, после ги затварях. Размествах стъкленикните животни и докато го правех, се сетих за мъжа ѝ. В стаята цареше някаква тъмна, тайнствена атмосфера и аз не можех да не помисля за многото мъже, които идваха тук. Прикрити, потайни мъже, които биха се засрамили, ако приятелите им научеха къде са били.

Тези мисли ме разтревожиха и започнах да чувствам гняв и объркване. Гадно ми беше да помисля, че толкова много мъже делиха Ева с мен. Цялата атмосфера на стаята най-накрая стана толкова непоносима, че аз излязох в коридора и ѝ извиках да побърза.

— Идвам — каза тя, — не бъди нетърпелив.

В този момент чух отварянето на входната врата и Марти влезе.

Тя ми отправи бърз изненадан поглед, след това се усмихна:

— Добро утро, господине. Чудесна сутрин, нали?

— Да — отвърнах, без да я гледам.

Неприятно ми беше да я видя. Мразех сервилното ѝ, знаещо изражение. Чудех се дали Ева ѝ беше казала за мен. Чудех се дали тези две жени обсъждаха мъжете, които посещаваха малката къща, и дали не им се надсмиваха зад гърба. Не можех да остана в една стая с тази жена, за която подозирах, че понякога ми се присмива.

— Кажи на госпожица Марлоу, че ще бъда в колата — подхвърлих рязко и се измъкнах от къщата.

Ева се присъедини към мен след по-малко от половин час. Беше елегантна и стегната, но на силната слънчева светлина ми се стори, че изглежда по-възрастна и малко уморена.

Отворих вратата на колата и тя се плъзна вътре. Погледнахме се.

— Добре ли изглеждат?

Усмихнах ѝ се.

— Чудесно.

— Не лъжи. Наистина ли изглеждат добре?

— Би могла да отидеш навсякъде, Ева, и то с всеки.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се. Проблемът при тебе е, че се срамуваш от това, което вършиш — казах, натискайки стартера. — Това е една от причините за твоя комплекс за малоценност. Ти искаш и двете неща, нали? Е, досега всичко е наред. Няма от какво да се тревожиш.

Тя ме изгледа изпитателно, реши, че казвам истината, и потъна в седалката, като ми каза с леко кимване:

— Благодаря. Къде отиваме?

— В „Найкъбоб“ — отговорих, завих по Сънсет и потеглих към Франклин. — Добре ли е?

— Ммм, предполагам.

— Опитах се да те чуя вчера в два, но Марти каза, че си заета.

Тя направи физиономия, но не каза нищо.

— Сигурно работиш по цял ден и цяла нощ — казах, самоизмъчвайки се тайно.

— Да не говорим. Чудя се защо вие, мъжете, винаги трябва да говорите за това.

— Съжалявам... бях забравил, че за теб това е работа.

Минахме няколко преки в тишина, след което казах:

— Ти ме озадачаваш, Ева. Всъщност не си чак толкова нечувствителна, нали?

Тя сви устни.

— Защо го казваш?

— Мисля, че би могла лесно да бъдеш уязвена.

— Но никога няма да го покажа — реагира бързо тя.

— Странна си. Винаги очакваш да чуеш лоша дума. Възприемаш всеки човек като враг. Искam да се отпуснеш и да гледаш на мене като на приятел.

— Не ми трябваат приятели — отвърна тя с нетърпение. — Както и да е, аз никога не се доверявам на мъжете. Твърде добре ги познавам.

— Така е, защото познаваш само лошите им страни. Не би ли ми позволила да бъда твой приятел?

Тя ме погледна с безразличие.

— Не, и престани да говориш глупости. Ти никога не би могъл да означаваш нещо за мен. Казах ти го няколко пъти, така че защо не престанеш?

Видя ми се съвсем безнадеждно. Отново почувствах тъмните признаци на безсилния гняв срещу нея. Само ако можех да направя

нещо, с което да я разтърся, да проникна зад това отношение на студено и абсолютно безразличие, зад което се криеше.

— Ти си достатъчно директна — казах. — Поне си знам мястото.

— Не разбирам какво целиш — тя ме изгледа изпитателно. — Има нещо под тази гладка повърхност. Какво искаш, Клайв?

— Теб — казах. — Харесваш ми. Възбуждаш любопитството ми. Искам да чувствам, че имам място в твоя живот. Това е всичко.

— О, ти си полудял — възкликна тя нетърпеливо. — Сигурно познаваш стотици жени. Защо се занимаваш с мен?

Да... защо се занимавах с нея? Защо се занимавах с нея, когато имах Керъл? Защо си губех времето да се блъскам в каменна стена, след като всеки път, когато я срещам, ставаше все по-ясно, че никога няма да ме приеме? Не знаех. Но трябваше да продължавам, макар да бях наясно, че освен ако не се случеше нещо неочаквано, ние винаги щяхме да бъдем в това безнадеждно положение.

— Другите жени нямат значение — казах, спирайки пред „Найкъбоб“. — Те не се броят. Мен ме интересуваш ти.

Тя направи нетърпелив жест и каза:

— Сигурно си луд. Казах ти, че не означавах нищо за мен. Не мога постоянно да ти го повтарям, нали? Ти не означавах абсолютно нищо за мен и никога няма да означавам.

Слязох от колата и вдървено минах от другата страна, за да ѝ отворя вратата.

— Добре — съгласих се. — Няма за какво да се притесняваш. А между другото, щом си толкова сигурна, защо излизаш с мен?

Тя ми отправи бърз недружелюбен поглед. За миг помислих, че съм прекалил и тя ще си тръгне веднага. В същия момент Ева внезапно се изкиска:

— Е, нали и аз трябва да живея?

Почувствах как кръвта ми се дръпва от лицето, но не спрях, нито я погледнах. Влязохме в „Найкъбоб“ и седнахме на една маса, отдалечена от входа.

Всичко, което подозирах, но нямах желание да приема, се съдържаеше в това проклето изречение: „Е, нали и аз трябва да живея?“

След като дадох поръчката, казах на келнера да ми донесе бутилка скоч. Имах голямо желание да изпия нещо. Не говорихме, докато дойде уискито.

— Ти си едно малко хладнокръвно същество, нали? — Налях две големи дози.

— Така ли мислиш?

Изглеждаше отегчена.

Всичко вървеше на зло. Налагаше се да положи някакво усилие, ако исках обедът да мине успешно. Нямаше смисъл да разчитам на нея за това.

— Чувала ли си се с Джек? — попитах, внезапно променяйки темата.

— Чуваме се всяка седмица.

— Той добре ли е?

— Ммм... добре.

— Ще си идва ли?

— Ммм.

— Колко време ще остане?

— О... седмица... десет дни. Не знам.

— Значи няма да те виждам.

Тя поклати глава. Погледът ѝ беше празен и далечен и аз чувствах, че почти не ме слуша.

— Бих желал да се запозная със съпруга ти — казах нарочно.

Тя ме изглежда остро.

— Така ли?

— Защо не?

Очите ѝ се оживиха.

— Ще ти хареса. Всички го харесват... Но аз съм единствената, която го познава истински. Хората си мислят, че той е просто мил човек. — Тя се опита да прозвучи подигравателно, но не се получи. — Понякога се вбесявам, когато гледам как хората се тълпят около него... само ако знаеха как се отнася към мен.

За мен беше ясно, че тя нямаше нищо против отношението му към нея. Каквото и да направеше той, тя щеше да го приеме. Можех да прочета това във всяка черта от лицето ѝ и в израза на очите ѝ.

— Е, ще се запознаем ли?

— Добре. Ще говоря с него.

Келнерът донесе супа от раци. Беше много хубава, но Ева почти не я докосна.

— Ти не ядеш.

Тя вдигна рамене.

— Не съм гладна. Все пак току-що ставам.

Бутнах нетърпеливо чинията си встрани.

— Съжаляваш ли, че дойде?

— Не... нямаше да дойда, ако не исках.

— Никога не си се учила да казваш нещо любезно, нали?

— Нямам нужда от това. Или ме приемаш каквато съм, или не.

— Винаги ли се отнасяш така с клиентите си?

— Защо не?

— Не е много хитро, какво ще кажеш?

Тя нямаше от какво да се притеснява. Знаех, че казва истината. Ако и другите ѝ мъже бяха като мен, значи винаги щяха да се връщат.

Погледнах я. Арогантното изражение в очите ѝ събуди в мен желанието да я уязвя.

— Ти си знаеш най-добре, разбира се — казах спокойно, — но в края на краищата не че ставаш по-млада. Ще дойде време, и те ще престанат да се връщат.

Устата ѝ се изкриви и тя вдигна рамене:

— Твърде късно е тепърва да уча нови номера. Досега не съм тичала подир никого и нямам намерение да започвам.

— Знаеш ли, Ева — продължих. — Не мисля, че си щастлива. Животът, който водиш, е твърде противен, нали? Защо не се откажеш от него?

— Всички сте еднакви — отвърна тя. — Всички го казвате, но никой не прави нищо. Между другото, с какво мислиш, че бих се занимавала? Да стана робиня вкъщи? Не и аз!

— Джек все така ли ще пътува? Не съществува ли възможност да ти създаде дом?

Тя се загледа покрай мене. Докато мечтаеше, погледът ѝ омекна.

— Бяхме решили да отворим крайпътно заведение. — Тя доста безнадеждно вдигна рамене. — О, не знам.

Келнерът донесе второто и когато се отдалечи, тя каза неочаквано:

— Няма да повярваш, но миналата нощ плаках. — Погледна ме бързо, за да види дали ще ѝ се смея. — Не ти се струва възможно, нали?

— Защо плака?

— Бях самотна... имах кофти ден. — Лицето ѝ се опъна. — Ти не знаеш колко скапани могат да бъдат някои мъже. Нямах представа колко е самотен този живот. Не можеш да имаш доверие в никого. Всички гледат да вземат каквото могат.

— Разбира се, че такъв живот е гаден — казах. — Не е възможно нещо добро да излезе от него. Не можеш ли да печелиш пари по някакъв друг начин?

Лицето ѝ стана студено и неподвижно.

— Не — отсече тя. — Как бих могла? Глупаво е, че се оплаквам, но днес просто не съм във форма. — Тя пое дълбоко дъх: — Как само мразя мъжете!

— Нещо те е разстроило. Какво е то?

— О, нищо. Няма значение, Клайв, не възнамерявам да говоря за това.

— Някой се е отнесъл зле с теб миналата нощ.

— Да. Той се опита да ме измами...

Тя раздражено изщрака с пръсти.

— Надявам се, че не му се е разминало — казах, любопитен да науча какво се е случило.

В очите ѝ се появи силен гняв и злоба.

— Не, той повече няма да стъпи в моя дом. — Тя неочаквано отблъсна чинията си. — По-добре да си тръгваме.

Едва беше докоснала храната.

Дадох знак на келнера и казах:

— Слушай, Ева, нека от време на време да обядваме или вечеряме заедно. Ще бъде добре за теб. Искам да се отнасяш към мен като към приятел. Може би мислиш, че нямаш нужда от приятел, но това ти дава възможност да се разтовариш. Аз се опитвам да се отнасям към теб като към човешко същество. Никой от другите ти мъже не го прави, нали?

За миг тя изглеждаше леко стресната, след което каза:

— Не, мисля, че не.

— Е, Съгласна ли си? Не виждаш ли, че едно кратко откъсване от цялата тази мръсотия ти се отразява добре?

Тя сви устни.

— Добре — каза и се пооживи малко. — Благодаря, Клайв. Да, би ми било приятно.

Почувствах се така, сякаш съм спечелил решителна битка:

— Чудесно. Ще ти се обадя следващата седмица и ще се разберем.

Платих сметката и отидохме до колата.

Когато завихме в Лоръл Кениън, тя каза:

— Беше ми приятно. Ти си особняк, нали, Клайв?

Аз се засмях:

— Така ли? Само ако ме сравняваш с другите мъже, които познаваш. Ти все още мислиш, че искам нещо от тебе. Не искам нищо. Ти просто събуждаш интереса ми. Харесва ми да съм с теб.

Спряхме пред къщата ѝ. Слязох и застанах до колата.

— Ще влезеш ли? — попита тя с усмивка.

Поклатих глава.

— Не... не днес. Беше много хубаво, Ева. Искам да излезем отново.

Тя ме гледаше. Усмивката все още стоеше на устните ѝ, но беше изчезнала от очите ѝ.

— Не искаш ли да влезеш?

— Искам да бъда твой приятел — казах аз. — Ще те изведа някъде следващата седмица, но не искам да се отнасям към тебе като другите мъже.

В този момент очите ѝ бяха много студени, но усмивката все още личеше на лицето ѝ.

— Разбирам — каза тя. — Добре. Благодаря ти, Клайв, за обета.

За мен това беше решителен момент. Видях, че е разочарована и раздразнена от това, че нямаше да ѝ платя за компанията. Прочетох го ясно в очите ѝ. Ако трябваше да продължавам по предназначения план, рано или късно щях да стигна до тази точка. Независимо от онова, което беше казала, когато влизахме в ресторанта, бях решил да приключа с този номер. Нямах намерение да бъда като Харви Бароу и да си плащам за компанията ѝ. Щях да ѝ осигуря приятно прекарване. Щях да слушам приказките ѝ за Джек и за неприятностите, но нямаше намерение повече да ѝ давам пари.

— Значи ще се обадиш? — попита тя.

— Да. Довиждане, Ева, и не плачи повече.

Тя се обърна и тръгна бързо към къщата.

Аз се върнах в колата, запалих цигара и натиснах стартера. Подкарах бавно надолу по улицата и когато завих на ъгъла, видях един мъж, който идваше срещу мен. Първоначално не го познах, после забелязах дългите ръце, които май стигаха почти до коленете му. Огледах го бързо, докато отминавах. Беше Харви Бароу.

Приближих се до тротоара и спрях. Какво търсеше Харви Бароу в този район? Знаех, разбира се, но не исках да допусна, че отива да посети Ева.

Измъкнах се от колата и се затичах назад. Когато завих зад ъгъла, го видях да крачи целенасочено по Лоръл Кениън. Намали ход пред къщата на Ева и застана нерешително пред портата.

Искаше ми се да му изкрещя. Искаше ми се да се затичам, да го настигна и да забия юмрук в грозното му, брутално лице. Но вместо това просто стоях там и наблюдавах. Той бутна портата и тръгна бързо надолу по късата пътека към къщата.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Бях забравил за Харви Бароу. Беше ми се сторил толкова долно и незначително създание, че го бях изхвърлил от „Трий Пойнт“. Не ми беше дошло наум, че отново ще се свърже с Ева. Тя се беше отнесла към него така безмилостно, а аз толкова го бях унизил, че беше немислимо да се изправи отново пред нея. И въпреки това той идваше тук и я делеше с мен, и ме принизяваше до собственото си жалко равнище.

Все още се чувствах шокиран и потиснат, когато отварях входната си врата. Ръсел дойде по коридора да ме посрещне. Още първият поглед към разтревоженото му лице ми подсказа, че следват нови неприятности.

— Госпожица Бенсинджър чака да ви види, господине — съобщи той.

Вперих очи в него.

— Чака да ме види? — повторих. — Откога е тук?

— Току-що пристигна. Каза, че е спешно и ще чака десет минути.

Чудех се защо ли Мерл Бенсинджър е дошла чак от офиса си, за да ме види. Очевидно трябва да е нещо спешно и важно, тъй като тя почти не се отделяше от бюрото си.

— Добре, Ръсел — казах, подавайки му шапката си. — Отивам веднага.

Влязох в дневната.

— Здравей, Мерл — поздравих я. — Това се казва изненада!

Мерл Бенсинджър беше едра, червенокоса и яка жена. Изглеждаше добре за своите четиридесет години, а нямаше и по-добра бизнесменка от нея в Холивуд. Беше се настанила пред празната камина и ме гледаше с буреносни очи.

— Ако това е изненада, по-добре си сипи бренди — каза тя, без да обърне внимание на ръката ми, докато сядаше върху страничната облегалка на канапето, — защото положително ще имаш нужда.

— Виж сега, Мерл — започнах. — Съжалявам за статията за „Дайджест“.

— Статията няма значение — отсече тя. — И без нея положението ти е достатъчно критично. — Тя порови из чантата си извади смачкан пакет „Кемъл“. — Нямам много време, затова ще започнем направо по същество. Само ми кажи едно нещо... ударил ли си франк Имграм?

Прокарах пръсти през косата си.

— Да, най-вероятно съм го ударил. Тебе какво те засяга?

— Той ме пита какво ме засягало? — Мерл умолително вдигна очи към тавана. — Това се казва нахалство. Той цапардосал най-голямата печатница на пари в Холивуд, счупил му изкуственото чене и ме пита какво ме засягало! — Гледаше с почти освирепели зелени очи. — Слушай, Търстън, проявил си се като тъпак. Проявил си се като такъв голям тъпак, че не мога да си представя какви са били тези родители, които са те създали. Случаят „Дайджест“ беше достатъчно лош, но това... какво да ти кажа, това е самоубийство.

— Хайде де — казах аз нетърпеливо, — чак толкова?

Тя хвърли цигарата си и отиде до прозореца.

— Повече няма накъде, Търстън. Изправил си се срещу най-големия и силен човек в киното... Голд. Той е решил да те смачка и ще го направи. Между нас казано, най-добре би било да си събереш багажа и да се спасяваш. Що се отнася до Холивуд... ти си аут.

Отидох до бюфета и си направих едно силно уиски със сода. Чувствах, че имам нужда.

— Налей още едно — грубо подвикна Мерл. — Да не мислиш, че само ти имаш нерви?

Подадох й уискито и седнах.

— А какво ще стане с този договор между Голд и мен? — казах аз. — Ти няма да му позволиш да се измъкне, нали?

Мерл безнадеждно поклати глава.

— Като го слушам какви ги дрънка този тип — сподели тя с карамфилите във вазата. — Договор! Той си мисли, че имал договор. — И се нахвърли върху мен: — Не бих могла да накарам дори сляпо, малоумно двумесечно бебе да се придържа към такъв договор! Той не означава абсолютно нищо. Ако Голд не хареса сценария, с договора е свършено.

— Може пък да го хареса — рекох смутено. — Не ми казвай, че Голд е чак такъв задник, та да се откаже от хубав сценарий само и само за да ми го върне.

Тя ме изгледа със съжаление.

— Не разбираш ли, че твоето пианско изпълнение струва на Голд около сто бона? Сценарият трябва да е страшно добър, за да накара човек като Голд да забрави сто бона. Ако питаш мен, в Холивуд няма писател, покрай който да забрави толкова много пари.

Изпих уискито си и запалих цигара.

— Е — направих усилие да потисна уплахата си, — какво трябва да направя? Ти си моят агент. Нищо ли не можеш да предложиш?

— Няма какво да се предложи. Голд те е включил в черния списък и това е всичко. Ще трябва да пишеш романи. За сцената и екрана си аут.

— А, не — казах, внезапно разгневен, — той не може да постъпи така с мен. Та това е лудост...

— Може и така да е, но аз знам на какво е способен. Голд е единственият в Холивуд, с когото не мога да се справя.

Тя внезапно щракна с пръсти.

— Но има един човек, който може.

Впих очи в нея.

— Може какво? За какво говориш?

— Да ти оправи отношенията с Голд.

— Кой?

— Твоята приятелка... Керъл Рае.

Станах прав.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това?

Тя ми направи знак с ръка да седна отново и каза успокоително:

— Хайде сега, не се впрягай. Керъл Рае може да ти уреди нещата. Тя и Голд са така.

Тя кръстоса пръсти.

— Откога? — попитах и едва можах да позная гласа си.

Мерл се облеци срещу мен.

— Ти знаеш, че Голд иска да се ожени за нея, нали?

— Знам, но то не означава нищо.

— Така ли? Как си го представяш? Нека ти кажа нещо. Голд никога не е бил женен. Той гони шейсетте. Изведнъж си пада по едно

момиче и ти казваш, че това не означавало нищо. За Голд означава всичко. Когато човек на неговата възраст си падне по някого, той полита като канара, пусната от небостъргача „Емпайър Стейт Билдинг“. Точно сега това момиче би могло да направи с Голд каквото поиска. Казвам ти... дори може и да те оправи.

Поех дълбоко въздух и с усилие потиснах гнева си, което ме накара да се изпотя.

— Ами добре, Мерл, благодаря за информацията. Ще помисля. Ще внимавам.

Как възпях ръцете си да не й направя нещо, аз си знам, но ми беше ясно, че не мога да си позволя да си създавам повече врагове.

Мерл стана.

— По-добре ще бъде да направиш нещо повече, Търстън — каза тя. — Казах ти как да постъпиш. Оттук нататък зависи от теб. Ако бях на твое място, щях да изоставя този филмов сценарий и да се заема с някакъв роман. Някои от твоите кредитори ми се обаждат, за да разберат дали си се скарал с Голд. Засега ги преметнах, но това няма да е за дълго.

Бях твърде слисан, за да направя нещо друго, освен да се пуля срещу нея.

— И още нещо — спря се тя при вратата, — какви са тези приказки, че си излизал с някаква проститутка?

Почувствувах, че се разтрепервам, и се озъбих грубо, гледайки встрани от нея:

— Достатъчно те слушах тази сутрин, Мерл. Не си пъхай зурлата в моите работи.

Тя ме изгледа и вдигна ръце в знак на безнадеждно отчаяние.

— Значи е истина? Ти луд ли си? Няма ли достатъчно жени за теб в тази изпълнена с блясък помийна яма, та трябва да се хванеш с такава флърца? Говорят за теб, Търстън. Никой писател не може да си позволи такъв скандал. Стегни се, за Бога, или ще трябва да се разделим.

Кръвта се оттегли от лицето ми.

— Холивуд няма да ми диктува какво да правя! — казах побеснял. — Това се отнася и за теб, Мерл! Ще се срещам с когото си искам, по дяволите, и ако това не ти харесва, знаеш какво можеш да направиш.

— Какъв мухльо си бил — кипна тя на свой ред. — Мислех, че ние двамата бихме могли да спечелим пари, но съм сгрешила. Добре, щом мислиш така. За мен това не означава нищо, защото ти се плъзгаш надолу. Познаваш ме, Търстън, аз съм откровена. Ако продължаваш да се развяваш с тази жена, името ти ще почне да вонят като едномесечен труп. Бъди умен. Ако не можеш да минеш без нея, поне не я показвай на публични места. Дръж я някъде на скрито, далеч от очите на хората.

Бях толкова разгневен, че бих могъл да я ударя.

— Довиждане, Мерл — отворих й вратата. — Има много други лешояди, които с удоволствие ще поемат моите работи. Що се отнася до мен, с теб е свършено.

— Довиждане — отвърна тя. — Брой си стотинките, Търстън, ще ти трябват.

Беше излязла, преди да успея да измисля подходящ отговор.

Започнах да крача напред-назад. Какво искаше да каже с онова нещо за моите кредитори? Не дължах кой знае колко големи суми. Какво искаше да каже? Позвъних за Ръсел.

— Имаме ли някакви по-големи дългове, Ръсел? — попитах го, когато влезе.

— Няколко, господине — каза той, а веждите му запълзяха нагоре към темето. — Мислех, че държите сметка за тях.

Изгледах го свирепо и отидох до бюрото. Отворих едно от чекмеджетата и извадих купчина листове.

— Ти би трябвало да се грижиш за това, Ръсел — казах сърдито. — Не можеш да очакваш от мен да върша всичко в този проклет апартамент.

— Но аз никога не съм ги виждал, господине — възрази Ръсел. — Ако съм знаел, че са там...

— Добре, добре — казах с раздражение, защото той беше прав. Имах навика да пъхам всичките си квитанции за дългове в това чекмедже, като си обещавах голямо разплащане в края на месеца. Някак си така и не можах да се занимавам с тях.

Седнах зад бюрото.

— Хайде, вземи молив и лист и записвай сумите, които ти диктувам — казах.

— Нещо... нещо случило ли се е, господине? — попита Ръсел, внезапно разтревожен.

— За Бога, нрави каквото ти казвам и престани да приказваш.

След четвърт час установих, че дължа тринадесет хиляди долара на разни магазини и шивачи.

Вдигнах поглед към Ръсел.

— Това не е добре — казах с гримаса. — Това положително не е много добре.

— Е, поне те биха могли да почакаат, господине — той неловко се почеса по брадата. — Добре стана, че господин Голд ви даде това предложение, нали? Искам да кажа, че скоро няма да сте в такова положение. Мислех...

— Не е важно какво си мислил — прекъснах го аз. — Не ти се плаща да мислиш, Ръсел. Добре, сега изчезвай. Имам работа.

Когато той излезе, аз извадих спестовната си книжка. Разполагах с петнадесет хиляди долара. Ако това, което каза Мерл, беше истина и моите кредитори бяха станали неспокойни, за нула време щях да остана без нищо. Докато прибирах спестовната книжка, забелязах, че ръката ми трепери.

За първи път, откакто бях дошъл в Холивуд, внезапно изпитах чувство на съмнение. Досега с постоянните приходи от „Проверка в дъжда“ и от продажбите на книгите ми бях уверен в бъдещето. Но това не можеше да продължава вечно. Просто трябваше да успея с този сценарий за Голд. Друго решение нямаше.

Прекарах следващите три дни, опитвайки се да изработя плана на сценария. Работех много и упорито, но към края на третия ден установих, че не съм създал нищо съществено. Главната причина, поради която няха успех в работата, беше тази, че за първи път в живота си работех с чувството, че непременно трябва да успея. Това чувство разпалваше в мен искрата на паниката и в крайна сметка ми пречеше да мисля, а като ставах все по-тревожен, се улових, че пълня страница след страница с безсмислени думи.

Най-накрая бутнах пишещата машина встрани, налях си солидна порция уиски със сода и започнах да крача из стаята.

Погледнах часовника. Беше седем и десет. Почти без да мисля, посегнах към телефона и позвъних на Ева.

Тя отговори веднага:

— Ало.

Олекна ми, щом чух нейния глас. Тогава разбрах, че през цялото време тези два дни съм искал да ѝ се обадя. Имах нужда от нея, за да сподели самотата ми, и чрез нея исках да си възвърна увереността в себе си.

— Здравей — казах. — Как си?

— Добре съм, Клайв. А ти?

— Чудесно. Слушай, Ева, ще вечеряш ли с мен? Може ли да дойда сега?

— Не... не може.

Помръкнах.

— Хайде, не говори така. Искам да те видя.

— Не мога.

— Но аз искам да те видя тази вечер — настоях, чувствайки как кръвта нахлува в главата ми.

— Не мога тази вечер, Клайв.

Поне да беше излъгала, че съжалява, помислих гневно.

— Искаш да кажеш, че си канена на вечеря?

— Да... щом настояваш да знаеш.

— Добре... добре... Въпреки това искам да те видя. Не можеш ли да я отложиш?

— Не.

Почти ударих слушалката, но като се сетих за дългите часове, които ми предстояха, опитах отново.

— Дали не би било възможно да се видим след вечерята ти?

Реших, че ако и сега каже не, Бог знае какво щях да направя.

— Ами бих могла — неохотно отговори тя. — Наистина ли искаш да ме видиш?

За какво ли, мислеше, ѝ пълзя на четири крака?

— Да — казах. — За колко часа да се разберем?

— Около девет и половина.

— Какво ще кажеш да ми се обадиш, когато се върнеш? И ще мина при теб.

— Добре.

Дадох ѝ телефонния си номер.

— Значи до девет и половина. Ще те чакам.

— Добре. — Тя затвори.

Оставих слушалката. В разговора нямаше и помен от някакво насърчаване. Беше безжизнен, потискащ и безличен, но не ми пукаше. Трябваше да я видя. Беше нещо като да дъвчеш на болен зъб, но знаех, че не бих понесъл още една самотна вечер.

Докато се бях отплеснал в мисли за нея, влезе Ръсел. Той погледна към мен, след това към купчината смачкани листове върху бюрото ми и устата му се сви.

— Хайде, Ръсел — казах с раздразнение. — Не гледай като божи наместник. Нещата не са много добре, фактически всичко отива по дяволите.

Веждите му отново се плъзнаха нагоре.

— Съжалявам да го чуя, господине. Има ли нещо особено тревожно.

— Никой не ми прощава — продължих след известно мълчание. — Керъл ме остави, госпожица Бенсинджър напусна, не мога да започна със сценария и имам дългове. Това е адът ми за днес. Как ти се струва?

Той погали с длан голата си глава:

— Не зная какво ви е прихванало, господин Клайв. Преди работехте по цял ден. Сега не сте работили не знам от кога. Това ме тревожи. Ако не възразявате, че ще го кажа, откакто изпратихте книгата на тази госпожица Марлоу, се случват само неприятности.

— Всички се опитват да изкарат нея виновна. — Станах и закрачих насам-натам. — Но всички грешите. Не знам какво бих правил без нея.

Той си позволи почтителна усмивка.

— Надявам се, че не съм ви обидил, господин Клайв. — Извади носната си кърпичка и попи челото си с нея.

Виждах, че е много искрен и смутен.

— Наистина се надявам, господине, че ще се откажете от тази жена. Погледнато в перспектива, не можете да очаквате нищо добро от нея. Вижте госпожица Керъл. Тя е чудесна млада жена, ако мога така да се изразя. Защо не се срещнете с нея? Защо не ѝ кажете какво се е случило и не я помолите да ви помогне? Тя не би ви изоставила, ако е сигурна, че действително имате нужда от нея.

Помислих за срещата си с Ева. Нямаше смисъл. Трябваше да видя Ева тази вечер. Нямаше смисъл да слушам Ръсел. Може и да беше

прав, но и да беше, не можех да се отдръпна точно сега, когато успях да постигна някакъв напредък с Ева.

— Ще помисля, Ръсел — казах, ставайки. — Може би всичко ще се оправи. Не знам. Може би ще се срещна с Керъл. Точно сега имам чувството, че е безнадеждно, но до утре може да реша друго.

Започнах да се лутам из стаята.

— Бъди така добър, пригответи ми нещо за вечеря. До късно няма да излизам.

Той се изправи, хвърляйки ми бърз, проникателен поглед. Видях как стисна устни и лицето му стана тъжно, но излезе, без да каже нищо повече.

Почувствувах внезапна привързаност към него. Бях сигурен, че ми желаше доброто и искрено се тревожеше за мен. В сегашното ми състояние беше утешаващо да мисля, че все пак някой се безпокои за мен.

Следващия час бях неспокоен и докато минутната стрелка пълзеше по циферблата на часовника, ставах все по-нервен.

Отново погледнах към часовника. Беше девет и тридесет и седем. Разбира се, казах си аз, не бих могъл да очаквам от нея да бъде точна, но всеки момент щеше да звънне.

Повече не бях в състояние да се съсредоточа върху книгата си и седях в очакване с цигара между пръстите и болезнена празнота в стомаха.

Ръсел надникна, за да види дали не се нуждае от нещо. Отпратих го с нетърпелив жест.

— Да приберат ли колата ви, господине?

— Не. Ще излизам всеки момент. Кажи да я оставят.

— Това ли ще бъде всичко, господине?

Потиснах изкушението да кресна по него.

— Да, благодаря, Ръсел — казах със заучено спокойствие. — Лека нощ и не се тревожи, ако закъснея.

Когато излезе, отново щях да погледна към часовника, но се овладях навреме. Чакай докато се обади, си казах. Няма смисъл да гледаш часовника. Това няма да помогне. Тя ще позвъни. Обеща, значи ще го направи.

Затворих очи и зачаках. Чаках много време, чувствайки как в мен като парчета съсирена кръв се наслагват съмнение, разочарование и

безсилие. Даже започнах да броя и когато стигнах до осемстотин, отворих очи и погледнах часовника. Беше десет и пет.

Отидох до телефона, набрах номера ѝ и зачаках. Оставих го да звъни продължително време, но никой не отговори. Затворих.

Да бъде проклета, си казах, да бъде проклета в ада.

След това си налях уиски и запалих цигара. Докато го правех, постепенно бях обхванат от студения бяс на разочарованието. Напсувах я. Винаги е била такава. Ненадеждна, себелюбива, безразлична. Обеща да се обади. Не е и помислила, че вечерта ми ще бъде провалена. Просто не ѝ пука какво става с мен.

В десет и половина позвъних отново, но още нямаше никой.

Започнах да крача из стаята, разтреперан от гняв. Тя пет пари не даваше. Независима, а? Аз бих ѝ показал на тази уличница! Бих я научил как да ме прави на мухльо! Захвърлих цигарата с чувство на безсилие и отвращение. Как щях да я науча! Та аз даже не можех да я засегна. Нямаше нищо, което можех да ѝ направя и което би променило положението. Нито едно-единствено нещо.

Само да ми паднеш някога, Ева, си казах, ще ми платиш за всичко.

Още докато го казвах, знаех, че никога нищо не мога да ѝ направя. Ако продължим да се виждаме, аз ще съм човекът, който страда. Аз ще съм човекът, който винаги ще отстъпва, защото тя не дава и никога няма да даде пукнат грош за мен.

След това ѝ звънях на всеки десет минути. Бях решен да говоря с нея дори ако трябваше да ѝ звъня цяла нощ. В единадесет и половина тя отговори.

— Ало?

— Ева...

Спрях, защото не бях в състояние да изразя мислите си с думи. Гняв, облекчение и истерично изтощение ме лишиха от дар слово.

— О, здравей, Клайв.

Равният, студен тон на гласа ѝ ме съживи, колкото да кажа:

— Чаках. Ти каза девет и половина. Виж колко е часът. Аз чаках и чаках...

— Наистина ли? — Тя замълча, после каза тихо: — Господи! Пияна съм.

— Пияна си, така ли? — почти изкрещях аз. — Не помисли изобщо за мен?

— О, Клайв, престани. Уморена съм... сега не мога да говоря.

— Но нали щяхме да се виждаме? Защо го направи?

— Защо не? — кипна тя. — Ти много си въобрази. Казвам ти, че съм уморена.

Ще ми затвори всеки миг, помислих си, обзет от внезапна паника.

— Чакай, Ева, не прекъсвай. — Бях почти обезумял от гняв, безсилие и страх, че няма да я видя. — Щом си уморена — добре, съжалявам, но не можа ли да ми се обадиш? Аз те чаках. Искам да кажа, след онзи уикенд не би ли могла да се отнасяш към мен малко по-различно?

— О, стига с това! — възкликна тя. — Ела сега, ако искаш. Но престани да повтаряш едно и също. Още не е много късно, нали? Ела сега и спри да говориш.

Преди да успея да кажа каквото и да било, тя затвори.

Не се двоумих. Взех си шапката и изтичах към асансьора. След минути бях в колата, забързан за Лоръл Кениън.

Беше светла лунна нощ и движението по улиците беше интензивно, но стигнах до къщата ѝ за тринайсет минути.

Ева отвори вратата, когато почуках.

— Ти си ужасен, Клайв — тя ме поведе към спалнята. — Какво ти става? Видяхме се само преди няколко дни.

Застанах пред нея, борейки се да сдържа нервите си. Тя беше облечена в синия халат и лъхаше доста силно на уиски. Изгледа ме с размътен поглед и направи гримаса.

— О, Господи — каза и се прозя. — Уморена съм.

Строполи се върху леглото с глава на възглавницата и се вторачи в мен. Забелязах, че трудно ме хваща на фокус.

Застанах над нея, обхванат от внезапно отвращение, и казах с укор:

— Ти си пияна.

Тя сложи ръка на главата си и каза, прозявайки се отново:

— Би трябвало. Все пак доста изпих. — И затвори очи.

— Как можа да постъпиш така с мен? — избухнах, с желанието да я разтърся и да продължа да я разтърсвам, без да спирам. — Аз

чаках, чаках. Не изпитваш ли нищо?

Тя с мъка се подпря на лакът с безизразно лице и очи като мокри камъни.

— Да изпитвам? Към теб? Откъде накъде? Ти за какъв се мислиш? Предупредих те, Клайв. Има само един мъж, към когото изпитвам някакви чувства, и това е Джек.

— О, я престани с тъпия си Джек — избухнах невъздържано.

Тя внезапно се закиска и падна отново назад върху възглавницата:

— Ако можеше само да се видиш колко глупаво изглеждаш. Я седни и престани да стърчиш над мен като наказание божие.

Сега вече я намразих.

— Къде беше през цялото това време?

— Не можах да се освободя. Имах работа. Тебе какво те засяга?

— Искаш да кажеш, че съм си забравила за мен?

— Не, не съм — изкиска се отново. — Спомних си, но помислих, че ще се отрази добре на високото ти мнение за себе си, ако почакаш. Така че те оставих да чакаш и сега може би няма да ме възприемаш чак толкова като нещо, което ти е гарантирано.

Идеше ми да я ударя.

— Добре — казах. — Щом така мислиш, наистина не знам защо дойдох. По-добре да си тръгвам.

Тя с усилие стана от леглото и уви ръце около врата ми.

— Не бъди глупав, Клайв. Остани... искам да останеш.

По-скоро исках парите ми, скапана малка уличнице, помислих аз, разтворих ръцете ѝ и я блъснах обратно върху леглото.

— Погледни се на какво приличаш — ѝ казах, отдалечавайки се от леглото. — Не мислех, че след уикенда би могла да се отнесеш така с мен.

Тя склучи ръце зад главата си и ми се изкикоти в лицето.

— Хайде спри да се съжالياваш. Предупредих те какво ще стане, ако се влюбиш в мен, нали? А сега бъди добър и ела тук.

Седнах до нея на леглото.

— Мислиш, че съм влюбен в теб? Ти и без това пет пари не даваш, нали?

Тя сви устни и погледна встрани.

— Писнало ми е от мъже, които се влюбват в мен. Не ги искам. Защо не може да ме оставят на спокойствие?

— Никак не е трудно. Ако се отнасяш с всички други мъже, както с мен, заслужаваш да бъдеш оставена.

Тя сви рамене.

— Те се връщат. Няма значение как се отнасям с тях, те винаги се връщат. Ако не се връщаха, нямаше да ми пука. Аз съм независима, Клайв. Дал Господ риби.

— Независима си само защото имаш Джек — казах й ми се искаше да й зашия един шамар. — Представи си, че нещо се случи с него. Какво ще правиш тогава?

Физиономията й се изкриви:

— Ще се самоубия. Защо?

— Лесно е да се каже. Но няма да имаш куража, когато му дойде времето.

— Ти си мислиш така — озъби се тя, явно засегната. — Веднъж вече опитах да се самоубия. Изпих едно шише „Лизол“. Знаеш ли какво означава това? Не ме уби, но месеци след това храчех парчета от вътрешностите си.

— Защо го направи? — попитах, моментално забравил гнева си.

— Нямам намерение да ти обяснявам. Хайде, Клайв, стига си дърдорил. Идвай в леглото. Уморена съм.

Спиртните пари в дъха й ме лъхнаха в лицето и аз се извърнах встрани, изпълнен с отвращение.

— Добре — казах, трескаво търсейки някакво извинение, за да изляза от тази гнусна малка стая. — Ще остана. Извини ме за момент. Искам да ползвам банята.

Докато отивах към вратата, тя съблече халата, си и се пхна между чаршафите.

— Побързай — каза, затваряйки очи и издишвайки през устата.

Погледнах другата възглавница. Имаше леки мазни петна и изглеждаше зацапана. Значи тя ме канеше да спя в чаршафи, които са били използвани от друг мъж. Това окончателно реши нещата. Без да я поглеждам, се качих в банята на горния етаж, седнах на ръба на ваната и запалих цигара. Разбрах, че това е крайт между нас, и първото ми усещане беше на голямо облекчение. Бях я видял такава, каквато беше в действителност. Знаех, че каквото и да направя, каквото и да кажа, не

би променило чувствата ѝ към мен. За нея бях просто една възможност за печелене на пари. Може би щях да се примиря с безсърдечието и пиянството ѝ, но мръсното легло ликвидира сляпото ми увлечение по нея веднъж завинаги.

Останах известно време в малката баня, след това слязох долу и тихо влязох в спалнята.

Ева се беше проснала върху леглото с отворена уста и зачервено лице. Докато я гледах, започна да хърка.

В този момент в мен не беше останало нищо друго освен леко чувство на отвращение. Извадих от портфейла си две двадесетдоларови банкноти и ги оставих между стъклените животни. След това излязох на пръсти от къщата и се прибрах в апартамента си.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Излегнат в леглото си на бледата утринна светлина, влизаща през пролука между завесите, се чудех, че връзката ми с Ева беше продължила така дълго. Тя беше направила всичко възможно, за да унищожи чувството ми към нея. Беше се отнасяла с невероятен егоизъм и брутално безразличие и само благодарение на абсолютно сляпото ми увлечение по нея връзката беше продължила толкова време.

Едва се бях спасил. Страх ме беше да помисля какво можеше да се случи, ако бях продължил да са срещам с нея. Докато разсъждавах за това, бавно подложих на преоценка предишния си живот като цяло и разбрах какъв безскрупулен и непочтен глупак съм бил. Замислих се за Джон Кулсън. Замислих се за Керъл. Замислих се за Имграм. Замислих се за множеството долни и жестоки постъпки, които бях направил в миналото, и с нещо като паника разрових паметта си за това, което бих могъл да сложа откъм положителната страна при моята самопреценка. Не можах да се сетя. На четиридесет години не бях направил нищо, с което да се гордея — с изключение може би на едно. Бях излязъл от живота на Ева. След като съм проявил достатъчно здрав разум да постъпя така, сигурно имаше още време да възстановя уважението към самия себе си и името си на писател.

Но знаех, че тази задача е доста безнадеждна, за да мога да се справя сам. Имаше само един човек, който можеше да ми помогне. Трябваше да се видя с Керъл. Изпитах внезапно чувство на нежност и обич към нея. Бях се отнесъл безобразно. Реших пред себе си никога повече да не я наранявам или натъжавам. Немислимо беше да се омъжи за Голд. Днес трябваше да я видя.

Позвъних за Ръсел.

Той дойде след няколко минути със сутрешното ми кафе, което остави на масичката до леглото.

— Ръсел — подпрях се на лакът, — бил съм невероятен глупак. Мислих върху това почти цяла нощ и смятам да се стегна. Тази сутрин

ще се видя с госпожица Рае.

Той ми отпрати продължителен изпитателен поглед, вдигна вежди и отиде до прозорците да дръпне завесите.

— Да разбирам ли, че госпожица Марлоу е била неотзивчива миналата нощ, господин Клайв?

Не можах да не се засмея.

— Как позна? — попитах, запалвайки цигара. — Ти знаеш всичко, нали? Е, миналата нощ я видях. Видях я точно такава, каквато е в действителност, а не каквато се опитвах да си я представя. Разликата е огромна. Беше пияна и... но подробностите нямат значение. Господи, Ръсел, едва се отървах. Свърших с нея и днес започвам да работя. Но най-напред ще се видя с Керъл.

Погледнах го. В очите му изведнъж се появи блясък и разбрах, че е доволен и облекчен.

— Мислиш ли, че тя ще иска да има нещо общо с мен?

— Надявам се, господине — отговори той тържествено. — Ще зависи от това, как ще подходите към нея.

— Знам.

Изведнъж ме обхвана съмнение.

— Като знам как се отнесох с нея, не очаквам да бъде лесно, но ако тя само се съгласи да ме изслуша, ще я накарам да ме разбере.

Беше малко след девет и половина, когато влязох в дневната на Керъл.

Тя дойде след няколко минути. Беше бледа и с тъмни кръгове под очите.

— Радвам се, че дойде, Клайв — каза и седна с ръце в скута.

— Трябваше да дойда — отговорих, без да се отдалечавам от прозореца, а само се обърнах да я погледна, внезапно уплашен, че ще я загубя. — Бил съм ужасен глупак, Керъл. Може ли да поговоря с теб за всичко това?

— Предполагам, че да — каза тя равнодушно. — Седни, няма нужда да си нервен с мен.

Чух нещо в гласа ѝ, което ме обезпокои. Имах чувството, че това, което щях да кажа, нямаше много да я заинтересува.

Седнах близо до нея.

— Не мога да ти опиша колко съжалявам за гадните неща, които наговорих. Бях полудял. Не знаех какво говоря.

Тя вдигна ръка.

— Не е нужно да се връщаш към това. Нещо си закъсал, нали?

— Да съм закъсал ли? Голд ли имаш предвид? Не, не е това. Голд изобщо не ме интересува. Премислих всичко и това е причината да дойда да те видя.

Керъл ме погледна бързо.

— Аз помислих... — започна тя, но спря и се загледа в ръцете си.

— Ти си помислила, че идвам да те моля за защита на каузата ми пред Голд, нали? Мерл искаше от мен да постъпя по този начин, но аз казах „не“. Изобщо не става дума за това. Не ме интересува какво ще направи Голд. Не ме интересува дали ще купи моя сценарий, или не. Фактически дори не мисля, че ще го напиша. Приключих с всичко това. Дойдох да се извиня за отвратителните неща, които изрекох, и да ти кажа, че след ден-два да почвам да работя.

Тя въздъхна и си оправи косата с дългите си пръсти.

— Бих желала да мога да ти повярвам, Клайв. Обещавал си толкова много пъти в миналото.

— Заслужавам си го. Проявих се като гадняр във всичко това. Държах се скапано и с теб. Не знам какво ме беше прихванало, но се освободих завинаги. Извинявай за тази жена, Керъл. Беше просто някаква физическа лудост. Нищо друго. Начинът ѝ на живот е нещо, което никога не бих могъл нито да разбера, нито да споделя с нея. Всичко свърши, Керъл. Миналата нощ...

Тя ме прекъсна:

— Не, моля те, Клайв, не искам да слушам. Представям си какво е. — Стана и отиде до прозореца. — Щом казваш, че всичко е свършило, ще ти повярвам.

Отидох при нея, обърнах я и я притиснах към себе си, независимо от жеста ѝ на несъгласие.

— Прости ми, Керъл — помолих. — Бях недостоеен и гаден с теб. Желая те толкова много. Ти си единственият човек, който означава нещо за мен. Не можеш ли да забравиш, че това въобще се е случвало?

Тя нежно ме отблъсна.

— Ти си се объркал здравата, скъпи мой, а също и аз. Виж, Рекс Голд знае, че те харесвам. Той иска да се омъжи за него. Смята, че ако те отстрани, ще има известни шансове. Ще направи всичко, което е във

властта му, за да те отстрани. Страхувам се от него. Той е така безмилостен, а могъществото му е толкова огромно.

Погледнах към нея.

— Ти се страхуваш, защото Голд е тръгнал срещу мен? Значи не съм ти безразличен? Бъди великодушна, Керъл, кажи ми дали е истина.

Изведнъж Керъл се усмихна:

— Аз те харесвам от дълго време, Клайв. Щом си приключил с тази жена, тогава... — тя замълча, погледна ме и продължи. — Е, радвам се. Не можех да повярвам, че жена като нея ще те задържи продължително време.

Прегърнах я и казах:

— Не мога без теб, Керъл. Толкова съм самотен и несигурен в себе си. Ако ти ми простиш, не ми пука какво ще се случи.

Тя прокара пръст през косата ми и каза меко:

— Ти, глупаво старо същество. Винаги съм те обичала.

Да чувствам стройното ѝ младо тяло в прегръдката си беше за мен ново и вълнуващо преживяване.

Дойдох на себе си и като я отдалечих от мен, се вгледах неспокойно в лицето ѝ.

— Водих много долен живот, Керъл, и страшно се обърках, но ако ти наистина ме обичаш, ще си стъпя на краката.

— Обичам те.

Всичко щеше да се оправи. Прочетох го по лицето ѝ, прегърнах я и я целунах.

— Това решава въпроса — казах.

Тя ме погледна с блеснали очи.

— Кой въпрос?

— За нашата сватба.

— Но, Клайв...

Целунах я отново.

— Ще оставиш студията и ще прекараме приказна седмица само двамата. След това ще се върнеш и отново ще дирижираш оркестъра, но вече като госпожа Клайв Търстън, и ако Голд те изгони, той ще изгони една от най-добрите сценаристки в Холивуд и всеки друг продуцент ще те грабне веднага.

Тя поклати глава и каза с неспокойни очи:

— Не бих могла да постъпя така. Никога не съм изоставяла някого и не смятам сега да започвам. Ще му кажа. Ще му поискам една седмица отпуск и ще му кажа причината.

Докато не спря да говори, не бях разбрал, че е казала „да“.

— Керъл! — възкликнах и я прегърнах.

После я целунах.

След известно време казах:

— Но ти няма да се срещаш с Голд, докато не се оженим. Не искам да рискувам да ни извърти някой номер в последния момент. Ще се оженим сега. Веднага, а след това можеш да отидеш в студията и да му кажеш. Аз ще приготвя всичко. Ще вземем Ръсел. Ти, аз и Ръсел, за да се грижи за нас. Можем да отидем в „Трий Пойнт“. Все още не е ангажирано и аз ще мога да работя там. Няма да бъде на голямо разстояние от студията, а и пътят ще ти достави удоволствие. В същото време ще бъдем далеч от всички.

Тя ме разтърси леко, усмихвайки се на моя ентусиазъм и вълнение.

— Хайде сега, бъди разумен, мили. Не можем да се оженим днес. Нямаме разрешение.

— Ще отскочим до Тиа Хуана, където не се изисква разрешение. Всичко, от което има нужда, са пет долара и момиче, красиво като теб. Ще се оженим, а следващата седмица, за да спазим всички изисквания, ще се оженим и в градската община. Тогава ще се чувствам двойно сигурен в теб.

Изведнъж тя се разсмя:

— Не си в ред, Клайв, но аз съм луда по теб.

Притисна се в мен и остана така няколко секунди.

— Още от първия път, когато те видях — толкова изнервен и сладък в офиса на Роун — съм луда по теб. Това беше преди две години. Ах, ти, разбойнико, да ме накараш да чакам толкова време!

— Бил съм сляп глупак — казах, целувайки шията ѝ. — Но сега смятам да наваксам. Отивай да си вземеш шапката. Още тази минута тръгваме за Тиа Хуана.

Моята припряност и вълнение бяха заразителни и тя почти изтича от стаята. Веднага щом излезе, вдигнах слушалката и позвъних на Ръсел.

— Пред теб се очертава голям работен ден, Ръсел — казах му аз, без да прикривам вълнението в гласа си. — Пригответи достатъчно неща за двама ни за една седмица. Искам отново да отвориш „Трий Пойнт“. Можем да уредим това с агента по телефона. Мястото още да не се освобождава. След това за апартамента. Джони Неуман ще ни отърве от него. Той винаги го е искал. Отсега нататък ще превърнем „Трий Пойнт“ в наш дом и ще стоим далече от съблазните на нощния живот. Имам намерение да работя. Когато изпълниш всичко това, вземи такси до „Трий Пойнт“ и подреди всичко, докато дойдем по някое време следобед. Можеш ли да се справиш?

— Разбира се, господине — отговори той, а гласът му беше триумф на тайното задоволство. — Багажът ви е вече готов, господине. Бях предвидил какво може да се случи и знаех, че ще бързате. Всичко ще бъде готово за вас и госпожа Търстън, когато пристигнете следобед. — Той се закашля малко надут и добави: — Бих желал да съм първият, който ще ви поздрави, господин Клайв. Надявам се от цялото си сърце, че двамата ще бъдете много щастливи. — И затвори.

Загледах тъпо телефона.

— Проклет да съм — казах на глас. — Започвам да вярвам, че той е планирал всичко от самото начало.

Втурнах се в стаята, като викнах на Керъл да побърза.

Седях в „Крайслера“ пред сградата на „Интернешънъл пикчърс“. Край мен в постоянен поток се движеха помощници, танцьорки, дърводелци, техници. Някои ме заглеждаха с любопитство, други бяха твърде улисани в разговор, за да ме забележат, докато трети със завист и възхищение се любуваха на „Крайслера“. Барабанях с пръсти върху кормилото и нетърпеливо чаках.

Всичко беше готово. Чантите ни бяха в багажника на колата и вече бяхме тръгнали към Тиа Хуана, но Керъл настоя да се види с Голд, преди да се оженим.

— Всичко е наред — каза тя сериозно. — Ще го накарам да разбере. Той винаги е бил добър с мен, Клайв, и аз не искам да постъпя непочтено. За Бога, недей да изглеждаш толкова разтревожен. Р. Г. не може да ни попречи да се оженим. Той не може да промени нищо и единственото, което ще поиска от мен, е да се върна в студията колкото е възможно по-бързо.

Не можех да повярвам, че ще стане точно така.

— Той ще те изхвърли. Когато човек има неговата власт и пари и достигне неговата възраст, той просто не понася да го пързаят. Сигурен съм, че ще направи нещо долно.

Но тя се засмя на думите ми и влезе в студията. Това беше преди двадесет минути и аз вече губех спокойствие.

Неочаквано ме обзе прималяващо чувство на съмнение. Ако Керъл загубеше работата си, а аз не успеях да осигуря никакви доходи, какво щеше да стане с нас? Мисълта за завръщане към почти забравеното ежедневиe на ранното ставане, отиването на работа всяка сутрин, долните кръчми и колебанието дали бих могъл да си позволя едно или друго нещо, ми беше противна.

Загасих цигарата с нервно свиване на рамене и си казах, че това не може да се случи. Бях сигурен, че с Керъл до мен ще напиша нещо качествено. Тя ще ми помогне и аз ще ѝ помогна. Като отбор бихме били непобедими.

— Още ли се тревожиш? — каза Керъл и сложи ръка на рамото ми.

Стреснах се, защото не бях я чул да слиза по няколкото каменни стъпала пред студията.

Погледнах я с безпокойство. Беше сериозна, но спокойна и срещна погледа ми без всякакво притеснение.

— Всичко е наред — каза тя с усмивка. — Естествено, беше шокиран, но го прие много елегантно. По-добре да не ме харесваше толкова. — Тя рязко пое дъх и поклати глава. — Мразя да причинявам болка на хората.

— Какво каза той? — попитах, отваряйки вратата. — Пуска ли те за една седмица?

Тя кимна.

— Да, филмът и без това се бави. Джери Хайъмс е болен. Нищо сериозно, но това означава забавяне и — и разбира се, Франк все още го няма.

Керъл се обърна и погледна притеснено назад към сградата, когато спомена името на Имграм.

— Клайв... — тя замълча неловко.

— Какво има?

— Р. Г. иска да те види.

Сърцето ми тревожно подскочи.

— Иска да ме види? — повторих, взирайки се в нея. — За какво, по дяволите?

Тя влезе в колата и оправи роклята на коленете си.

— Той поиска да знае дали чакаш отвън и когато му казах, че си тук, попита дали не би могъл да те види. Не каза защо.

— Ще се откаже от договора — казах, обхванат от внезапен гняв, — така ще си го върне.

— О, не, Клайв — каза бързо Керъл. — Р. Г. не е такъв. Сигурна съм, че той...

— Тогава за какво иска да ме види? Господи! Нали не мислиш, че ще ми изнесе лекция как да се отнасям с тебе? Проклет да бъда, ако понеса такова нещо от него.

Керъл изглеждаше разтревожена.

— Мисля, че е добре да го видиш, Клайв. Той е важна фигура... — Тя млъкна, подвоуми се и след това продължи: — Но това си е твоя работа. Ако не искаш — постъпи както мислиш, че е правилно.

Слязох и тръгнах вратата.

— Добре. Ще се срещна с него. Няма да се бавя повече от минута — казах и изтичах нагоре по стъпалата към офисите на студията.

Това не ми харесваше. Не че се страхувах от Голд, но когато човек е могъщ и арогантен като него, той автоматично започва да владее положението.

Вървах по дългия коридор с тревожно разтуптяно сърце. Почуках на вратата на неговия офис и влязох.

Високо хубаво момиче с прическа в стил „Вероника Лейк“, облечено в добре скроена черна копринена рокля, вдигна очи при влизането ми. То седеше зад покрито със стъкло бюро, върху което бяха разпръснати купища документи.

Отправи ми бърз, отракан поглед и се усмихна.

— Добро утро, господин Търстън. Бихте ли влезли направо? Господин Голд ви очаква.

Благодарих, пресякох канцеларията до другата врата и влязох.

Офисът на Голд беше обзаведен като всекидневна. Нямаше бюро. Голяма маса, около която удобно биха могли да се настанят двадесет души, заемаше далечния край на стаята. Около голямата антична

камина имаше фотьойли и широко канапе. Над камината висеше оригинал на Ван Гог, който беше единственото ярко петно в стаята.

Голд седеше на фотьойла, обърнат към вратата. До лакътя му имаше малка масичка с няколко листа, телефон и голяма кехлибарена кутия за пури.

Той вдигна поглед, когато влязох, и масивната му глава потъна още по-дълбоко в раменете.

— Седнете, господин Търстън — посочи към фотьойла срещу мен.

Забелязах, че сърцето ми бие ускорено, а устата ми е пресъхнала. Това ме смути и аз безуспешно се опитах да се овладее. Седнах, кръстосах крака и го погледнах спокойно, доколкото можах.

Известно време той не гледаше към мен, а само дърпаше от пурата си, издихвайки тънка струйка дим към тавана. След това сънливите му светлокафяви очи срещнаха моите.

— Разбирам, господин Търстън — започна с нисък, изпълнен с ирония глас, — че Керъл и вие ще се жените днес следобед.

Извадих табакерата си, избрах една цигара, чукнах я един-два пъти върху нокътя на палеца си, запалих я и пуснах табакерата в джоба, преди да отговоря кратко:

— Точно така.

— Това разумно ли е? — попита той, вдигайки вежди.

Един мускул започна да подскача в пресеца ми.

— Това е нещо, което ще решим ние, господин Голд.

— Сигурно — прецени той. — Но аз познавам Керъл от доста време и не бих желал да я видя нещастна.

— Оценявам чувствата ви — казах, а гневът ми се бореше със страхопочитанието към този човек. — Уверявам ви, че Керъл ще бъде много щастлива.

Поех дълбоко дъх и продължих малко по-забързано, отколкото беше необходимо, за да постигна желания ефект:

— Много по-щастлива, господин Голд, отколкото ако се беше омъжила за двойно по-стар от нея мъж.

Голд ме погледна.

— Чудя се — започна той, изтръсквайки пепел в пепелника близо до кутията за пури. За миг се замисли и след това продължи: —

Не разполагам с много време, господин Търстън, затова ще ми простите, ако мина по същество.

— Аз също нямам никакво време за губене, господин Голд, — не му останах длъжен. — Керъл ме чака.

Той допря върховете на пръстите си и ме изгледа със сънливо безразличие.

— Изненадан съм, че Керъл е могла да се влюби в такъв никаквец като вас — каза със смущаваща прямота.

— Дали да не бъдем по-конкретни?

Усетих внезапно, че лицето ми пламва.

— О, разбира се. Бихте могли да ме попитате защо мисля така за вас. Ще ви кажа. Вие нямате никаква основа. Вие сте успели благодарение на невероятен късмет. Наречете го щастлива случайност, ако искате — да постигнете значителна известност и да спечелите повече пари, отколкото сте предполагали някога, че е възможно. Това е, най-меко казано, щастлив проблясък, още по-необикновен може би, тъй като първата пиеса беше отлична, докато романите ви бяха чисто сетивни. Често съм се чудил как сте могли да напишете тази пиеса. Виждате ли, господин Търстън, когато чух, че Керъл ви обича, аз си поставих задачата да разбера нещо за вас.

— Не мисля, че имам намерение да слушам повече всичко това — процедих между зъби. — Частният ми живот си е моя работа, господин Голд.

— Щеше да бъде, ако не се опитвахте да го споделите с Керъл — отвърна той с тих глас. — Но тъй като сте били достатъчно глупав, за да го направите, спрямо мен вие нямате частен живот.

За момент той се загледа в пурата си, а после премести поглед към мен.

— Вие сте не само слаб писател без бъдеще, господин Търстън, но също и невероятно лош човек. Разбира се, не мога да ви попреча да се ожените за Керъл, но мога да бдя за нейните интереси и ще го направя.

Станах.

— Това вече излиза от рамките на шегата — възкликнах. — Нервността ми премина в гняв. — Вие искате Керъл за себе си и сте несговорчив, защото ви победих. Добре. Чудесно мога да се оправя и

без вас, господин Голд. Не искам вашите петдесет хиляди долара. Ако питате мен, вие и вашето студио можете да вървите по дяволите.

Той продължаваше да ме гледа с разсеяно, безразлично изражение.

— И стойте настрана от онази жена — Марлоу, господин Търстън, или ще се наложи вие и аз отново да имаме малък разговор.

Зяпнах го шокиран.

— За какво говорите, по дяволите?

— Хайде да не си губим повече времето. Известно ми е, че се правехте на глупак с тази жена. Отначало мислех, че това е едно от нещастните отклонения, дето се случват на мъжете, когато или са отегчени от вечния поток от жени край себе си, или страдат от някаква странна ексцентричност, която обикновената жена не би могла да задоволи. Но открих, че не попадате в тези категории. Вие всъщност бяхте достатъчно глупав да се оставите тази жена да ви увлече. Със сигурност не би могло да се намери по-добър пример за безгръбначно падение. Когато чух за това, господин Търстън, не бях разочарован. Чувствах, че сте попаднали на човек от собствения си вид.

— Добре — обадих се, бесен от неудобство, че е открил толкова много неща за мен, — казахте каквото имахте да казвате. Надявам се, че сте доволен. Сега си тръгвам и отивам да се оженя за Керъл. Довечера си мислете за мен, господин Рекс Голд, и си казвайте: „Това можеше да бъда аз.“

— Без съмнение ще го направя — отвърна Голд и лапна пурата с отпуснати, влажни устни. — Непременно ще мисля за вас двамата. Фактически нямам намерение да забравям никога за вас. Ако Керъл бъде нещастна по ваша вина, ще съжалявате. Това ви го обещавам.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Обръщайки се назад сега, докато пиша тази история в жалката малка спалня с разлепени тапети, белещи се от влажните стени, разбирам, че първите четири дни от брака ми с Керъл бяха връхната точка в моя живот. В нейно лице аз намерих приятел, който ми даваше увереност и душевно спокойствие, който ме забавляваше и който сякаш ме задоволяваше и физически, и духовно.

Ставахме към десет часа и закусахме на верандата, а под нас долината се разстиляше като великолепен естествен килим. Далече вдясно се виждаха тихите води на езерото Биг Беър, в които се отразяваха боровите дървета и белите облаци, понесени в лазурното небе като топки от бял крем. След закуска обличахме по една риза и панталони и потегляхме към езерото, където Керъл плуваше, докато аз се излеждах в лодката с въдица в ръка и я гледах. Когато слънцето станеше много силно, скачах след нея и се боричкахме във водата, състезавахме и се държахме като две деца по време на първата им ваканция. След това се връщяхме за обяда, който Ръсел ни сервираше на верандата, и разговаряхме, любувайки се на гледката, и пак разговаряхме. След това предприемахме продължителна разходка в гората, стъпвахме по килима от борови игли, изпъстрен със светли петна от проникващите през зеления гъсталак слънчеви лъчи. Вечерта слушахме грамофона. Беше страхотно да бъдем сами с Керъл, легнали на голямото канапе, което бяхме измъкнали във на верандата, със светещата над нас луна, звездите като диамантен прах и музиката, която се разнасяше от дневната.

Разказах на Керъл голяма част от предишния си живот. Не споменах за Джон Кулсън, нито говорех за Ева, но ѝ разказах за жилищния блок в Лонг Бийч и как винаги съм искал да пиша, и как се бяхтех като чиновник. Наложих се да ѝ кажа няколко лъжи, за да придам достоверност на историята, но вече напълно бях възприел пиесата на Кулсън като моя собствена, така че не срещнах никакви

трудности да убедя Керъл, а също и себе си, че аз съм написал „Проверка в дъжда“.

В голямата ни обширна спалня с отворени прозорци и дръпнати завеси, където лунната светлина оставяше ярко петно върху белия килим, лежах с Керъл в обятията ми. Тя спеше с глава на рамото ми и ръка, прехвърлена през гърдите ми. Винаги спеше кротко, почти без да мърда, докато слънчевите лъчи не я събудеха. Да я държа в ръцете си, да слушам лекото ѝ дишане и да мисля за нещата, които бяхме правили заедно през деня, ме изпълваше с доволство в продължение на много часове.

И все пак, независимо от цялото задоволство и щастие съзнавах, че не всичко ми е напълно точно. Някъде дълбоко в подсъзнанието ми от време на време нещо се бунтуваше. Понякога ме обземаше усещането за физическа неудовлетвореност. Отначало то беше едва доловимо и неопределено, но по-късно се засили и аз разбрах, че физическото влияние, което Ева беше оказала върху сетивата ми, е оставило незаличима следа.

Докато Керъл беше до мен, този копнеж по Ева не предизвикваше в мен никакви опасения. Човешкото присъствие на Керъл, нейната доброта и обич бяха достатъчно силни, за да надделеят над далечното влияние на Ева, но ако Керъл излезеше в градината и ме оставеше сам, се улавях, че се боря с изкушението да се обадя на Ева по телефона и още веднъж да чуя звука на гласа ѝ.

Може би за вас ще бъде трудно да разберете защо не можех напълно да изхвърля Ева от мислите си. Вече казах, че повечето хора водят двойствен живот — един нормален и един таен. От това следва, че повечето хора имат два манталитета. Ако трябва да кажа истината, започнах да разбирам, че независимо от това, колко много означаваше Керъл за мен, тя можеше да задоволи само част от моя вътрешен живот. За да бъда напълно доволен, имах нужда от разлагащото влияние на Ева.

Не трябва да мислите, че приемах това положение без борба. През четирите дни и нощи успях да махна Ева от съзнанието си, но знаех, че водя загубена битка. Върховното ми щастие с Керъл нямаше да продължи дълго. Явно съм очаквал твърде много, като се има предвид, че никога не успявах да устоя на изкушенията за дълго.

Промяната дойде внезапно и без предупреждение четвъртата нощ, откакто бяхме заедно.

Беше прекрасна нощ. Голяма грейнала луна висеше над планините и остро очертаваше сенките, осветяваше езерото и то изглеждаше лъскаво огледало. През целия ден беше горещо и даже на верандата беше все още твърде топло, за да помислим за спане.

Керъл беше предложила среднощно плуване и отидохме с колата на езерото. Останахме в топлата вода повече от час и когато се върнахме в „Трий Пойнт“, беше минало един часа. Събличахме се в спалнята, когато телефонът зазвъня. И двамата замряхме и се спогледахме изненадани. Звънецът звучеше пронизително и нетърпеливо в тишината на нощта и аз внезапно почувствах задушавашо вълнение.

— Кой може да е по това време? — попита Керъл. Виждам я като сега. Току-що беше съблякла бяло-червената си спортна рокля, седеше на края на леглото по сутиен и шорти и изглеждаше прекрасно със златистокафявия си тен и блестящи очи.

— Трябва да е грешка — казах и си навлякох халата. — Никой не знае, че сме тук.

Тя ми се усмихна и продължи да се съблича, докато аз побързах към дневната и вдигнах слушалката.

— Ало! Кой е?

— Здравей, гад — каза Ева.

Стиснах слушалката, внезапно обзет от усещането, че се задушавам и гърлото ми надебелява.

— О, здравей — казах, снижавайки глас и поглеждайки през рамо към спалнята.

Керъл беше отишла в банята и чувах водата. Нямахе опасност да ме чуе.

— Ти, гадино — заговори Ева с равен, безизразен глас. — Защо ме изостави така?

Едва разбихах какво говореше. Вълнение и копнеж по нея се надигнаха в мен и кръвта ми заблъска в ушите.

— Какво? — казах, като се мъчех да овладее чувствата си. — Какво казваш?

— Когато се събудих и открих, че те няма, бях много шокирана. Не можах да разбера къде си се дянал.

— Значи се стресна, така ли? — казах аз и се засмях. — Е, и ти си ме шокирала един-два пъти преди, така че сега сме квит.

Пауза, след това тя каза сърдито:

— О, значи сме квит? Тогава нека ти кажа нещо, Клайв. Върнах ти скапаните пари. Не ги искам. Мисля, че беше мръсен номер да кажеш, че ще останеш, а след това да се измъкнеш така.

— Върнала си парите? — повторих смутено аз, без да ѝ вярвам. — Но защо?

— Не ти искам парите. Не ти искам скапаните пари.

— Защо е трябвало да го правиш? — попитах като не знаех какво да говоря.

— Казах ти. Аз просто не искам скапаните ти пари. Мога и без тях, благодаря. Няма да позволя такова отношение към мен, затова ти ги връщам.

— Не ти вярвам, Ева, не съм ги получил. Ти лъжеш и знаеш, че лъжеш.

— Казвам ти, че ти ги изпратих.

— Къде ги изпрати?

— Сложих ги в един плик и ги изпратих в Клуба на писателите. Нали това е твоят клуб?

Отпуснах се назад върху облегалката на стола, чувствайки, че леко ми прилява.

— Но защо си го направила? Трябваше да ги вземеш.

— Казвам ти, че не ти искам парите — отсече тя. — И не искам да те виждам повече. Така че не се обаждай и не идвай повече. Предупредила съм Марти да не те пуска вътре, а ако се обадиш по телефона, да затваря.

Преградите, които така неохотно се бях опитвал да издигам срещу нейното влияние върху мен, сб сринаха напълно и красотата на изминалите четири дни беше отнесена от потока смазваща горчицина, който ме заля, щом чух тези думи.

— Не бъди импулсивна, Ева — казах аз, стиснал слушалката с такава сила, че ръката ме заболя. — Нека да те видя.

— Няма да стане, Клайв. Ти се държиш като глупак. Аз те предупреждавах и преди, но явно е било напразно. Така че повече няма да се виждаме.

— Нека да не бъдем категорични за това, Ева — казах, опитвайки се да прикрия трескавото отчаяние в гласа си. — Може ли да те видя утре? Бих желал да обсъдим всичко.

— Не, Клайв, не искам да говоря повече с тебе. Не искам да ми звъниш. Ако продължаваш, ще ти затворя телефона. Ти трябва да престанеш с цялата тази щуротия. Твърде много си позволяваш с мен. Освен това ми губиш много време, а аз не искам.

— Но виж, Ева, съжалявам, че си тръгнах така. Ще ти обясня всичко, ако ми дадеш възможност. Не исках да кажа нищо с това. Просто не ми се спеше, не бях спокоен и не исках да те безпокоя. Трябва да се видим отново. Не можем да скъсаме... твърде важно е. Моля те, Ева, не се отнасяй така с мене...

— Уморена съм и нямам намерение да продължавам разговора. Не искам повече да те виждам. Това е краят. — Настана пауза, след което тя повтори: — Сбогом, Клайв — и затвори.

— Ева... — започнах и замрях неподвижно, взирайки се в телефона.

Призля ми от безсилие. Това не можеше да свърши така. Мили Боже, помислих си аз, какъв ли боклук трябва да съм, щом една проститутка ми връща парите и отказва да ме види? Никога не бях се чувствал така напълно и категорично унижен. Оставих слушалката с разтреперана ръка. Моята увереност в себе си се беше изпарила и аз бях обзет от черно отчаяние.

— Кой беше, Клайв? — извика Керъл от спалнята.

— Един познат — отговорих с глух и несигурен глас.

— Какво казваш?

Тя се появи на вратата и притича през стаята в прозрачната си нощница.

— Кой беше?

Отидох до бюфета и си налях пиене. Не се осмелявах да й покажа лицето си.

— Просто един познат. Предполагам, че беше малко пиян.

— О.

Последва продължителна пауза. Изпих уискито, без да се обръщам:

— Нещо за пиене? — попитах, докато търсех цигара.

— Не, благодаря.

Запалих цигарата и се обърнах. Погледнахме се. Очите на Керъл бяха изпълнени с въпроси.

— Хайде — казах, усмихвайки се насила. — Да си лягаме. Уморен съм.

— Какво искаше? — неочаквано попита тя.

Погледнах я намръщен.

— Кой?

— Твоят приятел... този, който се обади.

— Беше пиян. Бог знае какво е искал. Казах му да върви по дяволите.

— Жалко.

Погледнах я бързо, загасих цигарата и отидох при нея.

— Извинявай, ако съм ти прозвучал малко дръпнато. Ядосах се, че един пиян може да ни безпокои по такъв начин.

Тя отново ме погледна изпитателно, но аз отклоних очи и свалих халата си. Легнах до нея в леглото и загасих светлината.

Тя се приближи и сложи глава на рамото ми. Обгърнах я с ръка и дълго лежахме в тъмното, без да говорим нищо. Вътре в себе си продължавах да си казвам: „Глупак такъв, глупак такъв. Захвърляш щастието си. Ти си полудял. Няма и пет дни, откакто си женен, и вече мамиш. Жената, която си прегърнал, те обича. Би направила всичко за тебе. Какво мислиш, че би направила Ева? Нищо. Знаеш, че никога не би направила нищо за тебе.“

— Случило ли се е нещо, Клайв? — попита Керъл.

— Разбира се, че не.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Нищо ли не те тревожи? Кажете ми, ако нещо не е в ред. Искам да споделяш с мен.

— Наистина няма нищо, мила. Уморен съм и този тип ме ядоса... хайде, заспивай. До утре ще ми мине.

— Добре. — В гласа й долових съмнение и тревога. — Но ще ми кажеш, ако нещо лошо се случи, нали?

— Ще ти кажа.

— Обещавах?

— Обещавам.

Тя въздъхна и за момент се притисна към мен.

— Обичам те, Клайв. Нали няма да позволиш нищо да развали това?

— Разбира се, че не — казах, мислейки си каква свиня съм.

Лъжех напълно съзнателно, защото исках да ги имам и двете. Но това не би могло да стане... нямаше начин да се получи.

— А сега престани да говориш глупости и заспивай. Аз те обичам, всичко е наред и няма за какво да се тревожиш.

Тя ме целуна и след това се възцари тишина. По дишането ѝ можех да преценя, че беше заспала.

Следващите два дни минаха бавно. Продължавахме да ходим на езерото. Плувахме, разговаряхме, слушахме грамофона и четяхме книги. И двамата знаехме, че нещо се губи, нещо не беше съвсем наред, но никой от нас не каза нищо. Разбира се, аз знаех причината. Не мисля, че Керъл се досещаше. Сигурен съм в това, но беше обезпокоена и я улавях от време на време да ме гледа с озадачени, тъжни очи.

Сега вече, след като бях допуснал разрушаването на преградите, Ева се настани в къщата. Докато седях и четях, лицето ѝ внезапно се появяваше на страницата. Когато слушах грамофона, вместо музиката чувах нейния глас да казва: „Не ти искам скапаните пари“ — отново и отново. Будех се нощно време, с мисълта, че тя е в прегръдките ми, а след това разбих с бясно разтуптяно сърце, че жената, която притисках толкова силно към себе си, беше Керъл, а не Ева.

Започнах да копнея за нея така, както наркоманът копнее за една доза във вената. Започнах да броя часовете, когато Керъл ще се качи в колата си и ще потегли към студията, и все пак обичах Керъл. Сякаш двама души се бяха вселили в моето тяло — единият устремен към студеното безразличие на Ева, а другият удовлетворен от любовта, която ми даваше Керъл. Над тези двама души аз нямах никаква власт.

Беше събота следобед и ние седяхме в лодката. Керъл беше с червен бански, който хармонираше чудесно със златистата ѝ кожа и тъмна коса.

— Би било чудесно, ако можехме винаги да бъдем толкова щастливи, нали, Клайв? — каза тя.

Направих няколко загребвания, преди да кажа:

— Винаги ще бъдем щастливи, скъпа.

— Не знам. Понякога се страхувам, че ще се случи нещо, което ще развали всичко.

— Глупости — казах аз, задържах греблата пред гърдите си и се загледах в далечината. — Какво би могло да се случи?

Тя не отговори веднага, после каза:

— Нека да не ставаме като някои други двойки, които познаваме, които се лъжат и се мамят взаимно.

— Не се тревожи — изненадах се дали не беше се досетила какво става в главата ми. — При нас няма да бъде така.

Тя мълча една-две минути, пуснала пръсти във водата.

— Ако се умориш от мене, Клайв, и пожелаеш някоя друга, нали ще ми кажеш? Ще го понеса по-добре, ако ми кажеш, отколкото да разбере, че ме мамиш.

— Какво те прихвана? — попитах, навеждайки се напред и вперил поглед в нея. — Защо говориш такива неща?

Тя вдигна очи и каза:

— Просто искам да знаеш. Мисля, че ако някога ме измамиш, Клайв, ще си отида и никога няма да се видим.

Опитах се да се пошегувам:

— Страхотно. Сега вече знам как да се отърва от тебе.

Тя кимна:

— Да, сега ти знаеш как да се отървеш от мен.

Когато се върнахме в „Трий Пойнт“, заварихме голям черен „Пакард“ паркиран на алеята. Спрях и се загледах в колата.

— Кой ли може да е? — попитах.

Керъл надникна покрай мен.

— Нека влезем вътре и ще видим. Колко е досадно да ни безпокоят в предпоследния ни ден.

Подкарах нататък към хижата. Нисък мургав дебел човек седеше на верандата с чаша уиски със сода на масата в близост до него. Той махна на Керъл и се изправи.

— Кой е, по дяволите? — попитах я с приглушен глас.

Тя ме стисна за ръката и пошепна в отговор:

— Бърнстейн. Сам Бърнстейн от „Интернешънъл пикчърс“. Какво ли иска?

Качихме се горе заедно и Бърнстейн сърдечно потупа Керъл по ръката, преди да се обърне към мен.

— Значи вие сте Търстън — протегна ми отпусната тлъста ръка.
— Е, радвам се, че имам щастието да се запозная с вас, господин Търстън. Радвам се и съм щастлив, а такова нещо не казвам често на писатели, нали, миличка?

Керъл го погледна с игриво пламъче в очите.

— Така е, Сам — каза тя. Поне на мен не си го казвал.

— А вие карате меден месец. Не е ли романтично? И двамата сте щастливи, нали? Това е страхотно. Веднага си личи. Боже, Боже, на нея ѝ се е отразило добре. Знаете ли, Търстън, наблюдавам малката, откакто е дошла в Холивуд. Тя умее да пише. Тя наистина умее да пише, но в работите ѝ имаше нещо замръзнало. „Керъл, мила моя — все ѝ казвах, — това, от което имаш нужда, е един мъж. Едър, силен мъж и след това наистина ще пропишеш.“ Но тя не си вземаше бележка. — Той ме дръпна за ръката. — Проблемът е, че не ме мислеше за достатъчно едър — и той се засмя, тупайки Керъл по рамото и обгръщайки я с ръка. — Сега вече тя ще направи големи работи.

Помислих, че всичко това е много хубаво, но се чудех какво иска. Не е бил целия този път от Холивуд дотук просто за да ми съобщи, че е доволен и щастлив да се запознае с мен и че Керъл имала нужда от едър и силен мъж.

— Нека седнем — каза той и се запъти към масата. — Нека всички да си налеем по нещо. Дойдох да поговоря с умния ти съпруг, Керъл. Имам много важни неща, които трябва да обсъдя с него, иначе не бих прекъснал медения ви месец. Ти ме познаваш, нали, миличка? Романтик... любовник... Не бих развалил един меден месец, освен ако не е много важно.

— Хайде, Сам — каза Керъл с искрящи от вълнение очи. — За какво искаш да говориш?

Бърнстейн прекара тлъстата си ръка по лицето и почти сплеска малкия си гърбав нос.

— Прочетох пиесата ви, господин Търстън — каза той. — Мисля, че е много хубава.

Студена тръпка мина по гърба ми.

— Имате предвид „Проверка в дъжда“? — казах, гледайки го напрегнато. — Тя действително е много хубава.

Той засия.

— От нея може да стане страхотен филм. Ето за какво искам да говоря с вас. Нека ние двамата да превърнем тази ваша пиеса във филм.

Погледнах бързо към Керъл. Тя сложи ръка върху моята и леко я стисна.

— Нали ти казах, Клайв. Нали ти казах, че Сам ще я хареса — каза развълнувана.

Погледнах към Бърнстейн.

— Наистина ли мислите така?

Той размахна ръце.

— Дали мисля? Защо иначе да бия този път, ако не го мисля? Разбира се, че мисля така. Но почакайте, първо една малка подробност. Нищо особено, но все пак.

— Значи има някакъв номер? — моментално загубих интерес. — Какъв?

— Вие ще ми обясните.

Той се наведе напред.

— Какво има Голд против вас? Обяснете ми това. Искам да го оправя и почваме филма. Ще ви дадем договор. Всичко ще бъде наред. Но първо трябва да ви одобря с Голд.

— Няма начин — казах с горчивина. — Той не може да ме понася. Влюбен е в Керъл. Сега разбирате ли какво има против мен?

Бърнстейн погледна първо мен, после Керъл и започна да се смее.

— Много е смешно — каза той, когато се беше успокоил достатъчно, за да може да говори. — Нямах представа. И аз щях да ви мразя, ако бях на негово място.

Той изпи половината от уискито в чашата си и вдигна къс дебел пръст.

— Има начин. Не много добър, но в крайна сметка — той сви рамене — ще свърши работа. Вие написвате разработката, аз я занасям на Голд и му казвам, че ще правя филм. Той прави каквото му кажа, но първо трябва да имам разработката.

— Но първо аз искам договор.

Той се намръщи.

— Не. Голд дава договорите. Това не мога да ви дам. Но аз ще ви осигуря договор, щом завършите разработката. Обещавам.

Той протегна ръка.

Погледнах към Керъл.

— Точно така, Клайв. Сам винаги успява. Ако той обещае договор, значи ще го имаш.

Стиснахме си ръцете с Бърнстейн и аз казах:

— Добре. Аз ще ви направя разработката, а вие ще я продадете на Голд. Нали така?

— Точно така — потвърди той. — А сега си тръгвам. Вече откраднах твърде много минути от медения ви месец. Ще работим заедно. Пиесата ви е много хубава. Харесва ми самата драматургия. Много е хубава. Ще направите добра разработка. Елате да се видим в студията в понеделник — десет часа. Керъл ще ви покаже къде да ме намерите. След това се захващаме за работа.

Когато си отиде, Керъл се хвърли в ръцете ми.

— О, толкова се радвам — каза тя. — Бърнстейн ще направи за теб чудесен филм. Вие двамата ще бъдете прекрасен екип. Не е ли разкошно? Не си ли развълнуван?

Бях уплашен и обезсърчен. В ушите ми още звучеше гласът на Бърнстейн: „Харесвам начина ви на разсъждение. Допада ми как се изразявате. Харесва ми самата драматургия. Много е хубава. Ще направите добра разработка.“ Той не говореше за мен. Той говореше за Джон Кулсън. Знаех, че не бих могъл да напиша разработката.

Керъл се дръпна от мен и ме погледна с разтревожени очи.

— Какво има, мили? — попита и ме разтърси леко. — Защо гледаш така? Не се ли радваш?

Извърнах се настрана.

— Разбира се — седнах на канапето и запалих цигара. — Но, Керъл, нека бъдем реалисти. Нямам много понятие от филмови разработки. По-скоро бих продал пиесата на Бърнстейн и бих му позволил да я възложи на някой друг. Аз... аз не мисля, че...

— О, глупости — каза тя, седна до мен и взе ръката ми. — Разбира се, че можеш да го направиш. Аз ще ти помогна. Хайде да започваме. Нека да поставим началото още тази минута.

Беше изтичала в библиотеката, преди да успея да я спра, и чух как извика на Ръсел да приготви сандвичи за вечеря.

— Господин Клайв ще преработи пиесата си за филмиране, Ръсел — чух я да казва. — Не е ли чудесно? Започваме веднага.

Тя се върна с едно копие от ръкописа, седнахме и започнахме да го преглеждаме. След около час Керъл вече беше маркирала първия, необработен вариант на разработката. Не ми оставаше нищо, освен да се съглася, защото тя имаше такъв бърз ум и голям опит, че всяко предложение от моя страна щеше да бъде без стойност.

Докато бяхме сирели, колкото да изядем сандвичите с пилешко месо и да изпием по чаша студено бяло рейнско вино, тя каза:

— Ти трябва да напишеш сценария, Клайв. Ще бъде много важно, ако направиш това и го предадеш готов за снимане. С твоята дарба за диалозите... трябва да го направиш.

— О, не — възразих, станах и закрачих из стаята. — Не бих могъл. Не знам как... Не, това е абсурдно.

— Слушай... — тя вдигна ръка. — Разбира се, че можеш. Чуй този диалог... — и тя започна да чете от пиесата.

Спрях да крача, впечатлен от мощта и силата на думите. Това бяха думи, които не бих могъл да напиша никога. Думи, в които имаше красота, ритъм и драма. Докато слушах, думите сякаш прегоряха мозъка ми и аз си помислих, че или трябва да изтръгна пиесата от ръцете ѝ, или ще полудея.

Какъв глупак съм бил да помисля, че мога да се напъхам в обувките на Кулсън. Помислих върху чутото от Голд: „Това е, най-меко казано, щастлив проблясък, още по-необикновен може би заради факта, че първата ви пиеса е отлична. Често съм се чудил как сте могли да я напишете.“

Беше твърде опасно. Ако сега допуснех някаква грешка, щях да бъда разкрит. Голд вече беше станал мнителен. Защо иначе ще казва такова нещо? Ако се захванех да напиша сценария, те веднага щяха да разберат, че не съм писал пиесата. Бог знае какво щеше да се случи с мене, ако те разберяха.

— Не ме ли слушаш, мили? — погледна ме Керъл.

— Нека да не работим повече тази вечер — казах и си сипах още вино в чашата. — Мисля, че направихме достатъчно. Ще го обсъдя с Бърнстейн в понеделник. Може би той има някого предвид, който да направи сценария.

Тя ме погледна с недоумение.

— Но, мили...

Измъкнах пиесата от ръцете ѝ.

— Край за тази вечер — казах твърдо и излязох на верандата, неспособен повече да издържам погледа й.

Луната се беше вдигнала високо. Можех да видя езерото, долината и планините. Но в този момент те не означаваха нищо за мен. Вниманието ми беше съсредоточено върху един човек, който седеше на дървена пейка в далечния край на градината. Не можех да видя чертите му. Беше твърде далече, но имаше нещо странно познато в начина, по който седеше, и в силуета му, със заоблени рамене и склучени ръце, хванати между коленете.

Керъл излезе и се приближи до мен.

— Не е ли красиво? — каза тя, пъхайки ръката си в моята.

— Виждаш ли? — попитах аз, сочейки към седналия на пейката мъж. — Кой е този човек? Какво прави там?

Тя погледна.

— Какво искаш да кажеш, Клайв? Какъв човек?

Студена вълна се разля по гърба ми.

— Не седи ли един мъж на градинската пейка долу, осветен от луната?

Тя се обърна бързо към мен.

— Там няма никой, скъпи.

Погледнах отново. Права беше. Там нямаше никой.

— Странно — казах аз, внезапно разтреперан. — Сигурно е било сянка... заприлича ми на мъж.

— Привиждат ти се разни неща — каза тя с разтревожен глас. — Честна дума, там няма никой.

Притиснах я към себе си.

— Нека да влезем вътре — насочих се обратно към дневната. — Тук навън ми се струва студено.

Мина много време, преди да мога да заспя тази нощ.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Сам Бърнстейн свали със замах очилата с рогови рамки и се усмихна с широка необятна усмивка.

— Да — каза той, пляскайки с малката си тлъста ръка по разработката, която Керъл и аз бяхме написали. — Това искам. Не е съвсем точно. Даже изобщо не е точно, но е нещо, върху което може да се работи. Това е добро начало.

Погледнах в очакване към него от ниския удобен фотьойл, където седях в грамадния му офис.

— Мислех това да бъде нещо, което да послужи за основа на една дискусия. Все пак вие имате ваши собствени идеи, така че аз само съм очертал съвсем общия контур.

Бърнстейн дръпна към себе си кутия пури, извади една, предложи ми, но аз поклатих отрицателно глава. Той запали и потри ръце.

— Не очаквах да бъдете толкова бърз — каза той. — А сега нека прегледаме това точка по точка. Когато достигнем съгласие, предлагам да го вземете със себе си, да го разширите и да ми го предадете, когато сте готов. Тогава ще отида при Рекс Голд.

— Ще ви бъде трудно там — казах песимистично.

Той се засмя:

— Това си е моя работа. За последните пет години Р. Г. и аз сме се счепквали не един път. Няма значение, защото в крайна сметка аз постигам своето си. Оставете го на мен.

— Добре — отвърнах, без да съм убеден. — Ще ви го оставя, но ви предупреждавам, че Голд не може да ме понася.

Той се засмя отново и каза:

— Не го обвинявам. Керъл е много хубаво момиче, а вие сте голям късметлия. Това, че той не може да ви понася, не означава, че не би оценил един добър сценарий. — Той отново шляпна с ръка по разработката. — Това е добра тема.

Прихванах малко от неговия ентусиазъм.

— Точно така. — Придърпах стола си по-близо до бюрото му. — Какво ще кажете да се захванем с разработката?

— Чудесно — каза той, ухилен доволно срещу мен. — Махни всичко това отгук и ми дай нова разработка. Мисля, че тогава ще дойде време да отида при Р. Г.

Станах и казах:

— Е, благодаря, господин Бърнстейн. Беше ми много приятно и няма много да се забавя с втората разработка.

— Донеси я колкото можеш по-бързо.

Той ме изпрати до вратата.

— Предполагам, че Керъл ще бъде заета цял ден? — казах, когато си стискахме ръцете.

Той вдигна рамене.

— Не знам. Отиди виж. Тя е при Джери Хайъмс. Знаеш ли къде е офисът му?

— Разбира се — казах аз. — Знам го. Е, всичко хубаво, господин Бърнстейн. Пак ще се видим.

Тръгнах бързо по коридора и въпреки че минах покрай офиса на Хайъмс, не се спрях. Нямах намерение отново да се срещам с Франк Имграм, а вероятността той да бъде с Керъл беше твърде голяма.

Минах покрай една телефонна кабина в края на коридора и забавих крачка, преди да спра пред нея. Погледнах часовника на ръката си. Беше дванадесет без пет. Ако имах късмет, Марти можеше да не е дошла. Исках да съм сигурен, че Ева ще се обади. Влязох в кабината и затворих вратата. Докато набирах номера ѝ, усетих сърцето си да бие от вълнение.

Сигналът прозвуча няколко пъти, преди тя да отговори.

— Ало.

Познах гласа ѝ.

— Ева — казах. — Как си?

— Добро утро, Клайв — каза тя. — Ти как си? Нещо май си подранил?

— Събудих ли те? — попитах, изненадан от дружелюбния ѝ тон.

— Не, няма нищо. Тъкмо пиех кафе. Будна съм от известно време.

— Кога ще те видя?

— Кога искаш?

— Чакай малко — казах, прекалено объркан, за да бъда предпазлив. — Онзи ден ми каза, че повече не искаш да ме виждаш.

— Добре, тогава не искам да те виждам повече — отвърна тя и се закикоти.

— Идвам веднага. Голям дявол си. Заради теб изкарах два кошмарни дни. Помислих, че наистина си решила така.

Тя се закикоти отново.

— Е, Клайв, ти си върхът. Всъщност тогава наистина бях решила така. Бях сърдита. Голям гадняр беше да постъпиш по този начин.

— Добре, гадняр бях — засмях се. — Но си получих урока и повече няма да правя така.

— И по-добре — предупреди ме тя. — Следващия път няма да ти простя толкова лесно.

— Ела да обядваме заедно.

— Не. — Гласът ѝ стана по-твърд. — Нямам намерение, Клайв. Ти можеш да идваш да ме виждаш професионално, ако искаш, но аз няма да обядвам с теб.

— Така си мислиш. Ще дойдеш на обяд и няма да се разправяме — казах аз.

— Клайв! Казвам ти, че няма да дойда.

В гласа ѝ прозвучаха нотки на раздразнение.

— Ще говорим за това, когато се видим. Ще мина до половин час.

— Много скоро е, Клайв. Няма да съм готова дотогава. Ела около един часа.

— Добре и облечи нещо хубаво.

— Няма да дойда на обяд.

— За разнообразие ще направиш каквото ти кажа — настоях през смях. — Облечи нещо елегантно — но връзката изведнъж се разпадна, защото тя затвори.

Загледах се в телефона и се захилих. Добре, скъпа, помислих, ще видим кой ще командва.

Отидох на паркинга и бавно изкарах „Крайслера“ през портала на студията. Чувствах се отлично. Чувствах се уверен, че мога да надвия Ева. Тя можеше да ми затваря телефона, ако това задоволяваше нейната суетност, но щеше да обядва с мен даже ако трябваше да я влача до ресторанта по нощница.

Отбих се в Клуба на писателите и попитах управителя за пощата си. Той ми подаде няколко писма и аз отидох на бара, където си поръчах скоч със сода. Един бърз поглед върху писмата ме убеди, че няма нищо от Ева. Оставил чашата си върху бара, се върнах при управителя и го попитах дали е сигурен, че няма нищо друго за мен.

— Няма, господине — каза той, след като погледна отново в моята клетка.

Но Ева беше толкова категорична, че е върнала четиридесетте долара, които ѝ бях оставил през онази нощ, когато си отидох.

Отидох до телефона и набрах номера ѝ.

— Ало — каза тя почти веднага.

— Надявам се, че не съм те извадил от банята, Ева. Може би си спомняш — ти каза, че си ми върнала парите?

— Да, така беше. Гласът ѝ стана груб.

— В Клуба на писателите?

— Да.

— Да, ама ги няма.

— Нищо не мога да направя — отвърна тя с безразличие. — Изпратих ги и когато кажа нещо, знам какво говоря.

— Но аз исках да задържиш тези пари. Дойдох тук, за да ги взема. Съвсем сигурна ли си, че си ги изпратила?

— Разбира се, че съм, но както и да е, аз не ги искам. И да ми ги дадеш, няма да ги приема.

Загледах се замислено в драсканиците по стената и реших, че има нещо гнило в цялата история.

— Сложи ли някаква бележка вътре?

— Защо да слагам?

Тя премина в отбрана.

— Пъхнах парите в един плик и го адресирах до клуба.

Лъжеше. В този момент разбрах, че никога не е възнамерявала да връща парите. Просто е искала да демонстрира сила. Знаела е, че ще ме уязви, като ми върне парите, но независимо от желанието си да оправи сметките с мен алчността ѝ се е оказала твърде силна. Рискувала е и се е надявала, че ще ѝ повярвам, като ми каже, че е върнала парите, и по този начин отмъщението ще ѝ излезе гратис. Вярно, беше ме накарала да страдам цели два дни, но сега разбрах, че

не се беше оказала достатъчно качествена, за да се справи с това. Моето презрение към нея само по себе си вече беше победа.

— Може би са се загубили по пощата — казах с полуироничен глас. — Е, няма значение, ще ти ги възстановя.

— Не ги искам, Клайв — нервира се тя. — Трябва да тръгвам. Водата в банята тече.

— Ще говорим по този въпрос докато обядваме — казах и се опитах да затворя телефона преди нея, но тя беше по-бърза.

Стигнах до Лоръл Кениън в един без пет. Спрях пред малката къща и натиснах клаксона. След това излязох и минах по пътеката. Почуках на вратата, извадих цигара и я запалих.

Почаках минута-две и забелязах, че от къщата не се чуваше никакъв звук. Обикновено веднага щом почуках, чувах как Марти идва по коридора.

Намръщих се и почуках отново. Никакъв резултат. Докато стоях и чаках, усетих как ми прилязва.

Чуках четири пъти и след това се върнах при „Крайслера“. Влязох вътре и подкарах бавно по улицата. Когато се отдалечих достатъчно, за да не се вижда къщата, спрях и запалих друга цигара. Докато държах клечката, ръцете ми трепереха.

Ненадейно се сетих за Харви Бароу. Спомних си какво беше казал. „Казах й, да дойде с мен и тя каза добре. Но аз четири пъти ходих у тях и всеки път проклетата й прислужница казваше, че е излязла. А аз знаех, че е на горния етаж и ми се надсмива.“

Ръцете ми се стегнаха върху кормилото. Тя даже не беше имала благоприличието да изпрати Марти с някоя лъжа. Можех да си я представя в малката спалня, наклонила глава на една страна, как се ослушва, докато чукам на вратата. Марти най-вероятно е при нея и те разменят погледи. Усмиват се. Остави го да чука, сигурно шепне Ева, скоро ще му писне.

Карах бавно по булевард Сънсет, без да мисля за нищо, но се чувствах вцепенен и отвратен. Спрях пред една дрогерия, влязох вътре и набрах номера й. Свободният сигнал се чуваше дълго време, но никой не се обади.

Можех да си представя как посяга да вдигне слушалката, но после се спира. Би трябвало да знае кой звъни. Облегнах се на стената на миришещата на застояло телефонна кабина, заслушан в сигнала.

Съвсем ненадейно ми хрумна да я убия. Хладнокръвна, сляпа мисъл, която неочаквано се появи в главата ми, и аз се улових, че я преценявам с интерес и удоволствие. След това, ужасен, че изобщо съм помислил такова нещо, окачих слушалката и излязох навън.

Полудяхах ли, зададох си въпроса, докато пътувах към „Трий Пойнт“. Едно нещо беше да съм й ядосан до побесняване, но да я убивам... какво откачено, глупаво и опасно нещо, макар и само като мисъл.

Независимо от това чувствах, че ще ми достави удоволствие да убия Ева. Нямаше друг начин, по който да я засегна. Бронята ѝ беше твърде здрава. Пак побързах да се освободя от тази мисъл, но тя настойчиво се връщаше отново в ума ми и даже си представях подробно как я убивам, което ми достави значително удоволствие.

Представих си как някоя нощ се промъквам в онази малка къщичка, докато нея я няма. Ще стоя скрит в някоя от празните стаи на горния етаж, докато я чуя да отключва. След това ще изляза от скривалището си да се уверя, че е сама. Знаех, че лесно можех да я видя, като се наведе над перилата, и че тя не можеше да ме види.

Преди да си легне, тя щеше да използва банята. Аз щях да се вмъкна в една от празните стаи и да изчакам, докато отново слезе долу. Щеше да ми достави голямо удоволствие мисълта, че тя се движи из усамотената малка къщичка, вярвайки, че е сама, докато през цялото време аз се крия на горния етаж, изчаквайки удобния момент да я убия.

Може би щеше да се върне пиана, като през онази нощ, когато бях си отишъл. Ако беше пиана, тогава за мене щеше да бъде лесно да я убия. Нямаше да изпитам нито съжаление, нито обич към нея, ако я заварех да хърка, воняща на уиски.

Щях да се промъкна на площадката и да се послушам. Щях да я чуя как се приготвя да ляга. Вече познавах достатъчно привычките ѝ, за да си представя какво ще направи. Първо щеше да си съблече полата. Това го правеше веднага щом се прибереше, защото полата ѝ беше ушита толкова тясна, че не можеше да седне свободно. След това щеше да отиде до гардероба и да извади една закачалка. Последователно щеше да прибере полата и самото. Може би щеше да запали цигара, докато се освобождаваше от оскъдното си бельо. Щеше да облече нощницата и да се просне върху леглото.

Слушайки внимателно, щях да съм в състояние да проследя всички тези подробности. Всяка от тях имаше свой собствен специфичен звук, до последното изскърцване на леглото, което поемаше слабото ѝ тяло. Може би щеше да чете, или пък щеше да загаси осветлението и да запуши в тъмнината. Каквото и да направеше, щях да ѝ дам достатъчно време, за да заспи. Какво от това, че може би щях да чакам часове горе в тъмното? Нали все пак щях да сляза. Щях да сляза като призрак, държейки се за парапета и пробвайки всяко стъпало, преди да пренеса цялата си тежест на него. Нямаше да я събуждам, преди да е станало твърде късно, за да може да се спаси.

Щях да се промъкна през вратата и да се взра в тъмнината. Нямаше да мога да я видя, но щях да знам точно къде е главата ѝ и щях да седна внимателно на леглото до нея. Даже и тогава тя нямаше да се събуди. С едната ръка щях да намеря гърлото ѝ, а с другата щях да включа малката нощна лампа.

Тогава щеше да настъпи моментът, който щеше да излекува всички рани, които тя ми беше нанесла. Този кратък момент, когато съзнанието ѝ щеше да се събуди от съня, а очите ѝ щяха да ме познаят. Щяхме да се погледнем и тя щеше да разбере защо съм там и какво смятам да правя. Аз щях да видя безпомощния ужасен поглед и тя за първи път щеше да бъде без желязната си маска и без професионалното си маниерничене.

Това щеше да продължи само две-три секунди. Но щеше да е достатъчно. Щях да я убия бързо, с коляно върху гърдите и ръце на гърлото ѝ. Като я притисна върху леглото с цялата си тежест, тя не би имала никакъв шанс. Не би имала време да се измъкне изпод мен, нито даже да ме одраска.

Никой нямаше да разбере кой го е направил. Би могъл да е всеки от приятелите ѝ мъже.

От тази ужасна фантазия ме извади силният звук на автомобилен клаксон и едва успях да избегна челно сблъскване с един „Кадилак“. Толкова се бях унесъл, че бях позволил на „Крайслера“ да мине в лявото платно на пътя. Чух как шофьорът на другата кола ме псуваше, докато профуча край мен, а аз бързо се върнах в дясната половина и продължих пътя си с повишено внимание.

Когато стигнах в „Трий Пойнт“, все още бях смутен от неудържимото чувство на удоволствие, което бях изпитал, докато си

представях как бих могъл да уредя всичките си проблеми с Ева. Тъй като вече беше почти три часа, казах на Ръсел да ми донесе сандвичи и чаша уиски на терасата.

Докато чаках, крачех напред-назад, жестоко нервиран от начина, по който Ева се беше отнесла с мен, и в същото време разтревожен от степента, до която беше засегната моята душевност от безсърдечното й безразличие към мен. Фактът, че аз на практика бях планирал едно убийство до последната подробност и бях изпитал удоволствие от този процес, ме шокира и изплаши. Само допреди три седмици подобна мисъл никога не би влязла в главата ми, но след онзи момент на отчаяние и афект в телефонната кабина ми изглеждаше единственото решение на нашето противоборство.

Трябва да се стегна, помислих, докато крачех нагоре-надолу. Тя не е за мен. Никога няма и да бъде, а аз би трябвало да призная поражението си и да я забравя. Не бих могъл да се надявам, че ще мога да свърша каквато и да било работа, ако позволя да влияе върху съзнанието ми, да заема мислите ми и да ми къса нервите по такъв начин. Тази глупост трябва да свърши.

Ръсел дойде с поднос и го остави на масата.

— Донеси ми машината, Ръсел — обърнах се към него. — Трябва да свърша една работа.

Той разцъфна в усмивка.

— Надявам се, господине, че сте прекарали добър предобед в студията.

— Добре беше — казах без ентузиазъм. — Бъди разбран и ме остави да работя.

Той ми отправи кратък огорчен поглед и забърза към библиотеката за машината ми.

Седнах и започнах да преглеждам бележките на Бърнстейн, но установих, че ми е трудно да се съсредоточа. Не можех да изтрия от съзнанието си унижението пред вратата на Ева, като някакъв амбулантен търговец. Колкото повече мислех за това, толкова по-гневен ставах. Когато Ръсел донесе машината и се оттегли, не можах да се накарам да започна работа. Вместо това приключих сандвичите и започнах здрав запой.

Ще я накарам да си плати за това, казах си мислено аз, наливайки още уиски в чашата си с несигурна ръка. Все някак ще

намеря начин да ѝ го върна. Изпих уискито на един дъх и веднага напълних чашата си отново. Направих го няколко пъти, докато не почувствах леко изтръпване на краката. Разбрах, че се напивам. Избутах гарафата настрана и придърпах машината към мен. Да върви по дяволите, казах на глас. Тя не може да ме спре. Никой не може.

Направих опит да напиша първата сцена съгласно бележките на Бърнстейн, и след като се борих с нея повече от час, издърпах листа от машината и го скъсах сърдито на парченца.

Не бях в състояние да произведа никаква градивна мисъл, махнах се от терасата и се залутах из празните стаи на хижата. Ръсел се беше покрил някъде. Вероятно се спотайваше за следобедна дрямка някъде в гората. Хижата беше непоносимо самотна и аз започнах да се чудя дали не съм бил глупак да се установя в такова затънтено място.

Беше без грешка, докато Керъл ми правеше компания, но сега, след като тя прекарваше по-голяма част от деня в студията, започна да ми се струва доста тъпо.

Съзнанието ми продължаваше да се връща към Ева. Направих слабо усилие да мисля за нещо друго, но не успях. Взех един роман и се опитах да чета, но след като минах няколко страници, разбрах, че нямам понятие какво съм прочел, и запокитих книгата през стаята.

Уискито, което бях изпил, вече започна да ме хваща, главата ми натежа и аз станах неразумен. Скочих на крака и отидох до телефона. Ще ѝ кажа какво точно мисля за нея. Ако смята, че може да постъпва така с мене и това да ѝ се размине, ще остане разочарована.

Избрах номера ѝ.

— Да, моля — обади се Марти.

Подвоумих се, след което внимателно затворих слушалката. Нямах намерение да търпя подигравките на Ева чрез Марти. Запалих цигара и отново излязох на терасата с несигурна стъпка.

Помислих си, че не мога да продължавам така. Трябва да се опитам нещо да върша. Отново седнах до масата и започнах да чета бележките на Бърнстейн, но мислите ми продължаваха да се лутат, докато накрая отчаян се отказах.

Керъл се върна точно за вечеря. Тя слезе от оцветения си в кремаво и синьо спортен автомобил и се затича към мен през моравата.

Почувствах, че при вида ѝ голямо бреме се смъкна от душата ми, и я притиснах силно до себе си няколко секунди, преди да я пусна.

— Е, мила моя — усмигнах ѝ се. — Как върви работата?

Тя въздъхна тежко.

— Уморена съм, Клайв. Работихме цял ден, без да спираме. Ела вътре и ми дай нещо за пиене. Искам да чуя какво ново при тебе.

Вървахме към хижата, докато слушах отчета ѝ за художествения съвет.

Налях ѝ джин с лимон, а на себе си налях още едно уиски.

— Клайв — възкликна внезапно тя. — Не ми казвай, че сам си изпил всичкото това уиски. Гарафата беше пълна тази сутрин.

Подадох ѝ питието и се засмях.

— Разбира се, че не — казах. — Да не мислиш, че съм... пияница. Обърнах проклетото нещо и го разлях половината.

Тя ме погледна бързо и изпитателно, но аз срещнах погледа ѝ и лицето ѝ се проясни.

— Значи не си пияница — каза с усмивка.

Изглеждаше уморена и бледа.

— Я ми кажи, Сам хареса ли разработката?

Кимнах:

— Разбира се. Защо не? Нали ти я написа?

— Написахме я заедно, мили — каза тя, като отново придоби разтревожен вид. — Нали не се чувстваш огорчен от това? Искам да кажа — аз няма да се намесвам, ако ти не...

— Не мисли за това. Знам, че не съм много кадърен, когато става дума за филмови сценарии, но нямам нищо против да се науча.

Седнах до нея и взех ръката ѝ.

— Но втората преработка не ми върви много добре. Знаеш ли, Керъл, бих предпочел Бърнстейн да намери някой друг, който да го направи. Аз явно не стигам доникъде.

— Дай ми цигара и ми разправи какво каза Бърнстейн.

След като ѝ запалих цигарата, ѝ разказах предложенията на Бърнстейн. Тя ме слушаше с внимание, кимайки одобрително от време на време с малката си тъмна глава.

— Страхотен е — каза, когато свърших. — Подобрил я е неимоверно. О, Клайв, ти просто трябва да поработиш над нея. Знам, че можеш, и това ще бъде много важно за теб.

— Лесно ти е, Керъл — отвърнах горчиво, — но аз съм загубил всякакъв усет за фабулата. Цял следобед се бяхтих с нея и не стигнах

доникъде.

Тя ме загледа с изпитателни, озадачени очи и каза обнадяващо:

— Може би утре ще ти потръгне. Сам очаква скоро да му представиш нещо. Той още сега е закъснял с продукцията.

Изправих се с раздразнение.

— О, не знам. Тези неща не стават насила.

Тя се приближи и обви ръце около мен.

— Не се тревожи, Клайв. Ще се оправи, ще видиш.

— О, да върви по дяволите. — Обърнах се към вратата. — Ще си облека халата и ще се приготвя за вечерта. Имаш ли нещо за четене?

— Имам малко работа — каза бързо тя. — Искam да нахвърлям няколко сцени.

— Не можеш да работиш денонощно — ядосах се, че умът ѝ беше в състояние да ражда градивни мисли. — Почини си. Ще ти се отрази добре.

Тя ме изблъска към вратата.

— Не ме съблазнявай. Отиди и седни на терасата. Там е много хубаво и аз ще дойда веднага щом приключа.

Седнах на тънещата в сумрак тераса и мислих дълго за Кулсън. Знаех, че е непочтено да обръщам пиесата му във филм, но бях стигнал твърде далече, за да спра. Преди всичко не трябваше да я крада. Но ако не бях го направил, сега нямаше да съм там, където бях, седнал на терасата на скъпа хижа, в едно от най-красивите кътчета на Калифорния. Никога нямаше да срещна Керъл. Рязко поех дъх — и никога нямаше да срещна Ева.

— Какво правиш в тъмното — попита Керъл, излизайки на терасата. — Седиш там от часове, скъпи. Вече минава дванадесет. Стреснах се и дойдох на себе си.

— Бях се замислил — Станах. Чувствах се леко схванат и ми беше малко студено. — Нямах представа, че е минало толкова време. Ти приключи ли?

Керъл обви ръка около врата ми и прошепна, докосвайки ухото ми с устни:

— Не се сърди, мили. В общи линии нахвърлих втората разработка. Сега вече можеш да я довършиш, а тя наистина е хубава. Нали не се сърдиш?

Взрях се в нея и ми призля от завист, че тя можеше с такава лекота да върши неща, които бяха непосилни за мен.

— Но, Керъл, как така ще вършиш едновременно и своята, и моята работа. Абсурдно. Остава да започнеш да ме издържаш.

— Не се сърди — помоли тя. — Всичко, което съм направила, е да пренеса твоите и на Сам идеи върху хартията. Всяка стенографка би могла да го стори. Утре трябва само да изгладиш текста и да го занесеш на Сам. След това Р. Г. ще го одобри и ще можеш да започнеш същинската работа. Дай една целувка и престани да се цупиш.

Аз я целунах.

Тя ме прегърна припряно и каза:

— Хайде да си лягаме. Утре трябва да ставам рано.

— Идвам — казах аз, чувствайки се безжизнен и депресиран.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

През следващите четири дни все по-силно започнах да чувствам, че съм направил голяма грешка с идването в „Трий Пойнт“. По този начин се бях изолирал от всякакви социални контакти и сега, лишен от каквито и да било развлечения, бързо започнах да се отегчавам от изолацията, която сам си бях наложил. Въпреки че таях надежди да напиша роман в тишината на околната среда, когато дойде време да започна, установих, че ми липсва вдъхновение.

Бях успял, със значителни усилия, да редактирам отново направената от Керъл втора разработка на пиесата. Тъй като тя беше свършила по-голяма част от необходимото, моята задача се състоеше главно в преписване на написаното от нея. Въпреки че всъщност не се налагаше да измислям нещо ново или да влагам творчество, самото сядане зад машината изискваше от мен усилия на волята. На няколко пъти, докато работех, се изкушавах да телефонирам за стенограф, който да дойде и да довърши работата. Но най-накрая успях да довърша разработката и сега тя беше в ръцете на Сам Бърнстейн. Чаках със смесени чувства да чуя какво ще каже Голд. Имах намерение, ако той я одобрише, да настоявам някой друг — който ще да е, но не аз — да изготви сценария. Знаех, че съм неспособен, а освен това не смеех да поема риска да напиша допълнителните диалози, които се изискваха от сценария. Не хранех никаква надежда, че ще мога да имитирам брилянтната фраза на Джон Кулсън, и ако се опитам, веднага щеше да стане очевидно за човек с проникателността на Голд, че не аз съм авторът на оригиналната пиеса.

Финансовото ми положение беше започнало да ме тревожи. Капиталът ми се топеше, хонорарите бяха започнали потискащо да намаляват с всяка следваща седмица, а дълговете ми се увеличаваха. Не споделях с Керъл истинското положение, защото знаех, че ще поиска да плаща своя дял. Разбира се, тя печелеше големи пари в студията и независимо че използваше част от тях за джобни пари и за дрехи, основното се инвестираше разумно в недвижими имоти.

Каквито и грешки да правех, бях решил никога да не взема нито долар от нея.

Докато тя беше в студията, денят изглеждаше безкраен. Прекарвах много часове, затворен в библиотеката си, и когато повече не можех да понасям това уединение, отивах в гората и се скитах наоколо, завладян от мрачно настроение. Ева и Джон Кулсън никога не бяха далече от мислите ми.

Действително направих опит да напиша готов за снимки сценарий на „Проверка в дъжда“, но едва бях започнал, когато изпитах зловещото чувство, че Джон Кулсън е до мен в стаята и ме гледа как се боря с произведението му, и се смее безгласно на некадърните ми усилия. Абсурдна фантазия, но много натрапчива, тя правеше съсредоточаването ми невъзможно.

В продължение на три дни се борих със силното желание да телефонирам на Ева, но на четвъртия, скоро след като Керъл беше отишла в студията, се поддадох на изкушението.

Така се случи, че бях позволил на Ръсел няколко дни отпуск, тъй като негов роднина беше тежко болен. Бях изпил кафето, което бях направил за Керъл и себе си, и все още можех да чуя далечния шум от колата ѝ по планинския път. Изведнъж съвсем импулсивно захвърлих долу вестника, който четях, и посегнах към телефона.

Ева отговори почти веднага.

— Ало?

Беше невероятно, че даже след като се беше отнесла така с мен, звукът на нейния глас раздвижи кръвта във вените ми и накара сърцето ми да забърза.

— Ева — казах аз. — Как си?

— Здравей — отвърна весело тя. — Къде се загуби толкова време?

Не можех да повярвам, че беше тя. Гласът ѝ звънтеше и усетих, че се е случило нещо, което я е направило щастлива. По някакъв странен, перверзен начин това ме подразни.

— Не ме бъркаш с някого, нали? — попитах саркастично. — Обажда се Клайв. Онзи, когото не приемаш, ако чука на вратата ти.

Тя се закикоти.

— Знам.

Май се забавляваше с мен? Стиснах слушалката така, че пръстите ми побеляха.

— Мисля, не беше доста гаден номер, който ми изигра. Поне можеше да отвориш и да измислиш някакво извинение.

— Доста гаден номер беше също да се измъкнеш посред нощ — отвърна тя. — Аз не исках да обядвам с теб. Никой мъж не може да ми казва какво да правя. Надявам се, че е било урок за теб.

Изскърцах със зъби.

— Ти винаги се опитваш да ми даваш уроци.

Тя се закиска отново.

— А ти, изглежда, не възприемаш, нали?

— Поне се опитвам.

— Вярно е. Никога не съм познавала човек, от когото е толкова трудно да се отървеш.

— Значи ти искаш да се отървеш от мен?

— Чак сега ли го разбра?

Нейната насмешливост ме вбеси.

— Един ден ще успееш, но после ще съжаляваш — казах сърдито.

— Така си мислиш — отвърна тя със смях.

Това беше една Ева в съвсем друго настроение и любопитството ми взе връх над яда.

— Звучиш доста добре тази сутрин. Да не би да си открила съкровище?

— Не.

Почаках, но тя не предложи други обяснения.

— Мисля да дойда да те видя, Ева.

— Не мога да те приема днес.

— Хайде сега, не бъди такава. Искам да те видя.

— Няма да съм вкъщи, така че не идвай. Ако дойдеш, няма да ме намериш.

— Къде ще ходиш?

— То си е моя работа.

Усетих как кръвта нахлува в главата ми.

— Ами тогава кога ще те видя?

— Не знам. Щом искаш да дойдеш, звънни ми след няколко дни.

Сетих се нещо.

— Джек ли се връща?

— Да. Сега доволен ли си?

Старото чувство на ревност ме обзе отново.

— Радвам се — излъгах аз. — Предполагам, че ще отидеш в другата си къща, така ли?

— Да.

Гласът ѝ прозвуча малко грубо.

— За колко време?

— Не знам. По-добре да не задаваш толкова много въпроси. Не знам колко време ще остане той.

— Днес ли го очакваш?

— Ъ-хъ. Снощи получих телеграма.

— Не забравяй, че искам да се запозная с него.

Получи се моментна пауза.

— Няма.

— Този път ли ще се запознаем?

— Не — не този път.

— Тогава кога?

— Някой път. Ще видя.

— Значи смяташ да забравиш всичките си приятели? Какво ли ще правят без теб?

— Не знам и не ме интересува. Те ще се върнат пак, когато съм готова да ги приема.

Нейното безразличие ме измъчваше.

— Е, приятно прекарване. Ще се обадя след няколко дни.

— Добре. Довиждане. — Тя затвори.

Ударих слушалката и излязох на терасата. Всеки път когато се срещахме, всеки път когато ѝ телефонирах, ставаше все по-очевидно, че не означавам нищо за нея, но въпреки това продължавах да я преследвам.

Не можех да остана цял ден в хижата при мисълта, че тя ще се срещне със съпруга си. Щях да откача.

Реших да отида до студията и да проверя дали Бърнстейн има някакви новини за мен.

След банята се облякох и изкарах „Крайслера“ от гаража, после, без да бързам, подкарах по планинския път през Сан Бернардино за

Холивуд. Бях в мрачно, лошо настроение, ужасен от мисълта за дългите следобед и вечер, които ме очакваха.

Стигнах до студията на обяд и докато търсех място около главната сграда, Керъл се появи забързана надолу по стъпалата.

— О, здравей, мили — каза тя, скочи на стъпенката и ме целуна. — Опитвах се да се свържа с тебе.

Погледнах я остро.

— Случило ли се е нещо?

— Много е тъпо, но трябва да летим до Долината на смъртта и няма да се връщам до утре сутринта. Джери настоява да пресъздадем автентичната атмосфера на пустинята и той, франк и аз тръгваме веднага.

— Искаш да кажеш, че довечера няма да се връщаш вкъщи? — попитах смутено аз.

— Не мога, сладък мой. О, и Ръсел няма да е там, за да се погрижи за теб. Какво да правим?

Опитах се да прикрия неудоволствието си, но не го направих много добре.

— Мога и сам да се грижа за себе си. Не се тревожи за мен, а освен това имам и много работа.

— Неприятно ми е, че си съвсем сам — каза тя с тревога. — Защо не останеш в града, или още по-добре, защо не дойдеш с нас?

Сетих се за Имграм и поклатих глава.

— Ще се върна в „Трий Пойнт“! Не се притеснявай, ще се оправя чудесно.

— О, хайде, ела с нас — примоли се тя. — Ще бъде приятно.

— Недей да се тревожиш за глупости — възразих с леко раздражение. — Казвам ти, че с мен всичко ще бъде наред. Приятно пътуване. Значи ще се видим утре вечер, така ли?

— Бих желала да не отивам. Притеснявам се, като мисля, че ще останеш съвсем сам. Сигурен ли си, че не искаш да останеш в града?

— Не съм дете, Керъл — казах малко по-натъртено. — Мога да се грижа за себе си. Трябва да бягам. Искам да говоря с Бърнстейн.

Забелязах, че Хайъмс и Имграм се приближаваха по дългото авеню към офисите, и бях нетърпелив да избегна срещата с тях.

— Приятно прекарване. — Целунах я. — Довиждане и Бог да те пази.

Побързах да вляза в сградата и я оставих да гледа след мен с разтревожени очи.

Тръгнах по дългия коридор към офиса на Бърнстейн, чувствах се потиснат. Само да беше свободна Ева. Щях да я накарам да си даде един ден почивка и щяхме да прекараме приятно. Даже бих могъл да прекарам нощта с нея. Но сега се изправях пред безнадеждно тъпи двадесет и четири часа, освен ако Бърнстейн нямаше нещо за мен.

— Влизайте веднага — ми каза секретарката му още щом разбра името ми. — Господин Бърнстейн се опитваше да се свърже с вас.

Ободрих се. Това звучеше обещаващо.

Бърнстейн скочи на крака.

— Звънях ви. Всичко е наред. Голд е съгласен. Какво знаете вие? Договор за сто хиляди долара. Поздравявам ви.

Зяпнах го, загубил дар слово.

— Мислех, че това ще ви изненада — изхили се той. — Не ви ли казах, че ще се справя с Голд? Аз го познавам. Знам всичките му номера.

Той отвори едно чекмедже и извади формуляр за договор.

— Постигнахме съгласие за всичко. Стана така, както исках аз. Уверете се сам.

Взех договора с несигурни ръце и започнах да чета. Внезапно сърцето ми подскочи и аз замръзнах.

— Но тук се казва, че аз трябва да направя сценария за снимките — запелтечих.

— Разбира се — цъфна в усмивка Бърнстейн. — Лично Керъл предложи идеята и когато я споменах пред Р. Г., той я постави като необходимо условие за договора. Той каза, че филмът няма да струва нищо без твоя брилянтен диалог. Това бяха точните му думи.

Седнах, обхванат от отчаяние. Значи Голд знаеше. Нищо чудно, че предлагаше сто хиляди долара. Той знаеше, че аз няма да се осмеля да се заема с диалога.

— Но не сте ли доволен? — погледна ме Бърнстейн озадачен. — Всичко наред ли е? Не се ли чувствате добре?

— Добре съм — казах вяло. — Това... Това беше нещо като шок за мен.

Бърнстейн моментално се разведри.

— Естествено. Не сте очаквали толкова много. Но тя е страхотна пиеса и ще стане много хубав филм. Ще пиете ли нещо?

С удоволствие глътнах уискито, което ми предложи. През цялото време, докато той се суетеше около питиетата, аз се опитвах да измисля начин как да се измъкна от положението. Нямаше никакъв изход. Голд беше напипал слабото ми място.

Почти нямам спомен от следващите два часа. Обикалях безцелно с колата зашеметен от номера, който беше измислил Голд, и се чудех как да обясня на Керъл, че няма да мога да се справя.

Трябваше да спечеля пари по някакъв начин. Просто не можех да продължавам повече без пари. Тогава се сетих за „Лъки страйк“.

Когато навремето дойдох в Холивуд, бях страстен комарджия и бях свикнал да ходя по игралните кораби, закотвени в близост до калифорнийските плажове. Имаше повече от дузина такива кораби, които избягваха ударите на закона, като стояха отвъд тримилната ограничителна зона, и аз няколко пъти бях посещавал „Лъки страйк“. Това беше може би най-добре уреденият от всички игрални кораби и в едно или друго време там бях спечелил значителни суми пари. Не беше зле отново да си опитам късмета.

Дали защото вярвах в щастieto си, или защото намерих с нещо да се заема, отидох в Клуба на писателите и осребрих един чек за хиляда долара.

Поех няколко питиета и малко сандвичи и прекарах остатъка от следобед в преглеждане на илюстрираната преса и размисли за Голд.

Направих лека вечеря в клуба и малко след десет часа отидох в залива Санта Моника. Завих в паркинга на кея и останах в „Крайслера“ няколко минути, загледан към залива.

Видях „Лъки страйк“ на котва извън тримилната зона. Приличаше на град от светлини и към него вече се движеха таксиметрови катери.

До кораба се пътуваше поне десетина минути. Катерът се люлееше малко, но това не ми пречеше. Заедно с мен пътуваха само още пет души. Четиримата бяха добре облечени, с вид на богати бизнесмени на средна възраст, а петата беше млада жена, висока и червенокоса. Кожата ѝ беше бяла и мека на вид. Тялото ѝ в тясната жълта рокля също изглеждаше меко. Беше пищна и чувствена и имаше висок, леко истеричен смях.

Седях срещу нея. Краката ѝ бяха хубави, въпреки че рязко надебеляваха над коленете. Тя беше с един прошарен мъж с гърбав нос. Той малко се притесняваше, когато тя се смееше. Аз я погледнах и тя ме погледна. Видях, че разбра какво мисля, защото внезапно спря да се смее и задърпа роклята върху коленете си. Тя беше твърде къса и тясна, така че жената остана с ръце върху коленете си и не ме гледаше повече.

„Лъки страйк“ беше дълъг около двеста и петдесет фута. Изглеждаше голям от малкия катер-такси и настъпиха известни затруднения, докато червенокосата се качи на борда. Предполагам, че се чувстваше малко неловко, докато се качваше по разлюляната от вятъра стълба. Както и да е, но създаде голяма бъркотия и вбеси човека с гърбавия нос.

На борда имаше много хора и аз я изгубих от поглед. Съжалявах за това. Тя беше като свещ, горяща в тъмна стая.

Смесих се с тълпата, но не видях нито един познат. Пиеше ми се жестоко, затова се отправих към бара. Беше тъпкан с хора, но аз успях да уловя погледа на бармана. Получих само част от двойното уиски, което ми беше подадено над главите на хората. Нямаше смисъл да се опитвам да поръчвам още едно, поради което се придвижих към главния салон, където бяха игралните маси.

Проправих си път през тълпата, докато стигнах до централната маса. Наложих си да използвам лактите си, но хората бяха в добро настроение и ме пропуснаха. Зелени зарове се търколиха върху зеленото сукно, удариха се едновременно в ръба отстрани и отскочиха обратно. Единият спря веднага, показвайки пет бели точки. Другият се заклатушка към центъра на масата и спря на шестица.

Чу се въздишка, докато спечелилият събра парите от масата.

Наблюдавах играта около пет минути, докато заровете дойдат при мен.

Сложих на масата две двадесетдоларови банкноти и хвърлих двойки. Прибавих още една двадесетачка и хвърлих петица. След четири мятания ми потръгна и започнах. След това хвърлих единадесет и започнах да губя.

Направих пет ръце, преди да загубя заровете. Започнах да играя срещу масата.

Забелязах, че червенокосата е застанала до мен. Притискаше бедрото си до моето. Облегнах се върху нея, без да я гледам.

Заровете отново дойдоха при мен. Оставих долу две петдесетачки и спечелих. Направих още две ръце. След това хвърлих отново.

— Ти направо се стопи — каза червенокосата.

Избърсах челото си с носна кърпа и се огледах наоколо за мъжа с гърбавия нос. Беше увиснал над масата точно срещу нас. Не би могъл да чува думите ѝ.

— Харесва ли ти оня тип? — попитах.

Залагах по десет долара на ръка и току-що бях спечелил отново.

Тя се натисна в мен.

— Има ли някакво значение?

Отново получих заровете и обърнах чашата.

— Може би — казах и спечелих още три пъти.

— Нося ти късмет — каза тя. — Заради червената ми коса е.

Следващото ми хвърляне беше седмица. Изчаках, докато ми платят, и отстъпих заровете.

— Хайде да отидем някъде — казах с издути от пари джобове. — Идвала ли си тук преди?

Мъжът с гърбавия нос получи заровете. Хвърли две шестици. Прибраха парите му.

— Всичко ми е познато — каза тя и се заизмъква през тълпата. Забелязах, че това се хареса много на мъжете. Не ги обвинявах.

Хвърлих бърз поглед назад, към мъжа с гърбавия нос, но той беше зает. Пробих си път през хората и се присъединих към нея.

Тя ме поведе през навалицата на палубата. Изкачихме се по една желязна стълба. Не я виждах, но усещах парфюма ѝ. Следвах я с носа си.

Тълпите внезапно изчезнаха и ние се озовахме сами. Усетих парапета с гърба си, а тя ми се натискаше отпред.

— Още щом ти видях... — започна.

— Така стават нещата — казах и я хванах.

Беше масивна и мека. Пръстите ми потънаха в гърба ѝ.

— Само ме целуни — каза тя и пхна ръце под палтото ми.

Останахме така цяла минута.

След това тя се освободи и каза:

— Уоу. Ела горе на въздух.

Изведнъж я намразих така, както не бях мразил никой друг.

Хванах я отново, но тя ме отблъсна. Беше ужасно силна. Не си представях, че може да е толкова силна.

— Не ме пришпорвай — изкикоти се. — Малко по-полека.

Искаше ми се да ѝ забия един юмрук в лицето, но се отдръпнах и не казах нищо.

Видях, че си оправя косата. Обърна се и погледна към луната, която се издигаше бързо, и каза:

— По-добре да се връщам.

— Нямам нищо против.

Тя не помръдна.

— Той ще се чуди къде съм.

— Предполагам.

Беше ми ясна.

Тя сложи ръка на устните си.

— Струва ми се, че ти ме обиди.

Не ми пукаше.

— Едва ли — казах.

Тя се засмя и каза, завъртайки се към мен.

— Луната изглежда чудесно.

— Ти луната ли чакаше?

— Ъхъ.

Протегна ръце и аз я придърпах към себе си.

— Не се натискам с всеки срещнат — каза тя, сякаш се оправдаваше.

— Интересува ме единствено това, което правиш в момента. — Все още я мразех, но бях смачкан от нея.

Тя ме ухапа по устата.

Някой се засмя на долната палуба. Познавах този смях. Никой освен Ева не можеше да се смее така. Изблъсках настрана червенокосата.

— Какво ти става? — изфъфли тя.

Стоях и се заслушах.

Ева се засмя отново. Погледнах през перилата, но тълпата беше твърде гъста. Не можах да я видя.

— Хей!

Червенокосата звучеше сърдито.

— Върви по дяволите — казах аз.

Тя замахна да ме удари, но аз я улових за китката. Беше мека и отпусната между пръстите ми. Тя издаде нещо като квичене.

Казах ѝ един обиден епитет и я оставих.

Долу на палубата потърсих с очи Ева. Най-накрая я видях до осветената врата, водеща към залата с рулетката. До нея беше висок мъж със сурово лице в смокинг, който му стоеше отлично.

Знаех кой е.

Докато се приближавах към тях, те влязоха в залата за рулетка. Той беше сложил ръка на лакътя ѝ и тя изглеждаше щастлива.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Не исках Ева да ме види. Във всеки случай не точно сега. Не можех да остана на вратата, защото постоянно прииждаха хора. Залата, макар и голяма, беше доста препълнена. От вратата не можех да виждам масите, а само осветителните тела над тях.

Придвижих се предпазливо напред, докато достигнах първата маса. След това бях изблъскан и като се огледах, видях, че Ева не беше там. Предположих, че ще бъде на по-отдалечената маса, и се опитах да си проправя път нататък. Навалицата беше много гъста и трябваше да почакам.

Крупиято проточи глас:

— Залагайте, господа.

Започна всеобщо придвижване към масата и аз бях отнесен от потока.

Минута по-късно крупиято каза:

— Край на залаганията.

Натискът отслабна и успях да се отдалеча от масата и да продължа движението си из залата. Дори и тогава не беше лесно. Предизвиках някои лоши погледи, докато се провирах през тълпата, използвайки лактите си, като при това се опитвах да бъда любезен.

Минаха цели десет минути, докато стигнах до другата маса. Ева стоеше зад Джек Хърст, който беше успял да седне.

Крупиято каза:

— Осем черно, чифт.

След като събра залозите на загубилите, той избута малка купчинка чипове през масата към Хърст.

— Залагайте, господа.

Ева се наведе напред и зашепна в ухото на Хърст. Очите ѝ блестяха и тя изглеждаше почти красива. Той поклати глава нетърпеливо, но не се обърна. Заложил на черно, чифт.

Докато играещите залагаха, аз го гледах с интерес. Беше едър, широкоплещест и изглеждаше силен. Очите му бяха дълбоко

разположени, а носът — прав. Нямаше горна устна. Устата му изглеждаше като права линия, начертана с линия и молив. Смокингът му стоеше добре, а ризата му беше безупречна. Видя ми се на около четиридесет.

Значи това беше човекът, по когото си падаше Ева. Не я обвинявах. Освен всичко друго, той беше мъж. Макар че ми беше трудно, трябваше да призная, че Джек Хърст изглеждаше много добре.

Хвърлих поглед към Ева. Беше поставила собственически ръка на рамото му и нито за секунда не сваляше очи от него. Наблюдаваше с вълнение всяко негово движение. Не можех да я позная. Беше одухотворена и никога не бях я виждал толкова щастлива.

През цялото време ми се гадеше от ревност. Ако Хърст беше някакъв дребен човечец, нямаше да е толкова лошо. Но той не беше. Не можех да се въздържа да не го сравня със себе си. Сравнението не беше много в моя полза. Той беше по-красив, по-интересен и по-силен. Изглеждаше като човек, който би се справил с всичко.

Рулетката се завъртя и Ева се наведе напред. Хърст просто седеше и следеше колелото, студен и дезинтересиран.

Крупиецо каза:

— Прекратете залаганията.

Топчето постепенно слизаше все по-ниско и накрая се намести в една от клетките на рулетката.

Крупиецо плати. Той избута още чипове към Хърст и му се усмихна. Хърст не го удостои с поглед.

Започнах да се придвижвам бавно около масата. Беше трудно и Хърст спечели още чипове, преди да наближа Ева откъм гърба. Трябваше с лакти да изместя от пътя си една дебела стара жена, преди да застана точно зад нея. Можех да усетя парфюма от косата ѝ. Искях да я докосна, но не го направих.

Тя шепнешком каза на Хърст:

— Заложил двойно повече.

— Млъкни — каза той.

Постави шест чипа на линията между шестнадесет и тринадесет. Аз се протегнах и поставих три стодоларови чипа на червеното.

Ева се обърна. Погледите ни се срещнаха.

— Здравей — казах.

Лицето ѝ се вцепени и тя се извърна.

Добре, мръснице, помислих си аз. Щом искаш да играеш по този начин...

— Край на залаганията — заяви крупиеето и пусна топчето от слонова кост в колелото.

Червеното спечели.

Крупиеето прибра чиповете на Хърст, преди да избута моите към мен.

— Ще ги оставя на същото място — казах аз. — Нали може?

Крупиеето кимна.

Хърст беше загубил около петдесет долара. Той сложи още чипове на масата. Червеното спечели отново.

— Оставете ги пак там — казах аз.

Хърст загуби чиповете си.

Той ме погледна през рамо и лека усмивка се появи в очите му. Аз веднага се ухилих в отговор. Можех да си го позволя.

Той направи сложни маневри с чиповете си този път, като ги разположи на първата и третата дузина.

Червеното пак излезе и отново му прибраха чиповете. Прецених, че този път беше загубил около двеста долара. Аз вече имах около осемстотин долара върху червеното. Крупиеето ме погледна въпросително. Кимнах.

Точно когато Хърст се готвеше да залага отново, Ева каза:

— Тази вечер не върви. Да си ходим.

Изглеждаше разтревожена.

— Млъкни — каза Хърст.

Това, изглежда, беше единственото нещо, което й говореше.

Отново червеното спечели и отново Хърст загуби чиповете си.

Сложих два десетдоларови чипа върху червеното.

Хората се струпяха плътно зад мен. Вече имах доста пари на масата.

Хърст не заложи.

Колелото се завъртя. Топчето от слонова кост прелетя над червено тридесет и шест и след това лениво се спря на тринадесет — черно.

Крупиеето изгреба всичките ми чипове и поклати глава към мен. Опитах да се захия, но не се получи съвсем добре.

Бях видял как през пръстите ми изтекоха хиляда и петстотин долара и от това ме заболя. Станалото-станало, си казах.

Хърст започна да залага отново. Този път спечели. Изглежда, не можеше да печели, докато аз играех. Изчаках няколко завъртания и заложих двеста долара на черното.

Излезе червено.

Добре, казах си аз, тогава ще играя на червено. Беше лудост да не играя на червено.

Загубих четиристотин долара.

Като се протягах напред, за да оставя залога си, докоснах бедрото на Ева. Беше все едно, че съм се допрял до електрически кабел под напрежение. Тя бързо се отдръпна и това ми подсказа, че знае кой я е докоснал. Не ми пукаше. Достатъчно ми беше, че стоя до нея и гледам как човекът, когото обича, губи парите си.

Оставих петстотин долара на червено.

Хърст също заложил.

Червеното излезе и Хърст загуби.

Така продължи петнадесет минути. Аз не залагах всеки път. На два пъти имах намерение да взема чиповете от масата, но нещо ме спря.

Червеното излезе единадесет пъти. Можех да чуя въздишките на хората около мен.

— Оставете ги на червеното — казах.

Там имаше петдесет двестадоларови чипа.

Крупиеето каза:

— Край на играта.

Той не завъртя колелото.

Тогава почти веднага избухна караница. Дребен човек с белег на лицето започна да крещи, че трябва да приемат залога и да завъртят колелото.

Крупиеето продължи да клати глава отрицателно.

Внезапно Хърст каза:

— Завърти това проклето колело.

Гласът му прозвуча като изплющяване на камшик.

Крупиеето пошепна нещо на висок, слаб, подобен на птица човек, който си беше пробил път към масата.

Хърст подметна:

— Кажи му да завърти колелото, Тони.

Високата слаба птица погледна към моята купчина от чипове и устните му се свиха. Той насочи очи към Хърст, след това към мен. След това се обърна към крупието:

— Е, какво чакаш, по дяволите?

Крупието вдигна рамене.

— Залагайте, господа.

Всички се струпаха напред. Моментът беше вълнуващ. Спуснах ръката си надолу, докато намерих нейната. Тя не ме погледна, но ме остави да я държа. Получих по-силна възбуда от това, отколкото когато гледах как се върти колелото.

Топчето сякаш дълго време се чудеше как да постъпи. Най-накрая се спусна в червения сектор и като че ли се готвеше да спре там, когато в последния момент нещо го засили като с невидима ръка и то се търколи върху черното.

От тълпата се изтръгна дълга, измъчена въздишка.

— Защо не спря, жалък глупако? — каза Ева, освобождавайки ръката си.

Хърст погледна през рамо, взря се в нея, а след това в мен. Всички ме гледаха. Стоях и чувствах слабост в коленете. Само с един жест в повече аз се бях прекарал с десет хиляди долара.

— Добре ли си? — попита слабата птица, надсмивайки ми се.

Взех се в ръце и казах:

— Да.

Без да поглеждам към Ева, си проправих път през навалищата към бара.

Нямаше почти никой в ниското дълго помещение. Посетителите бяха започнали да залагат и нямаше да се върнат отново към пиенето до по-късно вечерта. Все още беше рано. Часовникът над бара показваше десет и пет.

Поръчах си двойно уиски и когато го изпих, казах на бармана да остави бутилката. В края на краищата очертаваше се една адска вечер.

Стоях там половин час и се наливах здраво. След това видях Ева да влиза. Беше сама. Аз вече се бях накувал добре и тъкмо се готвех да слеза от бара и да отида при нея, когато тя отиде в дамската тоалетна. След няколко минути излезе заедно с червенокосата. Минаха близо до мен, без да ме забележат.

Червенокосата каза:

— Той е страхотен, нали? Прилича на моряк и обожавам тънките му устни.

Ева се изкиска.

— Не си пада по червенокоси — каза с оживено лице.

— Бих умряла за него — каза червенокосата и пронизителния ѝ смях застърга по нервите ми.

Гледах ги докато преминаха през бара и влязоха в залата с рулетката. Извадих шепи монети, тикнах ги на бармана и отидох след тях. Не можах да видя нито Ева, нито Хърст. Нямах я и червенокосата. Отидох в залите за игра на зарове и на карти. Нямах и следа от тях. Качих се на палубата. Вятърът все още беше студен, но все пак горе имаше няколко двойки.

Обиколих, но не можах да ги видя, поради което се качих на най-горната палуба.

Червенокосата беше там.

— Здравей — каза тя.

Застанах до нея при парапета.

— Не можа ли да намериш приятеля си?

— Отишъл си е. Качих се тук горе, за да погледам отново луната.

Погледнах я. Може би не беше чак толкова лоша в края на краищата. Спомних си как бяха потънали пръстите ми в гърба ѝ.

Приблжих се до нея.

— Как ще се върнеш?

— С катер... да не мислиш, че ще плувам?

Тя се засмя, аз също. Така се бях насвяткал, че сега можех да се смея на всичко. Даже и на загубата на десет хиляди долара.

Изманеврирах я към парапета. Май нямаше нищо против.

— Много съжалявам, задето се опитах да те ударя — каза тя.

— Беше ми приятно — казах и я дръпнах към мен.

Тя дойде, без да се съпротивлява. Този път наистина ухапах устните ѝ.

— Само това ли умееш да правиш? — попита тя, като ме отблъсна.

— Мога да карам кола и да свиря на грамофон. Учението ми беше много интензивно.

— Искаш да кажеш екстензивно, нали?

— Какво значение има, по дяволите? Кое беше онова тъмнокосо момиче, с което разговаряхте?

— Ева Марлоу? О, тя е проститутка.

— Какво от това? Същата си и ти.

Тя се закикоти.

— Само за приятелите.

— Откъде я познаваш?

— Кого?

— Ева Марлоу.

— Ти откъде знаеш, че я познавам?

— Току-що го каза.

— Така ли?

— Виж, нека да не продължаваме по този начин. Дай да отидем някъде да пийнем.

— Дадено. Къде?

— Аз съм с кола. Хайде да се махнем от това въшливо корито.

— Не съм свободна.

— Но нали каза, че приятелят ти джентълмен те е изоставил.

Тя се закикоти.

— Искам да кажа, че ще трябва да ми платиш.

Захилих се към нея.

— Разбира се, че ще ти платя.

Извадих балата с парите и ги преброих. Имах хиляда и петстотин долара, значи не беше толкова лошо. Дадох ѝ две двадесетачки.

— О, аз искам повече.

— Я млъквай. Това е само аванс. По-късно ще ти платя още.

Тя обви ръце около мен, но аз я изблъсках и казах нетърпеливо:

— Хайде. Да тръгваме.

След като се добрахме до кея, отидохме на паркинга.

— Това се казва кола — каза тя с неприкрито възхищение, когато видя „Крайслера“.

Вмъкнах се зад кормилото и я оставих сама да се справи с влизането в колата. Седнахме един до друг и се загледахме в луната. Беше хубава луна, а аз доста пиан, така че точно в този момент се чувствах отлично.

— Жена ти следи ли те? — неочаквано попита червенокосата.

Обърнах глава и я изгледах.

— Какво дрънкаш, по дяволите? Кой е казал, че имам жена?

Тя се изкиска.

— Някакво ченге те следеше през цялата вечер. Ти не го ли забеляза? Помислих, че може би жена ти иска да се развежда.

— Какво ченге? — попитах рязко аз.

— Ей го там, чака ни да тръгнем.

— Откъде знаеш, че ме наблюдава?

— Нито за миг не те изпусна от поглед, докато ти беше на кораба, а сега те чака да тръгнеш, за да може да те последва — каза тя.

— Надушвам ченге от цяла миля разстояние.

Спомних си какво беше казал Голд при последната ни среща. „Непременно ще мисля и за двама ви. Фактически нямам намерение да забравям никога за вас. Ако Керъл е нещастна по ваша вина, ще съжалявате. Това ви го обещавам.“ Значи мръсникът ме следеше.

— Сега ще го оправя — казах, бесен от гняв. — Ти само стой наблизо и гледай.

— А така, момче! — плесна с ръце червенокосата. — Фрасни на тази въшка един и от мен.

Пресякох паркинга и отидох при него. Щом ме забеляза, той се изправи и извади ръце от джобовете.

Застанах пред него и го погледнах. Беше тъмно, но не чак толкова. Той се оказа дребен безобиден човечец с пълно лице и очила без рамки върху дебелия нос.

— Добър вечер — казах аз.

— Добър вечер, господине — отвърна той и се отдръпна леко.

— Господин Голд ли те нае да ме следиш?

Той започна да мънка, но аз го прекъснах.

— Спести ми тези глупости — казах. — Господин Голд ме предупреди за тебе.

Той ме изгледа навъсено.

— Е, щом господин Голд ви е казал, тогава защо ме питате?

Усмигнах се и казах:

— Не обичам да ме следят. По-добре си свали очилата.

Започна да го хваща шубето и той огледа паркинга с див поглед. Все още беше рано и освен нас наоколо не се виждаше жива душа. Протегнах ръка и съборих очилата му. След това ги стъпках. Те изхрущяха върху бетона.

— Не мога да виждам без очила — почти изплака той.

— Това е много лошо — казах и го хванах за яката.

Забих му един юмрук във физиономията. Започнах да се специализирам в удрянето на хора по устата. Подобно на Имграм и това малко изкуствено патенце също имаше проблем с протезата си. Тя се заклеши в небцето му и той се опита да извади с пръст счупените парчета, но аз не му дадох възможност. Хванах малките му ръчички в една от моите и го засилих в стената. Шапката му падна, а аз го хванах за ушите и използвайки ги като дръжки, ударих силно главата му в стената.

Коленете му се подкосиха, но аз го задържах прав.

— Може би следващия път няма да се стараеш толкова да ме наблюдаваш — казах, разтърсвайки го. — Ако те видя отново, ще те размажа на стената.

Блъснах го рязко, той загуби равновесие и се просна върху мазния бетон. Стана и побягна без посока надолу по улицата.

Повлякох се назад към „Крайслера“.

Червенокосата висеше от прозореца.

— Страхотно беше — каза тя, докато се намествах зад кормилото. — Ти си голям, силен и красив дивак.

— Много говориш — отвърнах аз, изкарах колата от паркинга и се насочих към Холивуд.

Бях доста на градус, но не чак толкова, че да рискувам да ме видят с тази уличница. Не беше необходимо да я погледнете втори път, за да разберете какво представлява, но тя познаваше Ева и аз се надявах, че ще ми разкаже за нея онова, което винаги съм искал да зная.

По пътя към Холивуд спряхме в няколко бара и се опитах да я накарам да говори, но тя все се измъкваше. Внимавах да не настоявам много, за да не разбере колко силно желание имам да говоря за Ева. Червенокосата предпочиташе да говори за себе си, а това беше тема, която изобщо не ме интересуваше. Оставих я да бърбори, почти не я слушах, но продължавах да я черпя с пиене, като се надявах, че ако изпие достатъчно, може би ще се навие да говори за Ева.

Всеки бар, в който влизахме, беше препълнен и аз постоянно я губех някъде, след това я намирах отново, а това хич не ми помагаше да я накарам да каже онова, което исках да зная.

— Вече ми писна — казах, подпрян на бара и държейки ръката ѝ малко над лакътя. — Трябва да отидем на някое тихо място. Всичкият този шум и говорене ме разстройват.

— Да, но ако отидем на такова тихо място, ще ти струва пари — отвърна тя, подпирайки малкия си чип нос върху ръба на чашата. — Ще ти струва цяла бала мангизи.

— Стига сме говорили за пари — казах аз. — Като те слуша, човек, ще помисли, че това е единственото нещо на света, за което си заслужава да се говори.

Тя се облегна тежко върху мен и каза:

— Ако искаш да знаеш, това е единственото, което ме интересува, но не го казвам на всеки. Не отива на една дама, нали?

Аз я погледнах. Напиваше се нормално. Още няколко чаши и вече нямаше да знае какво говори. Поръчах още две двойни уискита и докато ги пиехме, бях осенен от блестяща идея. Ще я заведа в „Трий Пойнт“. Идеята беше блестяща, защото убиваше два заека с един изстрел. Хем щях да я накарам да говори за Ева, хем щеше да ми прави компания. Нямах намерение цяла нощ да стоя сам в „Трий Пойнт“. Откъде накъде? Защо трябваше Керъл и Ръсел изведнъж да ме изоставят така, без да им пука дали ще съм самотен, или не? Реших, че от дълго време това е най-блестящата идея, която съм измислял, и ме обхвана вълнение. Щях да заведа там голямата мекотела червенокоса жена на терасата и щяхме да си говорим цяла нощ за Ева. Това ми се стори подходящ начин за прекарване на времето до завръщането на Керъл.

Обясних намеренията си на червенокосата.

Тя се облегна още по-тежко върху мен и каза:

— Съгласна, но ще ти струва една бала мангизи и искам част от тях сега.

Дадох ѝ две двадесетдоларови банкноти, за да ѝ затворя устата, и я избутах през тълпата до огряната от луната улица.

— Това няма да е достатъчно — каза тя, почти падайки в „Крайслера“. — Не можеш да накъркаш така едно момиче и след това да го замъкнеш на някакво си място да гледа луната, без да ти струва една бала мангизи.

Казах ѝ да не се притеснява, а тя отговори, че не се притеснявала никога, но ще бъде добре ако аз започна да се притеснявам, защото

въпреки че е сама на този свят и се опитва да се държи като дама, разходите ѝ са големи и има нужда от много пари. След като каза всичко това, тя заспа и не се събуди, докато не спрях „Крайслера“ на наклонената площадка пред гаража на „Трий Пойнт“.

Тя се прозя и тръгна след мен по късата пътека към хижата.

Беше увиснала на ръката ми и се спъваше, докато ходеше, но след малко планинският въздух я ободри и тя взе да се оглежда.

— Виж ти! Не е ли елегантно?

— Е, пристигнахме — казах аз. — Ела на терасата и погледни луната.

Но тя започна да обикаля из хижата, като се заплесваше по всичко, невярваща на очите си и малко шашардисана.

— Това трябва да е струвало цяла бала мангизи — промърмори на себе си. — Не съм виждала нищо по-хубаво. Страхотно е.

Тя беше поразена и обхваната от такава завист, че аз реших да ѝ дам известно време да свикне с обстановката, преди да седнем да говорим. Оставих я да обикаля, докато приготвих питиетата в голям шейкър за коктейли.

Добре и след като бях направил питиетата, тя все още продължаваше да опипва книгите ми, картините, мебелите и различните украшения.

— Какво зяпаш? — попита, обръщайки се неочаквано.

— Тебе — казах аз.

Тя се приближи и се стовари върху канапето до мен. Обви си ръцете около врата ми и се опита да ме ухапе по ухото. Аз я отблъснах.

Тя запримигва срещу мен.

— Какво ти става?

— Ела отвън на терасата — казах, внезапно отворен от нея.

Исках да ми разкаже за Ева и след това да си върви.

— Тук ми е добре — каза тя, излягайки се назад.

Червената ѝ коса изглеждаше като ярко цветно петно върху облегалката от бяла кожа.

— Пийни нещо.

Подадох ѝ чаша с половината от съдържанието на шейкъра.

Преди да го излее в гърлото си, тя разля част от него върху килима. След това се блъсна с юмрук в гърдите и шумно изпусна въздух.

— Уф! Това ме удари чак в петите.

— Точно така беше предвидено — казах и станах да напълня шейкър отново.

— Знаеш ли, ти си първият тип, който ме води в собствения си дом — каза тя и се изтегна в цял ръст върху канапето. — Нещо не ми е ясно.

— Не се опитвай да разбереш — казах. — Има някои неща, които не подлежат на разбиране.

Тя се закикоти.

— Обзалагам се, че жена ти ще стане луда.

— Млъкни, улицици такава — подвикнах.

— Ако бях на мястото на жена ти и откриех, че водиш жени в стаята ми, щях да откача — каза тя. — Мисля, че е кофти да извъртиш такъв гаден номер на жена си.

— Добре — върнах се при нея и избутах краката й, за да мога да седна, — нека да е гаден номер, но аз се чувствам самотен. Жена ми ме остави сам. Това също е гаден номер, нали?

Тя се замисли за миг и каза през смях:

— Прав си. Съпругата никога не трябва да оставя мъжа си сам. Аз никога не бих оставила мъжа си сам, ако успеех да го задържа достатъчно дълго, за да може да се нарече мой съпруг.

— Обзалагам се, че Ева Марлоу никога не оставя мъжа си сам — казах невинно.

Червенокосата се закикоти:

— Тя му даде пътя още преди години.

— О, не. Тази вечер беше с него.

— Какво? Не говори глупости. Това не беше мъжът й.

— Напротив, той беше.

— Ти ще кажеш.

— Хайде да не спорим. Познавам Ева по-добре от тебе. Казвам ти, че това беше мъжът й.

— Което показва, че не я познаваш по-добре от мен — каза червенокосата. — Аз я познавам от години. Мъжът й е Чарли Гибс. Тя го заряза преди седем години. Горкото копеле. Единствената му грешка беше, че никога нямаше пари. Тя все още се вижда с него от време на време, когато реши да се поупражнява в псуване. Ах, как псува само...

Червенокосата отметна глава и се смя, докато от очите ѝ потекоха сълзи, които попи с ръкава си.

— Чувала съм я как псува горкият Чарли. Ушите ми се изчервяват от срам. Вместо да ѝ затвори устата с един плесник, той се свива.

Сега вече започвах да се добирам до нещо.

— Разкажи ми за нея.

— Няма нищо за разказване. Тя е проститутка. Не би те интересувала една проститутка, нали?

— Напротив. Искам да зная всичко за нея.

— Е, аз пък няма да ти кажа.

— О, ще ми кажеш, защото ако го направиш, ще ти дам сто долара, а това ще ти хареса, нали?

Лицето ѝ светна.

— Ще ти струва повече — каза не много убедено.

— Не, няма.

Извадих от джоба си стодоларова банкнота и я размахах пред носа ѝ.

— Разказвай.

Тя посегна към банкнотата, но аз бях по-бърз.

— Само след като ми разкажеш. Ще я държа така, че да можеш да я виждаш, и ти обещавам, че ще я получиш.

Тя легна отново и се загледа в парите с такава алчност, че чак ми призля.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко.

Тя ми разказа и през цялото време, докато говореше, очите ѝ нито за миг не изпуснаха стодоларовата банкнота, която държах.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Няма смисъл да ви разказвам историята на Ева, такава, каквато я научих от червенокосата, докато лежеше на дивана, сантиментална от пиенето и нетърпелива да спечели парите, които размахвах пред нея. В началото, за да ми се хареса, тя смесваше действителността с измислици и се налагаше да ѝ задавам много въпроси и да се връщам на едно и също нещо много пъти, преди да науча достатъчно подробности, които се прибавяха към онова, което вече знаех. Това ми даде възможност да съставя, по мое убеждение, точно описание на живота на Ева.

Чак след като червенокосата беше заспала — стодоларовата банкнота пъхната на сигурно място в горната част на чорапа ѝ — и аз бях излязъл на терасата и бях прехвърлил в ума си още веднъж чутото от нея, се очертаха точните рамки на тази история. Беше нещо като труден пъзъл, в който отделни части се появяваха чак след като се връщах назад в мислите си и си спомнях някои неща, които Ева беше казала, други, за които само беше намеквала, и трети, които беше отрекла.

Известно ми беше, разбира се, че причината за необикновеното държание на Ева с мен беше нейният силен комплекс за малоценност. През цялото време се досещах, че това е психологическата ос, около която се върти поведението ѝ, но досега не бях успял да си обясня защо страдеше от такъв силен комплекс. Когато научих, че е извънбрачно дете и като малка този факт ѝ е бил натякван постоянно, започнах да разбирам неща, които преди това ме озадачаваха.

Петното на незаконността може да се окаже много вредно за психологическото формиране на детето, ако родителите му покажат по какъвто и да било начин, че е нежелано. Не биха могли да бъдат нанесени по-съкрушителни удари върху детската чувствителност от това, да се допусне едно дете да мисли, че се е родило различно от другите деца. Неговите приятели — тези малки жестоки дивачета, каквито са децата — бързо се хващат за най-дребния признак за нещо

нередно и детето може да изтърпи много мъки от бруталното им преследване.

Нейните родители — тя е била доведена дъщеря от друга майка — не са се отнасяли внимателно с нея. Мащехата я мразела, тъй като тя била живият символ на неверността на своя баща, и докато била малка я биела с камшик, по-късно, когато станала доста голяма, за да бъде налагана така, я заключвала за дълги часове на тъмно в стаята ѝ.

Когато Ева станала на дванадесет години, била изпратена в манастирско училище, където игуменката вярвала, че пръчката прогонва злите духове, и Ева била бита безмилостно практически всеки ден в стремежа да пречупят бунтовния ѝ дух. Но игуменката не била само садистка. Тя също била лош психолог. Този начин на възпитание само накарал Ева да оскотее душевно, докато една блага дума вероятно е щяла да я спаси.

Когато станала на шестнадесет, тя избягала от манастира и си намерила работа като келнерка в някаква закусвалня на една улица в източната част на Ню Йорк.

Следващите четири години са бяло петно в нейната история, но ще хванем нишката отново в един затънт хотел в Бруклин, където вече работела на рецепцията. Изминалите четири години били тежки за Ева. Вече ѝ дошло до гуша да бъде общ работник и когато се появил Чарли Гибс, тя се омъжила за него.

Чарли Гибс, безобиден шофьор на камион, без особени амбиции в живота, нямал представа за какво се е оженил. Характерът на Ева и нейното коравосърдечие го смачкали толкова сполучливо, сякаш бил прекаран през центрофуга за изстискване на дрехи. Тя скоро се уморила да поддържа къщата и след серия кошмарни сцени, които по-късно преследвали Чарли години наред, си събрала багажа и се върнала в бруклинския хотел.

Не след дълго станала любовница на заможен бизнесмен, който я настанил в малък апартамент и я посещавал, когато се случело да бъде наблизно. Той скоро започнал да съжалява за своя избор. Ева била твърде свободолюбива, за да бъде изцяло на разположение на един възрастен човек, който вярвал — твърде погрешно, — че все още е физически привлекателен. Нравът ѝ станал неуправляем и при най-дребното раздразнение, предизвикано от него, тя изпочупвала всичко, което успявала да докопа. Най-накрая бизнесменът се уморил от

непредсказуемите ѝ настроения и като ѝ дал щедра сума пари, се отървал от нея.

Нямайки нито среда, нито корен, нито представа за етика, тя естествено се понесла надолу. Проституцията станала нещо като противоотрова срещу нейния комплекс за малоценност. Това всяка жена от улицата може да ви го каже, само че при Ева е интересна психологическата ѝ реакция към живота.

Очевидно е, че независимо от жестоките последици от побоите, животът в манастира беше успял да насади в Ева известна доза уважение, която не беше изчезнала напълно. Тя живеела — а доколкото ми е известно и сега продължава да живее — в два свята: жалкия свят на нейната професия и едно мечтано съществуване, желанието за което се подхранваше от тайното ѝ желание да бъде достойна за уважение.

Джек Хърст, за когото твърдеше, че е неин съпруг, не бил минен инженер. Той бил професионален комарджия, който живеел от ума си и умението си да играе карти. Ева и той се срещнали на някакъв купон и веднага се допаднали. Това се случило около година след като се заселила на Лоръл Кениън. Хърст бил женен за жена, която се уморила от безразсъдната му игра на комар и садистичните му диктаторски маниери. Тя го напуснала няколко месеца преди да срещне Ева. Не бил човек, който ще си губи времето със сложните формалности около един развод, но даже и ако си бил направил труда да се освободи законно от съпругата си, аз не вярвам, че би се оженил за Ева. Мъжът трябва да е много сигурен в себе си, за да се ожени за проститутка, и независимо че тя го е заинтригувала и връзката му с нея е продължила толкова дълго, той не изглеждал нетърпелив да се оженият.

Даве и сега не ми е съвсем ясно защо Хърст е останал любовник на Ева толкова време. Той беше, разбира се, един садист. Разбрах го още щом Ева ми разказа за поведението му, когато си изкълчила глезена. Да я остави седнала на тротоара и да я изрита от леглото на следващата сутрин, за да му направи кафе, когато тя едва можела да стъпва, са очевидно действия на садист. Имало е и други случаи, както ми каза червенокосата, когато се отнасял отвратително с Ева, но явно колкото по-зле я третирал, толкова повече тя му се възхищавала. Каквото ѝ да направел, не можел да я настрои срещу себе си. Тя била негова робиня. Изглежда почти неправдоподобно, Ева, при цялата си безмилостност и сила на характера, да е мазохистка под маската на

външната си студенина. Съмнително е, също така, дали друг мъж освен Хърст би могъл да събуди в нея това деформирано наследство от жестокото детство. Това, че беше успял, обясняваше и причината за продължителната връзка между тях.

Освен Хърст никой друг мъж нямаше шанс при Ева. Тя беше просто една празна черупка, лишена от всякакви чувства, с изключение на тези изкривени емоции, вдъхновени от Хърст. В продължение на десет години тя беше живяла от мъжете. Знаеше всичките им номера, всичките им лъжи и слабости. Това съществуване беше убило женските ѝ инстинкти така сигурно, както арсеникът убива плевелите. Беше убило инстинкта ѝ за любов. Дори не вярвам да е обичала Хърст. Тя беше привлечена от него, защото той беше единствения мъж, срещан някога от нея, който беше успял да ѝ се наложи, и аз вярвам, че е имало случаи, когато тя всъщност го е мразила. Изумителното в случая беше, че лицето ѝ не издаваше жестокия начин на живот, който водеше, но не може да има съмнение, че той бе оставил следи в съзнанието ѝ. Тя нямаше нищо, към което да се стреми в бъдеще, и нищо, към което да се обърне назад. Не е чудно тогава, че се опитваше да изгради около себе си този илюзорен свят. Въобразяваше си, че е омъжена за човек със сериозна професия. Въобразяваше си, че не живее в две стаи, а притежава къща в Лос Анжелис. Въобразяваше си, че всеки понеделник отива в банката и спестява половината от онова, което е спечелила, за времето, когато Хърст и тя ще могат да си купят тяхното крайпътно заведение. Въпреки че тези мечти никога не се материализираха, те правеха съществуването ѝ възможно и облекчаваха кървящата рана на нейния комплекс за малоценност.

Нямаше как да разбере дали показваше тези свои мечти пред другите си клиенти. Без съмнение го правеше. Сега ми стана ясно, че уикендът, който бяхме прекарвали заедно, е бил от край до край изпълнен с лъжи. Тя беше лъгала умело и аз нито за миг не бях заподозрял, че ми казва нещо друго освен истината. Може би най-артистичната ѝ лъжа беше, когато изреди луксозните ресторанти, в които не трябвало да я виждат с мен, за да не би приятелите на нейния „съпруг“ да му кажели, че излиза с непознати мъже.

Докато седях на терасата с бутилка уиски до мен и луната с лице на мъртвец пръскаше сребърната си светлина върху планините, аз се

опитах да реконструирам образа на Ева сега, след като знаех толкова повече за нея.

Тя така добре беше изградила своята измислена биография, че аз и сега се чудех дали червенокосото момиче ми беше казало истината. Ева беше толкова категорична, че Джек Хърст не знае за съществуването на къщата на Лоръл Кениън, нито как тя изкарва прехраната си. Спомних си я да казва: „Той ще ме убие, ако знае. Но предполагам, че все някой ден ще разбере. Винаги съм казвала, че моите пороци ще ме провалят, и това наистина ще стане. Тогава ще трябва да тичам при теб за закрила.“

Дали лъжеше, когато казваше това? Сега вече щеше да е лесно да я хвана натясно. Трябваше само да позвъня в къщата на Лоръл Кениън и да видя дали все още е там.

Налях си още уиски, изпих го и погледнах ръчния си часовник. Беше дванадесет и петнадесет.

Изправих се. Краката ми бяха малко несигурни, но мозъкът ми беше бистър. Минах по терасата към кабинета, отворих френските прозорци, влязох и запалих осветлението. Бях забравил за червенокосата в дневната, толкова ме беше погълнало разбулването на завесата от тайнственост, която Ева беше спуснала. Дълго слушах сигнала и когато вече се готвех да се откажа, смятайки, че в края на краищата предположението ми не е било вярно и в къщата няма никой, внезапно се чу изщракване и Ева каза:

— Ало?

Значи беше истина. Не беше необходимо да говоря, но не можах да устоя на изкушението да ѝ кажа, че съм я разкрил.

— Събудих ли те? — попитах.

— О, Клайв, не можеш ли да ме оставиш на спокойствие поне за пет минути?

Гласът ѝ беше дебел и неясен.

— Ти си пияна — казах аз.

Тя се изкикоти.

— Здравата. Тази вечер изпих всичкото пиене на света.

— Харесва ми как изглежда съпругът ти.

— Всички го харесват. Но хайде изчезвай, Клайв. Сега не мога да говоря.

— Той при тебе ли е?

— Тхъ... къде да бъде?

— Мислех, че не знае за тази къща — казах аз.

Тя замълча и аз не можах да сдържа усмивката си. Искаше ми се да бях видял лицето ѝ. Трябва да беше разбрала, че е казала повече от необходимото.

— Бях пияна... Доведох го тук, без да мисля — каза тя най-накрая, сякаш опитвайки се да убеди самата себе си. — Той е побеснял... Предполагам, че между нас вече е свършено.

Почти се изсмях.

— Не може да бъде — изразих уж тревога в гласа си. — Ами сега какво ще правиш?

— Не знам.

Опитваше се да прозвучи разтревожена, но не успя.

— Моля те, затвори, Клайв. Страшно ме цепи главата, а и всичко се обърка.

— Той дълго ли ще остане?

— Не... не... не и след това. Утре си отива.

— Значи сега знае всичко? — попитах аз, решен да не я оставя да си поеме дъх.

— Сега не мога да говоря.

Гласът ѝ се изостри и аз можех да си представя как двете отвесни бръчки на челото ѝ се събират над носа.

— Трябва да вървя... той ме вика — каза тя и затвори.

— Търсих те из цялата къща — рече червенокосата от вратата.

Изправих се.

— Ще те закарам обратно — казах, твърдо решен незабавно да се отърва от нея. — Хайде да тръгваме.

Тя се облещи и каза:

— Да не си луд? Аз отивам да си лягам. Целият този път обратно да върви по дяволите. Уморена съм. Ти ми каза, че искаш да остана през нощта, и проклета да съм, ако не го сторя.

Сега, след като ми беше казала което исках да знам за Ева, няхах търпение да ѝ видя гърба. Да домъкна такава жена в дома си беше най-шантавото нещо, което бях правил до момента.

— О, не, няма да останеш — казах грубо. — Преди всичко не трябваше да те водя тук. Ще те закарам до вкъщи за по-малко от час. Хайде.

Тя седна тежко в един фотьойл, изрита обувките си от краката и каза твърдоглаво:

— Няма да тръгна.

Надвесих се над нея, изстинал от гняв и тревога, и казах:

— Не бъди мръсница. Не трябваше да те довеждам тук.

Тя се усмихна и се прозя:

— Трябваше да помислиш за това по-рано. — В устата ѝ имаше доста злато. — И не ме гледай така. Аз мога да се грижа за себе си и не ме е страх от тебе.

Внезапно ми се прииска да докопам с ръце мекото ѝ тлъсто гърло, но се извърнах настрана.

— Какво ти става? — продължи тя, като ме гледаше недоверчиво. — Не искаш ли малко да се позабавляваш? Защо така изведнъж се разсърди?

Застанах срещу нея.

— Промених си намеренията — изговорих бавно и решително. — Ще ти дам още една възможност. Ще си тръгнеш ли кротко, или искаш да използвам сила?

Гледахме се в продължение на доста време, след което червенокосата сви рамене.

— Добре — каза тя и ме нарече с обидна дума. — Дай нещо за пиене и си тръгвам.

Излязох на терасата за бутилка уиски.

Джон Кулсън седеше на дървената пейка в дъното на градината. Докато го наблюдавах, той се обърна и лунната светлина освети лицето му. Той ми се смееше.

Напълних една чаша с уиски и го изпих на крак.

— Няма на какво да се смееш — казах аз. — Може да си мислиш, че има, но няма. На себе си трябва да се смееш, но ти си такъв жалък нещастник, че и това не можеш да разбереш.

Върнах се в кабинета, но червенокосата я нямаше там.

Стоях и няколко минути оглеждах празната стая. Алкохолни пари замъгляваха мозъка ми и аз започнах да се чудя дали не съм си въобразил, че червенокосата е била в тази стая. След като изпих още едно, започнах да се чудя дали въобще е била в тази хижа, а след още малко време някъде дълбоко в съзнанието ми се загнезди упоритата мисъл, че никога не съм я срещал.

Докато минавах през стаята на път към канапето, залитнах, блъснах се в една маса и я обърнах с трясък. Стъклен пепелник и голяма ваза с карамфили се разбиха на пода.

— Къде си? — изревах. — Знам, че се криеш някъде.

Заклатих се към антрето и извиках отново:

— Излез, където и да си. Излизай!

Ослушах се, но хижата беше тиха. В този момент се сетих къде беше тя. Само защото бях пиян, не се бях сетил по-рано. Тя беше в моята и на Керъл спалня. Почувствах кръвта ми да нахлува в главата и тръгнах по коридора към спалнята. Натиснах дръжката. Вратата беше заключена.

— Излизай — развиках се аз и заблъсках по вратата. — Чуваши ли? Излизай!

— Махай се — обади се тя. — Искам да спя.

— Ако не излезеш, ще те убия — казах със свирепото отчаяние.

— Заспивам — извика в отговор червенокосата. — Няма да изляза нито заради теб, нито заради който и да е друг стиснат боклук.

Продължих да удрям по вратата още няколко минути, докато ръцете ми пламнаха и започнаха да пулсират.

След това се сетих нещо.

— Ще ти дам петстотин долара, ако си отидеш — казах с долепена до вратата глава.

— Честно?

Чух я, че се измъква от леглото.

— Честно.

— Пъхни ги под вратата и тогава ще ти повярвам.

— Заповядай — казах и започнах да пъхам банкнотите в тесния процеп между килима и вратата.

Тя нямаше търпение да ги получи по този начин и рязко отвори вратата.

Отстъпих назад, гледайки я ужасен. Беше наблъскала голямото си меко туловище в една от пижамите на Керъл, а върху едрите ѝ рамене се мъдреше късото хермелиново палто на Керъл.

Останалата част от парите се изплъзнаха от пръстите ми и аз останах така, неспособен да кажа нещо. Тя се наведе и започна да събира парите. В този момент коленете ѝ разкъсаха тънката коприна на пижамата.

Тя се изкиска и каза, без да прекъсва събирането на парите:

— Жена ти трябва да е някоя слаба кучка.

В този момент нещо ме накара да се обърна.

Керъл стоеше в антрето и ни гледаше. Очите ѝ изглеждаха като две големи дупки, изрязани в чаршаф. Потрепервайки, тя остро си пое дъх и червенокосата вдигна очи. Тя се загледа в Керъл, после в мен.

— Какво искаш, по дяволите? — озъби се тя и се изправи, като се опитваше да прикрие големите си гърди с палтото от хермелин. — Аз и приятелят ми сме заети.

Никога няма да забравя лицето на Керъл. Направих крачка към нея, но тя се извърна бързо, втурна се по късия коридор и входната врата се затръшна.

Тръгнах след нея.

Докато се мъчех с вратата, чух паленето на колата ѝ и успях да изляза навреме, за да видя червената светлина на стоповете да се отдалечава по дългата криволичеца алея.

Втурнах се слепешката навън и започнах да тичам след колата.

— Върни се, Керъл — завиках след нея. — Върни се... не ме изоставяй, Керъл... върни се!

Червената стоп-светлина изчезна зад завоя, там, където алеята излизаше от пътя.

Дотичах до портата и застанах, дишайки тежко, по средата на пътя, който водеше към Сан Бернардино. Пътят беше прав около една миля, а след това завиваше рязко и следваше извивките на планината.

Виждах червената стоп-светлина, която се движеше като рубин, изстрелян от пушка. Керъл караше много бързо... прекалено бързо. Познавах пътя по-добре от нея и изведнъж се затичах отново, викайки след нея:

— Караш твърде бързо. Внимавай, Керъл, мила. Караш много бързо. Няма да вземеш завоя... намали! Керъл! Няма да вземеш...

Даже от това разстояние чух писъка на гумите върху пътя, там, където завоят внезапно изскачаше от тъмното срещу нея. Видях как фаровете ѝ се метнаха наляво и чух камъните, които се удряха от вътрешната страна на калниците, докато колата се влачеше.

Спрях да тичам и паднах на колене. Писъкът на гумите премина в пронизителен вой, след това колата внезапно излетя от пътя и премина право през бялата ограда от колове. Чух шума от влачене и

стържене и видях как колата увисна за миг във въздуха, след това изчезна надолу в тъмнината на дълбоката долина.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Беше заради Ева. Още от самото начало причината беше Ева. Ако не беше тя, нищо от това нямаше да се случи.

Вървах по Лоръл Кениън и минах покрай къщата ѝ. Не се виждаше никаква светлина. Отминах, а след това се върнах обратно. Далечен часовник удари полунощ. Мое би тя спеше; може би още не се беше прибрала; може би беше в задната част на къщата. Трябваше да разбера.

Огледах улиците и в двете посоки, но нямаше никой освен Джон Кулсън. Той стоеше в сянката, от другата страна на пътя, с ръце в джобовете и ме наблюдаваше, леко наклонил глава на една страна.

Спрях пред къщата на Ева и отново огледах улицата. Беше тихо и даже далечният шум от автомобилния трафик се чуваше приглушено. Бутнах портата и внимателно тръгнах по пътеката. Насочих се пипнешком към задната част на къщата и ритнах някакви бутилки, които бяха оставени до стената. Една от тях се търкулна и се разби в нещо. Застанах неподвижно и се ослушах. Задната част на къщата тънеше в мрак. Никой не се обади, така че продължих предпазливо да се промъквам напред, докато стигнах прозореца. Беше полуотворен. Бутнах го нагоре докрай и се ослушах. От вътрешността на къщата не се чуваше никакъв звук.

Подадох се навътре и запалих клечка кибрит. Пред погледа ми беше малката кухня и добре че светнах, защото мивката, пълна догоре с мръсни съдове, беше точно под прозореца.

Хвърлих клечката и стъпих върху перваза. След това запалих друга клечка. Прескочих мивката и се спуснах на пода.

Долових лека миризма на застояло ядене и още по-леката миризма на парфюма на Ева. Тази миризма предизвика дълбоко в мен чувство на леденостудена омраза. Отидох до вратата, отворих я и застанах в коридора. Ослушах се, но не чух нищо.

Вече бях сигурен, че в къщата няма никой, но все още бях предпазлив. Промъкнах се крадешком към спалнята ѝ. Вратата беше

отворена и аз заставах отвън, слушайки със затаен дъх. Стоях така дълго време, докато се уверих, че в стаята няма никой. След това влязох и запалих лампата.

До леглото ѝ имаше голяма снимка. Беше обърната с лицето надолу върху масичката. Вдигнах я. От нея ме гледаше лицето на Джек Хърст. Беше хубав портрет и го разглеждах няколко минути, след това, във внезапен пристъп на гняв, за малко не го разбих в стената. Спрях се навреме. Това щеше да е първото нещо, чиято липса щеше да забележи, щом влезеше в стаята. Оставих снимката, както я бях намерил, и докато вършех това, се чудех дали Хърст щеше да изпита нещо, когато разбере, че Ева е мъртва. Помислих също така с известна доза злорадство дали полицията няма да заподозре, че може би Хърст я е убил.

Часовникът на полицата цъкаше тихо. Беше дванадесет и двадесет. Можех да очаквам, че ще се върне всеки момент. В тази малка, тиха стая чувството за време ме напусна, аз седнах на леглото и взех халата ѝ. Зарових лице в него, поемайки аромата на нейния парфюм и миризмата на тялото ѝ.

Припомних си първия път, когато я бях видял облечена в него. Беше клекнала пред камината в „Трий Пойнт“. Тази картина извика във въображението ми цяла река от горчиви спомени. Толкова много неща се бяха случили оттогава.

Не ми се вярваше, че само преди пет нощи съм видял как умря Керъл. Бяха ми нужни повече от два часа, докато се смъкна по планинския склон, за да стигна до нея. Още щом погледнах разбитата кола, разбрах, че не беше жива. Умряла е бързо; красивото ѝ малко тяло беше притиснато между една голяма скала и купето на колата. Не можех да я извадя и седнах до нея, галейки с ръце главата ѝ, чувствайки как изстива, докато дойдоха и ме отведоха.

След това сякаш нищо нямаше значение. Даже, Голд нямаше значение. Той изпълни заканата си да ми отмъсти, но това ми беше безразлично. Беше ми все едно, че ми отне всичко. Както и подозирах, той знаеше, че „Проверка в дъжда“ не е моя пиеса. По някакъв начин беше разбрал за Кулсън и беше уведомил Писателската гилдия за постъпката ми. Те изпратиха един дребен твърдоглав човек, който се срещна с мен. Той ми каза, че няма да възбуждат преследване, ако върна всичките си хонорари. Аз почти не го слушах и когато той ми

поднесе документ, упълномощаващ банката ми да плати седемдесет и пет хиляди долара на агента на Кулсън, който да разполага с тях както намери за добре, аз го подписах.

Разбира се, не разполагах с парите, така че те ми взеха всичко, което имах. „Крайслера“, книгите, мебелите, дрехите — всичко, което притежавах, и даже искаха още, но аз вече нямах какво да им дам.

Не направих нищо дори когато взимаха дрехите на Керъл. Не исках да имам нищо, което да ми напомня за нея. В моето съзнание тя беше останала такава, каквато я видях последния път — затисната между скалата и автомобила, с алена струйка кръв от устните към брадичката. Този спомен ще остане в мен завинаги.

Мисля, че бих могъл да понеса загубата ѝ, ако бях успял да ѝ кажа преди да умре, че червенокосата не означаваше нищо за мен. Но аз стигнах до нея твърде късно и тя беше умряла с мисълта, че тази огромна, отпусната улиčníца беше заела мястото ѝ, докато я е нямало. Съзнанието за това разстройваше душевното ми равновесие. Ако бях успял да ѝ кажа, е тя е единственият човек, който някога ми е донасял истинско щастие, и ако тя ми беше повярвала, може би сега нямаше да съм в тази жалка малка къщичка, готвейки се да извърша убийство.

Всичко беше станало заради Ева. Повече нямах за какво да живея. Защо тогава трябваше да живее тя? През последните пет дни бях мислил много за нея и бях решил, че ще се успокоя окончателно едва когато я убия.

Отидох до вратата, загасих осветлението и пипнешком се качих на втория етаж. Когато стигнах до края на стълбите, телефонът започна да звъни.

Това малко ме изнерви и аз преминах с несигурна стъпка през площадката. Влязох в предната стая, непосредствено до банята. Краката ми застъргаха по голите дъски на пода и в този момент луната излезе от облаците и изпрати сноп светлина през прозореца без завеса. В стаята нямаше мебели. От прозореца можех да виждам улицата, градината и тясната пътека, която водеше към къщата.

Наведох се през прозореца и погледнах на улицата. Джон Кулсън все още беше там. Беше дошъл по-близо до къщата и гледаше нагоре към мен.

Наблюдавах го няколко минути, след което се отдръпнах от прозореца. Имах желание да изпия нещо. Пушеше ми се, но се

страхувах, че Ева ще усети тютюневия дим, когато се върне. Тя не трябва да подозира, че чакам в къщата, за да я убия.

Минутите се влачеха бавно и аз губех търпение. Чудех се къде може да е отишла. Дали щеше да доведе някого със себе си? Не бях помислил за това. Твърде вероятно беше да постъпи точно така, а това, разбира се, щеше да провали всичките ми планове.

Внезапно, без никакво предупреждение, нещо меко и пухкаво се допря в краката ми. Нервите ми се свиха като пружина, а устата ми изсърхна. Отскочих от прозореца със слаб вик.

До мен стоеше голяма черно-бяла котка. Тя ме погледна и очите ѝ блеснаха на лунната светлина.

Шокът беше изтеглил цялата кръв от лицето ми, а сърцето ми биеше бясно в гърдите. Когато най-накрая овладях разтрепераните си нерви, се наведох, за да докосна котката, но тя отскочи от мен и изчезна през отворената врата.

Все още разтреперан, затворих вратата и докато се връщах до прозореца, чух шума на приближаваща кола. Долепих се до стената и надникнах през прозореца. Джон Кулсън беше изчезнал и улицата изглеждаше пуста без него.

Отвън спря едно такси и шофьорът отвори вратата. Лунната светлина освети вътрешността на колата и зърнах за миг безупречните крака на Ева. Мина доста време, преди да излезе. Беше сама и преди да плати на шофьора, тя рови няколко секунди в чантата си, търсейки парите. Той не докосна шапката си, а затръшна вратата и потегли, без да я погледне.

Наблюдавах я, докато се движеше по пътеката. Вървеше уморено, с отпуснати рамене, стиснала с лакът чантата си.

След няколко секунди щяхме да сме заедно.

Вече не се страхувах и ръцете ми бяха сухи и сигурни. Промъкнах се през стаята и отворих вратата. Чух я как отключва и влиза в антрето.

Минах през площадката, погледнах предпазливо над парапета и я зърнах, преди да изчезне в спалнята. Светлина заля фоайето.

Чух шум от палене на кибритена клечка и се досетих, че е запалила цигара. След това чух, че се прозява. Прозяването премина в стон на изтощение, но аз не изпитах никакво съжаление, а само студен, мрачен гняв и това непреодолимо желание да стигна гърлото ѝ с ръце.

Тя се движеше из стаята, докато се събличаше. В къщата беше толкова тихо, че можех да чуя как си сваля палтото, полата и блузата. Тя отключи гардероба и аз се досетих, че прибира дрехите си. След това излезе от спалнята и отиде в кухнята. Видях я съвсем ясно, докато минаваше от стая в стая. Изглеждаше много крехка и жалка, съвсем сама там долу. Косата ѝ беше прибрана, а халатът плътно обвиваше тялото ѝ.

Чух дрънчене на съдове от кухнята и малко по-късно тя се върна, носейки табла за сутрешното си кафе. Предположих, че не след дълго щеше да се качи горе. Влязох на пръсти в стаята и затворих вратата.

Не бяха изминали и няколко секунди, когато я чух да се изкачва по стълбите. Движеше се бавно и преди площадката се спъна.

— По дяволите — каза гласно и в този момент разбрах, че е пияна.

Чух я да се спъва из банята, а след това се чу шум от течаща вода. Остана вътре доста време, но накрая я чух да излиза и да отива долу.

Отново се промъкнах на площадката. Под мен тя се беше навела над котката. Докато я наблюдавах, тя клекна и започна да гали котката с бързи леки движения.

— Горкият Сами — каза нежно. — Съвсем сам ли те бях оставила?

Котката се усукваше около нея и аз чувах дълбокото ѝ гърлено мъркане. Наблюдавах слабите ръце на Ева, докато галеше животното, и слушах, докато му говореше. Тя говореше така, както само една самотна жена може да разговаря с животно — сякаш то беше дете.

Котката внезапно спря да мърка и погледна към мен. Опашката ѝ се наежи и тя взе да съска. За миг погледът ми срещна жълтите ѝ очи, дръпнах се назад и се скрих.

— Какво ти става, глупаче такова? — попита Ева. — Мишки ли има горе?

Ръцете ми се изпотиха.

— Хайде, красавецо. Не ми се играе повече с тебе. Не, няма да ходиш горе. Аз съм уморена, Сами, о, толкова съм уморена.

Отново погледнах през парапета. Ева беше взела котката и изчезваше в спалнята.

Извадих носната си кърпа и избърсах лицето и ръцете си. След това се придвижих към стълбите и се ослушах.

Ева говореше на котката. Не можех да чуя какво ѝ казваше. Беше странно да чувам гласа ѝ в тихата къща и да не чувам някой да ѝ отговаря. След това леглото изскърца и разбрах, че вече си ляга.

Седнах на горното стъпало и запалих цигара.

Докато седях така, си спомних първия ни уикенд заедно. Беше вълнуващо и интересно, защото тогава още не знаех колко е фалшива и какъв е лъжец. Бях си помислил, че съм спечелил доверието ѝ, и се радвах на компанията ѝ. Това беше спомен, който дълго щеше да остане в мен.

Стиснах юмруци. Ако беше дала съвсем малко вместо само да взима през цялото време, това никога нямаше да се случи. Аз исках да бъдем приятели, но тя се беше противопоставяла при всяка възможност.

Светлината загасна и аз станах на крака, но овладях енергията си с усилие и седнах отново. Трябваше да почакам само още малко. Една погрешна стъпка сега, след като бях чакал толкова дълго, щеше да провали всичко.

Седях и чаках да заспи.

Изведнъж в тъмното дойде друг звук. Ева плачеше. Не беше приятно за слушане. Това беше толкова неочаквано, че аз настръхнах целият и почувствах нещо студено под сърцето. Това беше плач на жена, която е загубила всичко и е отчаяно самотна и нещастна. Ева лежеше в тъмното и хлипаше без никакво усилие да се овладее. Звучеше трагично нещастна. Най-последно стоях лице срещу лице с истинската Ева, без фантазиите, без равнодушното изражение или професионалните превземки. Това беше Ева, която исках да познавам, истинската Ева, скрита в каменната крепост, чиято порта сега се отваряше пред мен, за да погледна вътре. Това беше една проститутка, която си беше взела отпуска.

Дълго седях в тъмното и я слушах. Чух я да се мята в леглото, а веднъж каза: „О, по дяволите, по дяволите, по дяволите!“ и после чух как удря юмруците си един в друг, измъчвана от своето нещастие.

Най-накрая се успокои и стана тихо. Едва доловимо започна да хърка. Беше измъчен, подобен на стон звук, почти толкова лош, колкото и хлипането и.

Моето студено, свирепо спокойствие се възвърна. Изправих се и размърдах пръстите си. Сега ще те избавя от нещастieto ти, помислих аз. Това е моментът, който чаках.

Спрях пред спалнята. Чувах как Ева се мята в леглото, стене и мърмори в съня си. Промъкнах се в стаята и безшумно заобиколих леглото, докато се уверя, че съм се приближил достатъчно. Внимателно протегнах ръка и напипах горния край на юргана, а след това много бавно седнах на леглото. То изскърца под тежестта ми, но движението не я събуди.

Чувствах как тялото ѝ се гърчи и подскача под завивката. Усетих миризмата на уиски в дъха ѝ. Сърцето ми се разтуптя. Протегнах ръка и напипах ключа на лампата. Държейки го с треперещи пръсти, потърсих гърлото ѝ.

Ръката ми увисна в тъмното, след това докоснах косата ѝ. Тя беше точно под ръката ми. Поех дълбоко въздух, стиснах зъби и запалих лампата.

Тя беше тук, съвсем до мен, ръката ми едва на няколко инча от гърлото ѝ, но аз бях способен само да седя и да я гледам. Не можех да мръдна. Тя изглеждаше абсолютно безпомощна. Лежеше по гръб с полуотворени устни и потръпващо в съня лице. Изглеждаше много млада и нещастна, а под очите ѝ имаше тъмни сенки. Ръката ми се отпусна и аз почувствах, че цялата свирепост ме напуска и изчезва. Докато я гледах, разбрах, че съм бил не на себе си, а сега при вида ѝ отново ставам нормален.

Не можех да я убия. Устата ми пресъхна, като разбрах колко близко съм бил до това. Искаше ми се да я прегърна и да почувствам как ми отвърща. Искях да ѝ кажа, че ще се грижа за нея и тя повече няма да бъде нещастна.

Гледах мъничкото ѝ лице със сърцевидна форма, решителната ѝ брадичка и двете отвесни черти над носа. Помислих си защо ли не можеше винаги да изглежда така — безпомощна и нуждаеща се от защита, с омекотени черти на лицето и клепачи, закриващи прозорците към нейната ужасна, груба, егоистична, дребна душа. Ако можех само да повярвам, че ще престане да лъже, да мами, да пие и да бъде жестока към мен. Но знаех, че е невъзможно. Тя никога нямаше да се промени.

Котката дойде и започна да се гали в ръцете ми. Аз я погалих и за първи път, откакто Керъл беше умряла, се почувствах отпуснат и доволен. Докато седях близо до Ева, с котката, която буташе главата си в ръцете ми, почувствах, че се е изпълнила една моя мечта, която исках никога да не свършва.

В този момент Ева неочаквано отвори очи. Тя се вторачи в мен с поглед, изпълнен със смущение, ужас и омраза. Не се помръдна и изглеждаше сякаш е спряла да диша. Гледахме се в продължение на една минута.

— Всичко е наред, Ева... — започнах, посягайки към ръката ѝ.

Не си представях, че е възможно някой да развие такава скорост. Тя просто излетя от леглото, грабна халата си и стигна до вратата, преди да успея да я докосна. Лицето ѝ се беше вцепенило от ужас, а очите ѝ искряха странно в светлината на нощната лампа.

— Не исках да те изплаша — казах с паника в гласа. — Ева, съжалявам, че стана така...

Тя понечи да ми каже нещо, но не можа да издаде нито звук. Виждах, че се бори със съня и все още е замаяна от уискито. Единствено инстинктът за самосъхранение я беше накарал да напусне леглото с такава бързина. И въпреки това, докато я гледах, аз изпитвах по-голям страх от нея, отколкото тя от мен.

— Всичко е наред, Ева — продължих успокояващо. — Аз съм Клайв. Няма да ти направя нищо лошо.

Тя произнесе с дрезгав шепот:

— Какво искаш?

— Минавах наблизо и трябваше да те видя. Ела и седни. Всичко е наред. Няма от какво да се плашиш.

В очите ѝ започна да се появява живот. Тя облиза сухите си устни и когато заговори отново, гласът ѝ беше по-ясен.

— Как влезе?

— Беше оставила отворен прозорец — опитах се да го избия на шега. — Не можах да се стърпя да не те изненадам, но не исках да те плаша.

Тя все още стоеше до вратата. Очите ѝ започнаха да святкат, а ноздрите ѝ се разшириха и побеляха.

— Искаш да кажеш, че си се вмъкнал тук?

— Знам, че не трябваше да го правя, но... наистина исках да те видя.

Тя пое дълбоко въздух и лицето ѝ пламна от гняв.

— Марш навън! — изкрещя, отваряйки вратата. — Махай се, лигав пес!

Отдръпнах се по-далече от нея.

— Моля те, Ева — захленчих. — Не ми се сърди. Не мога да продължавам повече така. Искам да дойдеш с мен. Ще направя всичко за теб. Само не се сърди.

Тя направи крачка напред с изкривено от безумен гняв лице.

— Ах ти, ненормален лигав глупак — каза с нисък, освирепял глас, след което от устата ѝ се изля водопад от мръсотии.

Запуших си ушите с ръце, отворатен и ужасен от нейното сквернословие. Тя клекна пред мен с горящи очи на тебеширенобялото лице. Изглеждаше отвратителна в безумния си гняв. Езикът ѝ сякаш ме шибаше, омърсяваше и изгаряше едновременно.

— Да не мислиш, че ще си губя времето с боклук като теб? — отново закрещя срещу мен. — Махай се! Да не си стъпил повече тук. Махай се! Толкова дълго се усуква около мене, че вече ми се гади само от вида ти. Ти си такова дебелокожо, та не можеш да разбереш, когато не си желан. Да не мислиш, че са ми притрябвали възливите ти двадесетдоларови подаяния. Махай се, стой далече и никога не показвай тук отвратителната си мутра.

Страхът от нея внезапно ме напусна. Задушаваш гняв и свирепо желание да отговоря на удара възвърнаха равновесието ми.

— Ах ти, кучко! Сега ще ти покажа как се разговаря с мен — изкрещях.

Тя обаче ме надвика:

— Зная каква е твоята игра. Ти си най-лош от всички. Ти се опитваш да ме получиш за нищо. Значи искаш да замина с теб? Слушай сега, нещастен скъперник, аз имам мъже с много повече долари от тебе, които искат да се оженят за мен. Но аз не ги искам, както не искам и теб! Писнало ми е от мъже! Знам всичките ви мръсни, дребни номера и познавам скапаните ви мозъци. Мен няма да ме намерят умряла заради някой мъж. Знам какво искаш, но няма да го получиш от мен!

Стояхме и се гледахме свирепо. Единственият звук в стаята беше дълбокото гърлено мъркане на котката. Сега вече исках да я смажа. Завладя ме студен, убийствен гняв и желанието да я удрям, разкъсвам и обезобразявам с голи ръце.

— Ще те убия — тихо казах. — Ще ти блъскам малката гадна глава в стената, докато ти пръсна черепа. След като свърша с тебе, повече няма да можеш да измъчваш нито един мъж.

Тя разтегна побелели устни, оголвайки зъбите си, и ме заплю.

Заобиколих бавно леглото и тръгнах към нея. Тя остана на мястото си с пламтящи очи и слаби ръце, приличащи на оголени нокти. Когато посегнах към нея, извитите ѝ пръсти издраха лицето ми, подобно на атакуваща котка.

Ноктите ѝ се разминаха с очите ми само защото успях навреме да си отдръпна главата, но разкъсаха носа и бузата ми. Бях ослепен от болка и ярост. Замахнах към нея, но тя се оказа твърде бърза за мен. Юмрукът ми профуча покрай главата ѝ и удари стената. Залитнах назад, изревавайки от болка.

Тя се измъкна от стаята и се втурна в кухнята. Телефонът беше там, но аз не ѝ дадох възможност да се обади за помощ. Тази малка стая нямаше друг изход освен вратата, през която бе влязла, а аз вече бях застанал отпред.

Погледнах я, чувствайки как топла кръв се стича от браздите, които беше направила по лицето ми. Тя се беше притиснала към далечната стена с ръце зад гърба и святкащи очи. Не показва и най-малък признак на страх, когато се спуснах към нея.

Докато пресичах стаята, вдигна ръка. Държеше възлест кучешки камшик. Шибна ме с него през лицето. Внезапната атака и заслепяващата болка ме накараха да отстъпя назад, залитайки. Тя замахна втори път и аз вдигнах ръце да се предпазя. Камшикът ме преряза през раменете, сякаш бях докоснат от нажежено желязо. Извиках и като я псувах, се опитах да хвана камшика, който изплющя още веднъж върху главата ми. Но тя се изплъзна като гущер, мина през стаята, обърна се и ме удари още веднъж, докато се опитвах да запазя равновесие.

Подкара ме пред себе си, оголила зъби и с очи като тлеещи въглени, шибайки ме систематично по главата, гърба и врата.

Бях замаян от болката и се опитах да изляза в коридора, но тя ме отклони.

Нямаше никакво спасение от свистящия камшик, който се впиваше в мен, предизвиквайки неопишуема болка. Спънах се в някакъв стол, когато камшикът ме удари през очите. Болката беше умопомрачителна, аз изкрещях и се свлякох на колене.

Докато тя продължаваше да сипе удари върху незащитената ми глава, смътно чух, че някой удря по входната врата. В този момент тя прекрати безумната си жестока атака и аз се проснах на пода. Кръвта бучеше в ушите ми, а тялото ми изгаряше от болка. Някъде далече в подсъзнанието ми, някъде много далече в тъмното чух гласове и усетих нечия ръка да хваща моята. Изправиха ме на крака.

Залитнах напред, едва не плачейки от болка. Харви Бароу стоеше пред мен. Тежък дъх от уиски лъхна лицето ми.

— Боже милостиви! — възкликна той. — Ти почти си го убила — и избухна в смях.

— Изхвърли го навън — каза свирепо Ева.

— Ще го изхвърля с удоволствие — захили се Бароу и стисна в юмрука си предната част на ризата ми. — Помниш ли ме? — попита той, дръпна ме към себе си и приближи грубото си лице към моето. — Аз не съм те забравил. Хайде, отиваш на една малка разходка.

Той ме изблъска в коридора. При входната врата се опитах да се отскубна, но той беше твърде силен. Сборичкахме се за момент и докато той ме избутваше насила навън, аз хвърлих поглед назад към Ева. Тя стоеше на осветения праг, забила очи в мен. И сега я виждам. Беше се увила плътно в синия си халат и кръстосала ръце пред плоските си гърди. Лицето ѝ беше застинало. Очите ѝ бяха широко отворени и искрящи, а устата ѝ беше станала като тънка права черта. Когато погледите ни се срещнаха, тя гордо отметна глава нагоре в знак на ликуване. След това Бароу ме изблъска на улицата и повече не я видях.

— Е, баровец — рече Бароу и показа късите си жълти зъби. — Може би сега вече ще я оставиш на мира.

Той замахна с юмрук и ме удари в лицето.

Проснах се в канавката.

Бароу се наведе над мен и каза:

— Дължах ти това и още едно.

Той пусна една сто и една десет доларови банкноти в канавката до мен.

Гледах подире му, докато слизаше по пътеката към къщата. После входната врата се затръшна след него.

Когато посегнах да взема банкнотите, Джон Кулсън избухна в смях.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Една история никога не свършва.

Хвърляте камък в някое езеро и след секунди той изчезва. Но това не е всичко. Вашето действие се отразява върху повърхността на езерото и кръгове от малки вълнички започват да се образуват на мястото, където камъкът е паднал във водата. Тези кръгове постепенно се разширяват, докато цялата повърхност на езерото започне леко да се люлее. Минава много време, докато водата се успокои отново.

Седя зад пишещата машина в мизерната си стая и гледам през прозореца към крайбрежната улица на този малък град на тихоокеанското крайбрежие. Ръсел търпеливо ме чака, за да започнем работа, но днес не бързам да се присъединя към него.

Имаме лодка и през последната година сме прекарвали стотици туристи до веригата от малки островчета, следващи бреговата линия. Аз управлявам лодката, а Ръсел седи на носа и разказва на туристите истории за разбойници и контрабандисти на алкохол, които са се навъртали по тези места преди много години. Туристите, изглежда, харесват Ръсел, а той, от своя страна, май също ги харесва. Лично на мен са ми противни глупавите им овчи лица и кресливите им гласове, но тъй като по време на пътуването моето място е на мостика, аз нямам никакви контакти с тях.

Не изкарваме кой знае колко пари, но се оправяме сравнително добре. Ръсел е много пестелив и вече е отделил настрана достатъчно, за да изкараме през неактивния сезон.

Никой в този град не е чувал за мене. Името ми не означава нищо за туристите, но може би тази книга някога ще излезе и отново ще го видя напечатано. Колкото и да е странно, нямам нищо против да бъда никой. В началото не беше така, но с течение на времето разбрах, че вече няма нужда да се тревожа дали ще напиша нов роман или пиеса. Нямах дългове, които да изплащам, и не ми се налагаше да давам приеми, или да върша сто и едно други неща, които известната личност трябва да върши. Бях освободен от всичко това и въпреки че

ми липсваха някои от съблазните на славата, реших, че ми е по-добре, когато съм никой.

Не знам какво щях да правя без Ръсел. Всичко дължа на него. Той беше човекът, който ме намери полуобезумял, паднал в мръсотията пред къщата на Ева. Аз бях изхвърлен и изоставен и ако той не беше дошъл в този решителен момент, сигурно щях да посегна на живота си.

Ръсел беше този, който купи лодката. Хубава тридесетфутова лодка „Кермат“ с двигател сто конски сили. Той я купи със собствените си спестявания. Не ми харесваше, че я купува той, но трябваше или да се съглася, или да гладуваме. Съгласих се.

В началото ми се струваше, че е налудничава идея, но Ръсел беше премислил всичко. Той каза, че животът на открито отново ще ме изправи на крака, а между другото и самият той обичаше този начин на живот.

По това време ми беше все едно какво ще стане с мен, но се чувствах задължен да му изтъкна, че си хвърля парите за нещо, което предварително е обречено на неуспех, той обаче вдигна вежда високо на челото си, с което сякаш каза: „Почакай и ще видиш.“

Както и да е, но когато отидохме на пристанището да огледаме лодката, вече бях много по-ентузиизиран. Въпреки че Ръсел я беше платил от собствения си джоб, той успя да ми внуши, че моят дял в тази работа е не по-малък от неговия. Вече не бяхме господар и слуга, но изглеждаше някак естествено аз да бъда капитанът, а той помощникът.

Имахме само един неудобен момент, преди да заживеем с новите си роли. Той дойде, когато решавахме какво име да дадем на лодката. Аз казах веднага, че ще я наречем „Ева“. Изтъкнах, че туристите биха запомнили такова име, а понеже звучеше доста порочно, би станало повод за някои съвсем безобидни забавления. Така горе-долу се аргументирах пред него.

Но Ръсел не искаше и да чуе. Не го познавах като твърдоглав човек, но след като напразно се опитах да го убедя, най-накрая загубих търпение, избухнах и му казах, че може да нарече лодката както иска, по дяволите.

Когато на следващата сутрин отидох на пристанището, установих, че художник беше изписал с червени букви името на Керъл

върху кърмата на лодката. Няколко секунди стоях и гледах името ѝ, след това отидох на края на безлюдния кей, седнах с гръб към сушата и се загледах в океана.

Беше минал близо час, когато Ръсел дойде при мен. Казах му, че е бил прав да нарече лодката на името на Керъл. Той не каза нищо, но от този момент започнахме да се разбираме много добре.

Е, това е всичко около мен. Не знам докога ще продължава така. Не знам дали тази книга ще е успешна, или не. Ако има успех, бих могъл да се върна в Холивуд. Знам, че без Керъл Холивуд ще бъде недружелюбно място. Не съм сигурен дали бих могъл да го понеса отново. Смъртта на Керъл ми се отрази по особен начин. Чак сега разбрах наистина колко много е означавала тя за мен. В живота често се случва да не цениш най-скъпото, което имаш, докато не го загубиш. Загубвайки Керъл, открих себе си и сега чувствам, че мога да се обърна към бъдещето с увереност, защото влиянието ѝ върху мен ще остане завинаги.

Въпреки че изминаха две години, откакто видях Ева за последен път, все още мисля за нея. Неотдавна внезапно ме обзе желание да разбера какво е станало с нея. Нямах намерение да подновявам нашето познанство, но исках да задоволя любопитството си и да откроя, ако мога, каква е била съдбата ѝ през изтеклите две години.

Намерих празна малката къща на Лоръл Кениън. Прозорците бяха без завеси, а градината имаше вид на, занемарена. Обстановката, с която така бях привикнал, беше изчезнала. Съседите не можаха да ми кажат къде е отишла Ева. Жената, която отвори вратата, се усмихна с израз на превъзходство и някаква тайнственост.

— Изнесе се посред нощ — обясни тя, — и крайно време беше. Не, не знам къде е отишла. Не ме интересува. Бих казала, добре че се отървахме. Няма да се изненадам, ако полицията я търси. Както и да е, но тя се махна.

Вече няма как да откроя Ева. Жалко! Бих желал да поддържам някакъв контакт с нея, разбира се, без тя да знае, тъй като не мога да си представя какъв ще бъде краят ѝ. Дали ще се откаже от професията? Дали ще се върне при Чарли Гибс, или пък ще продължава все така, докато се превърне в поредната разплута от пиене стара вещица, скитаща по улиците с надеждата да хване някой клиент? Не знам.

Може би някой ден ще се срещнем пак, макар че ми се струва малко вероятно. Ако загази с полицията, ще си смени името и ще изчезне от обичайните си свърталища.

Съвсем скоро ми попадна отнякъде екземпляр от „Кандид“ на Волтер и в него намерих редове, които ми се сториха подходящи не само за бъдещето на Ева, но и за бъдещето на целия контингент от жени, които упражняват професията, заемаща определено място в съвременното ни общество.

„Принудена бях да продължа отвратителния занаят, който на вас, мъжете, ви се струва тъй забавен, а за нас е само една бездна от нещастия. О, господине, само ако можехте да си представите какво нещо е да си принуден да раздаваш ласки, безразлично дали при теб е дошъл някой стар търговец, някои адвокат или калугер, гондолиер или абат; да бъдеш изложена на всички оскърбления, на всички унижения... да ти открадне един това, което си спечелила от друг; да трябва да се откупуваш от съдиите и да знаеш, че те очаква ужасна старост, да знаеш, че ще завършиш дните си или в болницата, или на бунището. Ако знаехте всичко това, щяхте да заключите, че аз съм едно от най-нещастните същества на света.“

Както ви казах, не знам. Мисля, че съдбата на Ева е до голяма степен в собствените ѝ ръце. Тя не е слаба жена и аз храня надеждата, че ще дойде време и тя да посрещне бъдещето си така, както аз посрещам моето. Не бих искал да съм някъде далече, когато това се случи.

Често към се чудил защо не успях да спечеля доверието ѝ. Сега съм наясно, беше прекалено да очаквам, че бих могъл някога да спечеля обичта ѝ, но трябваше поне да спечеля доверието ѝ. Винаги съм вярвал в теорията, че женските чувства се съпротивляват само известно време срещу въздействието на мъжката воля. Ева явно не беше обикновена жена. Може би аз съм бил прекалено неспокоен. Може би твърде бързо се предадох. Не знам. Беше трудна задача не само защото Ева знаеше всички ходове на играта, а и поради това, че

линията, която разделя омразата и любовта в женското сърце, е много тънка. Може би и подходът ми към нея е бил твърде недодялан.

Сега, като погледна назад към нашата връзка през призмата на изминалите две години, мога да кажа, че независимо от голямата болка и горчивина, които тя ми причини, това беше преживяване, което не бих пропуснал. Уикендът, който прекарахме заедно, беше сам по себе си толкова интензивно физическо преживяване, каквото малко мъже са изпитали. И аз вярвам, че на нея ѝ хареса толкова, колкото и на мен. Обаче допуснах грешката да продължа връзката ни, вместо да престана да я виждам повече след този уикенд.

Но защо да продължавам? Вече имам опита от миналото и трябва да се готвя за бъдещето. Сега е време да спра. Ръсел неспокойно поглежда към моя прозорец. Виждам как слънцето се отразява от стъклото на часовника му, който държи в ръка. Туристите на „Керъл“ вече са в пълен състав. Те ме чакат.

Издание:

Джеймс Хадли Чейс. Ева

„Зебра 2001“, София 1993

Стилова редакция: София Бранц

Коректор: Красимира Петрова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.